

Curierul Adventist

**Când
va veni Isus?**

Există o
**răpire
secretă?**

Voi fi eu
abandonat?

**Profetiile Bibliei
în mileniul al treilea**

**Publicația oficială a
Bisericii Crestine Adventiste
de Ziua a Săptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Cămpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Teofil Petre,
Virgil Peicu, Ernest Szász

Colaboratori speciali: Ion Buciu-
man, Viorel Dima, Lazăr Forray,
dr. Gily Ionescu, Cristian Modan,
Gheorghe Modoran, Valeriu Petrescu
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
postal 20, nr. de tel. 323 48 95
E-mail: curierazs@fx.ro

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viații și Sănătății. Adresa: str. Valeriu Brăniște nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVIII nr. 8-9**

Nu pentru a lua locul Bibliei

Mărturiile scrise nu sunt menite să aducă lumină nouă, ci să imprime în mod viu în inimă adevărurile inspirației descoperite deja. Datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii săi a fost în mod clar arătată în Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, doar puțini dintre voi sunt ascultători față de lumina dată. Nu este descoperit nici un adevăr suplimentar; dar, prin *Mărturiile*, Dumnezeu a simplificat marile adevăruri date deja și, în modul ales de El, le-a adus înaintea oamenilor, pentru a trezi și impresiona mințile cu ele, pentru ca toți să fie lăsați fără scuze. Ellen White, *Mărturiile*, vol. 5, pag. 705

Neglijarea Mărturiilor

„Volumele Spiritului Profetic (seria Marea luptă) și de asemenea *Mărturiile* trebuie să fie duse în fiecare familie de păzitori ai Sabatului, iar frații să le cunoască valoarea și să fie îndemnați stăruitor să le citească. Nu a fost planul cel mai înțelept acela de a vinde aceste cărți cu un preț mic și de a avea doar câte un set într-o comunitate. Ele trebuie să se afle în biblioteca fiecărei familii și să fie citite iarăși și iarăși. Să fie ținute acolo unde pot fi citite de mulți.” *Ibid.*, pag. 722

Scerile mele vor vorbi permanent

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asigurarea iubirii Sale și pentru că am conducerea și călăuzirea Lui în fiecare zi. Sunt foarte ocupată cu scrisul. Devreme și târziu, eu scriu lucrurile pe care Domnul le deschide în fața mea. Povara lucrării mele este să pregătesc un popor care să rămână în picioare în ziua Domnului. Făgăduința lui Hristos este sigură. Timpul nu este lung. Trebuie să lucrăm, să veghem și să-L așteptăm pe Domnul Isus. Suntem chemați să fim tari, neclintii, să prisosim totdeauna în lucrarea Domnului. Toate speranțele noastre își au temelia în Hristos.

Analizează membrii noștri trecutul, prezentul și viitorul, pe măsură ce el se desfășoară în fața lumii? Țin ei seamă de soliile de avertizare date lor? Este preocuparea noastră cea mai mare, astăzi, aceea ca viața să ne fie cizelată și curățită și să reflectăm asemănarea cu Dumnezeu? Aceasta trebuie să fie experiența tuturor celor care se alătură grupului acelora care sunt spălați și albiți în sângele Mielului. Trebuie ca ei să fie îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos. Numele Lui trebuie să fie scris pe frunțile lor. Trebuie ca ei să se bucure în speranța slavei lui Dumnezeu. Hristos a săpat numele copiilor Lui pe palmele Sale. El nu își va pierde niciodată interesul față de orice suflet care se bizuie pe El.

Spuște-le membrilor bisericii că este necesară o consacrare deplină față de Dumnezeu. Toți să înțeleagă că ei trebuie să facă legământ cu Dumnezeu prin jertfă. Avem nevoie de binecuvântările Evangheliei în fiecare zi și în fiecare ceas. Pentru fiecare dovadă a puterii Domnului, a prezenței și a iubirii Lui trebuie să fie exprimate mulțumiri pline de recunoștință. Fericirea va fi obținută prin acțiunea corectă a omului față de Dumnezeu. Mulțumesc Domnului pentru acest gând prețios. El să fie proslăvit prin sentimentele exprimate și prin faptele săvârșite... Niciodată nu au fost aduse înaintea oamenilor mărturiile mai clare decât cele pe care le-am scris în ultimul timp. Domnul îmi poruncește să atrag atenția în mod insistent membrilor noștri la importanța studierii *Mărturiilor*. Să înceapă acum această lucrare. Deci, fie că mi se îngăduie să lucrez, fie că sunt chemată la odihnă până când va veni Isus, aceste solii sunt imortalizate.

Le spun acum fraților mei: Rostiți cuvinte care îi vor atrage pe oameni la Hristos. Aduceți roade în fapte bune. „Cine crede în Fiul are viața veșnică” (Ioan 3,36). Tot ce se poate imagina va fi prezentat pentru a-i înșela, dacă va fi posibil, chiar și pe cei aleși; dar Domnul cu siguranță Se va îngriji de lucrarea Sa. *Selected Messages*, cartea 1, pag. 56, 57

Interpretarea scrierilor sacre

Aron Moldovan

„Înțelegi tu ce citești”, l-a întrebat Filip pe demnitarul etiopian. Răspunsul a fost: „Cum aş putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?” (Fapte 8,30.31). După ce evanghelistul l-a călăuzit să înțeleagă sensul profeției mesianice din cartea profetului Isaia (cap. 53) și tezorerul statului etiopian a crezut în Isus Hristos, Filip l-a botezat (Fapte 8,38).

Pentru a ușura povara care apăsa pe sufletul descurajat al celor doi ucenici ai Săi, Isus „a început de la Moise și de la toți proorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El”. Astfel „le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24, 27.45). L-au cunoscut pe Isus și inima lor s-a umplut de bucurie, încredere și entuziasm.

Limbile omenesti nu sunt identice în structura lor gramaticală, iar cuvintele lor nu au întotdeauna aceeași sferă semantică. Ele își pot schimba sensul în cursul timpului și aceleași cuvinte pot avea sensuri diferite, în funcție de contextul în care sunt plasate. De aceea, orice text, chiar cele contemporane, cu atât mai mult scrierile vechi, au nevoie de interpretare (explicare, tâlcuire).

Biblia și celelalte scrieri inspirate constituie cazuri aparte, care necesită o precauție suplimentară pentru interpretarea lor. În scrierile profane, realitatea trebuie explicată în armonie cu legile naturii, în timp ce, în scrierile sacre, avem de-a face cu o cooperare între natural și supranatural. De aceea, trebuie să păstrăm mereu în minte că aceste scrieri nu trebuie tratate ca oricare alte rapoarte istorice. Din punct de vedere natural, nu poate fi adevărat că toiagul lui Moise s-a transformat în șarpe, că Marea Roșie s-a despărțit, pentru a permite trecerea israeliților spre pustie, că zidurile Ierihonului s-au prăbușit doar la un simplu strigăt și toate spre interior sau că securea împrumutată de fiii proorocilor și căzută în apă a ieșit la suprafață singură (2 Împ. 6,5.6). Pentru materialisti, asemenea relatări constituie legende, iar raportul creației este de natură mitică. Între teologii de astăzi, există prea mulți care adoptă un asemenea punct de vedere. Pentru ei, Biblia este o carte interesantă, dar care trebuie să fie purificată de mituri, de legende referitoare la minuni și, în general, de rapoarte privitoare la manifestări supranaturale.

Dar oricine ia Biblia în serios nu poate să adopte o asemenea atitudine. Cei care nu cred în minuni ar trebui să-și ia mâna de pe Biblie și să se ocupe de altceva. Căci, dacă excludem din Biblie creația, învierea, întruparea, naște-

rea din nou, doctrina despre înnoirea tuturor lucrurilor, toate de sorginte supranaturală, nu ne mai rămâne nimic esențial pentru care să milităm, să trăim sau să murim, iar ideea de Dumnezeu poate fi abandonată cu ușurință.

Așadar, în scrierile sacre este implicat supranaturalul. Aici este prezent un Dumnezeu viu, personal, Atotputernic și Atotștiutor, care zice și se face, care vede sfârșitul de la început și cunoaște în fiecare moment tot ce se petrece în univers, care conduce evenimentele istorice spre un sfârșit fericit și sigur. În nemărginita Sa dragoste, El creează, vindecă, învie, înnoiește și restabilește. El spune: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apoc. 21,5). Aceasta este premisa esențială de la care trebuie să plecăm atunci când ne apropiem de Cuvântul lui Dumnezeu și de celelalte scrieri inspirate. Principiile de cercetare ale Cuvântului trebuie să le extragem din Cuvânt. Acesta este autoritatea supremă, și nu omul, rațiunea, părerea savanților teologi sau neteologi sau hotărârile consiliilor eclesiastice.

Concluziile la care ajunge cercetătorul scrierilor sacre depind în mare măsură de *atitudinea pe care o are acesta atunci când pornește la studiu.*

Cel care dorește să înțeleagă bine Cuvântul inspirat trebuie să ceară sfatul Celui care l-a inspirat, căci profeții „au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1,21). Mintea noastră rătăcește cu ușurință. Spațiul și timpul ne limitează. Avem limite intelectuale și tendințe morale care bruiază înțelegerea. „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebulie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (1 Cor. 2,14). Atitudinea smerită, conștientizarea limitelor noastre și a dependenței de ajutorul Duhului Sfânt, rugăciunea pentru a fi călăuzit constituie condiții ale înțelegerii corecte a Bibliei.

În atitudinea pozitivă sunt implicate, de asemenea, dorința și hotărârea de a urma adevărul cunoscut. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască...” (Ioan 7,17). Aici intră și dispoziția de a renunța la păreri preconcepționate și dovedite ca fiind fără temei, precum și acceptarea adevărilor necunoscute până acum. Cei care vor adopta această atitudine au baza de creștere în „harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3,18). Desigur, este necesar să aplicăm principii și reguli hermeneutice corecte, dar, despre acestea, altă dată.

**În scrierile profane,
realitatea trebuie
explicată în armonie cu
legile naturii, în timp
ce, în scrierile sacre,
avem de-a face cu o
cooperare între natural
și supranatural.**

CUPRINS

- 3 Editorial
- 5 *Profețiile și cititorii noi*
- 6 *Unde este făgăduința?*
- 7 *O credință proaspătă*
- 9 *Temelia profetică a credinței adventiste*
- 12 *Anvergura profeției biblice*
- 15 *A fost Biblia abandonată?*
- 19 *Puterea ideii revenirii lui Isus*
- 21 *Înțelegerea profeției biblice*
- 24 *„Până când, Doamne?”*
- 23 *Valoarea unei moșteniri*
- 27 *Cât de „fericită” este nădejdea ta?*
- 30 *Pastorul și ploaia târzie*
- 34 *Nici la dreapta, nici la stânga*
- 38 *Conduși de un vis*
- 42 *Pionieri la Rochester*
- 43 *Să nu uităm*
- 45 *Colțul copiilor*
- 49 *Darul profetic în biserică finală*
- 52 *Filosofia educației în scrierile lui Ellen White*
- 55 *Interviu*
- 56 *Acoperită cu pene*
- 57 *Săptămâna Sănătății — articole*
- 61 *Știri*

Soția levitului

Am citit cu mult interes traducerea articolului „Soția levitului”, din *Curierul Adventist* din luna aprilie. În urma lecturii, am rămas însă cu un gust amar, gustul „inovației” în materie de interpretare biblică. Nu pot să nu vă aduc la cunoștință dezamăgirea că tocmai acest articol de slabă calitate teologică și hermeneutică a fost ales spre traducere și publicare în limba română. Vă rog frumos să publicați această sumară replică, pe care aș fi așteptat-o din partea colegilor teologi adventiști din România.

Interpretarea pasajului din Judecători 19-21 este bazată clar pe o perspectivă feministă: notele unei jurnaliste care scrie un articol... senzațional. Situația de confuzie din Israel este folosită ca justificare. De ce „vinovăția și nevinovăția” nu sunt clare? Judecători 19,1 descrie simplu motivul plecării femeii: ea i-a fost necredincioasă levitului. Am verificat alte traduceri și textul în ebraică: nu există loc de dubiu, ea a comis adulter „împotriva” soțului. Autoarea articolului vrea însă să acrediteze ideea vinovăției lui, presupunând motive care nu se regăsesc în text (ea s-ar fi supărat pe soț) și care pot fi impuse textului doar printr-o citire „modernă”. În Vechiul Testament, o soție sau concubină nu putea să-și părăsească soțul, întrucât acesta o cumpărase (vezi cazul lui Iacov) și era „proprietatea” lui. În ciuda nesupunerii și a necredincioșiei femeii, levitul pleacă să îi „vorbească inimii”. Cât de mult seamănă imaginea aceasta cu descrierea lui Dumnezeu pe care o face Osea în cartea sa (2,14), Dumnezeu care vorbește inimii celei care l-a înșelat și părăsit!

Autoarei i se pare că levitul povestește evenimentul denaturat, considerându-se principalul vizat de atacatori. Vă invit să recitiți pasajul și să decideți singuri. „Scoate pe omul acela...” (Jud. 19,22). Fără comentarii!

Concluziile sunt la fel de relevante: vinovat este levitul, care, în opinia autoarei, are caracter „despot” și este „îndărătnic”, având „inimă de piatră”. Nici o vorbuliță despre „escapadele” femeii, pentru care aceeași lege citată de autoare cerea moartea prin lovitură cu pietre. Sunt acuzați, pe rând, tatăl, gazda, oamenii cetății și „ticăloșii”

(bineînțele bărbăți). Femeia este considerată însă o eroină.

Și, parcă nefiind de ajuns, experiența femeii este comparată cu cea a Mântuitorului. Nu orice seamănă poate fi și comparat. Nici chiar dacă sugestia provine de la un profesor de teologie la Universitatea Andrews. Autoarea ne condamnă pe noi, cititorii, pentru distrugerea reputației altora. Perfect valabil și posibil. Dar nu ne oferă în schimb decât modelul distrugerii reputației levitului, prin bănuiele, presupuneri, aluzii și, în cele din urmă, acuzații deschise. Numai de o asemenea încurajare nu aveam nevoie în societatea românească, deja predispusă la bănuiele și presupuneri gratuite.

Indiferent de cât de laudabil este motivul reinterpretării pasajului într-o „nouă lumină” (denunțarea violenței fizice sau dreptul la egalitate și comportament uman), scopul nu scuză mijloacele. Poate că tăcerea lui Ellen White în ce privește pasajul ne va da mai mult de gândit.

Cristian Dumitrescu, Andrews University

Autoarea răspunde: Am scris lucrarea inițială, pe care s-a bazat articolul pentru *Adventist Review*, potrivit unei metodologii numite uneori *analiză retorică*, în care descrierea ebraică originală este analizată pentru a descoperi modul în care autorul a scris și a construit istorisirea, în așa fel încât să sublinieze idei importante. Eu am aflat pentru prima dată despre această metodă citind cartea lui Robert Alter, *The Art of Biblical Narrative* (Arta narațiunii biblice). Ea oferă o bază pentru înțelegerea modului în care am ajuns la multe dintre concluziile mele.

Încă un lucru: astăzi, în America, folosim pronumele feminine alternativ cu cel masculin, atunci când scriem, pentru a evita forma stânjenitoare el/ea. Ceea ce am spus în primele rânduri este doar o comparație de ordin stilistic cu jurnalismul din America, pentru cititorii de astăzi. Eu nu sunt jurnalistă și oricine ar putea să pretindă că sunt feministă doar pentru că sunt o femeie care citește textul biblic.

Jean Sheldon, profesor asistent de teologie la Pacific Union College

Profetețiile și cititorii noi

Adrian Bocăneanu

Sunt aproape sigur că acest număr al revistei pe care o țineți în mână, ca cititori vechi sau noi ai *Curierului Adventist*, vă interesează foarte mult. Aparținem unei credinței profetice – care s-a născut din studiul profetiilor, are în centru profetiile despre „felicita nădejde” și își găsește identitatea și misiunea în profetie.

Acum doresc să mă adresez în mod special *noilor* cititori ai revistei. În studiile biblice pe care le-ați parcurs, profetiile din Daniel și Apocalipsa au avut un loc foarte important. Dacă ați participat la un ciclu evanghelic, o bună parte dintre predici erau bazate pe aceleași profetii.

Tablourile profetice sunt complexe și variate. Nu lipsesc scene de distrugere și dezastru, dar abundă simbolurile protecției celor credincioși și ale triumfului final al lui Dumnezeu. Uneori, se pot întrezări neașteptate aplicații istorice ale străvechilor anunțuri profetice. Alteori, limbajul și scenele descrise de profeti sunt dificile și enigmatice. Iar mîntuirea este impresionantă în mod diferit. De aceea, aș dori să vă întreb: Atunci când ați văzut că această revistă se ocupă în principal de profetii, ce reacție ați avut? Ați frunzărit-o repede, avizi să aflați cât de aproape este venirea Domnului sau cum se încadrează în profetie mișcările sociale și politice ale zilei? Când terminați de citit revista, ați dori să știți dacă mai sunt șase luni sau șase ani până când vine Domnul? Ce ar trebui să știți ca să puteți face deosebire între aplicarea autentică a profetiilor și interpretărilor fanteziste și alarmiste?

Șase reguli simple

Dr. Jon Paulien recomandă aplicarea următoarelor reguli simple și practice (în capitolul concludiv al cărții sale *What the Bible Says About the End-time*).

1. *Nu vă lăsați pradă alarmelor false.* Lansarea unor strigăte de alarmă lipsite de temeii nu constituie o noutate. Fără nici o îndoială, este necesar ca biserica și lumea să fie avertizate cu privire la evenimentele extraordinare care sunt în fața noastră, pentru că sunt creștini și chiar adventiști care trăiesc ca și când Domnul nu ar mai veni vreodată. Totuși, alarmele bazate pe calcule ingenioase nu pot fi acceptate. În istoria trecută a poporului lui Dumnezeu, sunt multe evenimente în mod clar marcate prin calcule profetice, dar revenirea Domnului Hristos nu poate fi calculată. Și nici nu ar fi de folos să o putem calcula. Cu mai bine de o sută de ani în urmă, Ellen White scria că rezultatul cunoașterii datei revenirii ar fi „o mare întârziere în lucrarea

de pregătire” (*Selected Messages*, cartea 1, pag. 189).

2. *Nu încercați să spuneți mai mult decât spune Biblia cu privire la evenimentele sfârșitului.* Curiozitatea, dacă nu este bine strunită de reguli clare pentru interpretarea profetiilor, ne împinge să citim în Biblie ceea ce nu este acolo. Biblia nu a fost scrisă în cadrul de timp și spațiu care ne preocupă pe noi, așa că trebuie să fim prudenți în aplicații locale.

3. *Nu vă lăsați descurajați de cei care-și bazează mesajul pe vinovăție și rușine, pentru că nu acestea ne pregătesc pentru venirea Domnului.* Pavel aduce laolaltă cele două laturi ale atitudinii lui Dumnezeu față de ființele omenești căzute și spune despre ele că sunt „temelia tare a lui Dumnezeu”, care „stă nezuguduită, având pecetea aceasta: 'Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui'”; și: 'Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege'" (2 Tim. 2,19). Orice interpretare profetică ce trăiește numai din acuzații și denunțuri este falsă și nu trebuie să-i dați voie să vă descurajeze.

4. *Cultivați iubire și încredere în Domnul Isus.* La urma urmei, El dorește atât de mult să revină tocmai pentru că ne iubește! Citez din nou pe Ellen White: „Scurtimea timpului este folosită pentru a ne determina să căutăm neprihănirea și să facem din Domnul Hristos prietenul nostru. Dar aceasta nu este cea mai înaltă motivație și are un iz de egoism. Chiar este nevoie ca groaza zilei Domnului să fie ținută înaintea noastră ca să ne constrângă să facem ceea ce este bine din frică? Nu trebuie să fie așa. Isus este atât de atrăgător!” (*Review and Herald*, 2 august 1881)

5. *Fiți atenți în interpretarea evenimentelor zilei.* Mulți dintre noi dau prea multă atenție dezastrelor naturale și decăderii umane. Desigur, acestea ne aduc aminte de cuvintele profetice ale Domnului Hristos (Matei 24 și 25). Dar accentul nu se pune pe nenorociri, ci pe apelul de a fi mereu gata – atât în zilele cu inundații, cutremure și prăbușiri de avioane, cât și în cele lipsite de asemenea nenorociri.

6. *Puteți fi gata acum.* Iubirea lui Dumnezeu este acum la dispoziție și există belșug de har ca să fim primiți și sfințiți în Domnul Isus. Tot Ellen White ne încurajează să știm că, dacă suntem astăzi într-o relație justă cu Domnul Hristos, astăzi suntem gata, dacă El hotărăște să vină. Prin harul lui Dumnezeu, fiecare zi poate să fie trăită în deplina siguranță în Mântuitorul nostru atotputernic. Și acum, lectură cu folos!

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii Române.

Orice interpretare profetică ce trăiește numai din acuzații și denunțuri este falsă și nu trebuie să-i dați voie să vă descurajeze.

Unde este făgăduința?

Într-un mod unic, fiecare articol din prima parte a numărului de față al revistei se ocupă cu această întrebare.

Roy Adams

Îmi amintesc de primul Sabat al anului 2000, Sabatul care a urmat spaimei teribile legate de virusul anului 2000 (Y2K). În timp ce stăteam în adunare și vorbeam cu doi dintre colegii mei, după serviciul divin, realitatea anului 2000 a început să pătrundă în mintea fiecăruia dintre noi. Și, având în vedere această dată istorică, întrebarea s-a impus de la sine: Cum vorbim despre iminența celei de-a doua veniri a Domnului Isus acum?

Pentru un popor care anunță o venire iminentă încă de la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, anul 2000 a reprezentat o importantă schimbare de ordin psihologic. Din punct de vedere emoțional, a fost ca și când două secole ar fi trecut pe lângă noi peste noapte. Și, deși în mod fugitiv, cuvintele filozofului existențialist Jean-Paul Sartre îmi reveneau în minte involuntar. „Dacă privesc mii de ani în urmă spre trecut”, a spus el undeva, „sau dacă scrutăm milenii aflate în viitor, viața este la fel.” Nimic nu s-a schimbat și nimic nu se va schimba. La ideea celei de-a doua veniri, Sartre ar fi răspuns: „Este o absurditate. Gunoi. Imaginație profetică”.

Deci cum vorbim acum despre a doua venire? Este ea o speranță deșartă? Le-am împărțit conversația din adunare colegilor mei de la *Review*, în timpul întrunirii de planificare din septembrie anul trecut, și rezultatul îl constituie numărul revistei pe care îl aveți în mână acum.

Nu basme

Noi suntem o generație nerăbdătoare. Vrem ca totul să fie făcut acum! Nu cu mult timp în urmă, mulți dintre noi ar fi trebuit să traverseze orașul sau comuna mergând pe jos ca să transmită un mesaj important. Astăzi, societățile de telecomunicații pot să vândă serviciile lor de telefonie rapidă la milioane dintre noi care nu mai au timp (a se citi răbdare) să formeze un număr de telefon de mai puțin de zece cifre. Pentru noi, chiar și calculatorul este prea lent.

De aceea, găsesc că este instructiv să privim lucrurile în perspectivă. Iată doar un exemplu: Dumnezeu a făgăduit Canaanul lui Avraam și urmașilor lui, dar a trebuit ca ei să aștepte 430 de ani pentru ca promisiunea să se împlinească. Pentru americani, ar fi ca și când, cu ocazia nașterii națiunii lor, în 1776, li s-ar fi făcut o promisiune importantă, iar astăzi (2001) ei ar ști că trebuie să mai treacă 205 ani până la împlinirea ei! [Pentru România, perioada lui Dimitrie Cantemir ar putea fi considerată un moment similar.] În mod clar, Dumnezeu cronometrează timpul altfel decât îl cronometrăm noi. Dar promisiunea Sa față de Avraam s-a împlinit. Și făgăduința celei de-a doua veniri se va împlini. Dar mizele sunt imense și, oricât

ne-am frânge mâinile, aceasta nu-L va determina să Se grăbească. Pentru noi, *încrederea* este importantă.

Pe măsură ce se apropia de sfârșitul vieții sale, apostolul Petru avea sentimentul că urmau să apară îndoielei tulburătoare, în viitorul imediat și în cel îndepărtat. El se temea la gândul că publicul grec sofisticat pune întreba-rea dacă nu cumva istorisirea creștină despre cruce și despre a doua venire era țesută din același material din care fuseseră create și basmele despre zei și zâne ce locuiau pe înălțimile acoperite de ceață ale muntelui Olimp.

Dar el nu s-a îndreptat spre știință sau filozofie pentru a-și dovedi susținerile. În loc de aceasta, mintea lui s-a întors cu decenii în urmă, pe un vârf de munte din Iudea, unde, împreună cu Iacov și Ioan, avusese privilegiul să fie martor la una dintre cele mai glorioase teofanii (manifestări ale Divinității) văzute vreodată de ochii muritori: schimbarea la față a Fiului lui Dumnezeu. Petru și-a adus aminte că, în timp ce el încerca să-L pună pe Isus la același nivel cu oaspeții Lui cerești (oameni), a intervenit un glas de tunet din cer, care l-a făcut să-și piardă cunoștința și să cadă cu fața la pământ înspăimântat. „Acesta este Fiul Meu”, a spus glasul. „De El să ascultați” (Mat. 17,5).

Amintirea acestei întâlniri solemne a făcut o impresie adâncă, de neuitat, care nu avea să se șteargă niciodată din mintea curajosului apostol. Și realitatea incontestabilă a acestui eveniment a fost cea care l-a determinat să afirme categoric: „V-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui” (2 Petru 1,16). Noi am asistat, într-adevăr, la o repetiție generală a acelui moment uimitor. Mai mult decât atât, „avem și cuvântul proorociei făcut și mai tare” (vers. 19).

Petru ar fi încântat să constate că speranța celei de-a doua veniri continuă să ardă puternic în inima creștinilor de astăzi. Cred că el ar tresări dacă ar citi articolele publicate în acest număr al revistei. Membrii noștri se țin tari. Solia este acum la fel de vibrantă cum a fost întotdeauna. Și cum trebuie să fie. Fără a doua venire, existența umană este în cele din urmă o obscenitate sau murdărie cosmică.

Redacția revistei *Adventist Review* a intenționat ca numărul acesta să fie caracterizat de optimism, fără urmă de trivialitate sau de sentimentalism. Am dorit, pur și simplu, ca el să fie plin de inspirație, încredere și speranță. Scrieți-ne și spuneți-ne dacă ați constatat că este așa.

Roy Adams este redactor asociat la Adventist Review. Adventist Review, 29 martie 2001

O credință proaspătă

*Cuprinsă, modelată într-o atmosferă a harului,
soția venirii lui Isus este ca o oază în deșert.*

Peter Bath

Într-o seară, în timpul excursiei anuale pe care o facem în canoe în nordul statului Ontario, mă afluam împreună cu familia la altarul familial, în jurul focului de tabără. „Ce să cântăm?” s-a pus întrebarea. „Har uimitor” (Atâta har), a venit răspunsul. Sara, fiica noastră cea mai mare, a propus: „Haideti să cântăm 'Har uimitor' într-o variantă nouă!” Așa am făcut. A fost învi-orător. Ca să nu rămână mai prejos, Martha și Gillian, celelalte fiice ale noastre, au spus: „Haideti să cântăm 'Har uimitor' iarăși!” Și au prezentat încă două versiuni ale acestui vechi imn favorit. Când am terminat altarul familial, imnul fusese cântat cel puțin de șapte ori, în tot atâtea variante diferite, fiecare dintre ele aducând o înțelegere proaspătă a unui cântec vechi, binecunoscut! Le-am fredonat de-a lungul întregii noastre excursii. În fiecare versiune a imnului „Har uimitor”, istoria harului era modelată și exprimată iarăși, într-o altă manieră, interesantă și plină de înțeles. Adevărul vechi, binecunoscut, devenise o descoperire nouă.

Isus a transformat adevărurile vechi, binecunoscute, și a făcut din ele descoperiri noi în timpul lucrării Sale pe pământ. Remodelând, enunțând iarăși vechile învățături ale rabinilor, El a făcut din ele reflectări proaspete, relevante, vibrante și mai adevărate ale caracterului Său.

Dovezi despre aceasta se găsesc pretutindeni în Evanghelii. Matei a scris aceste cuvinte ale lui Isus: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: 'Să nu ucizi; oricine va ucide va cădea sub pedeapsa judecății'. Dar Eu vă spun că orșicine se mânia pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății”.

Iar ca răspuns la legile fariseice apăsătoare și restrictive, privitoare la Sabat, „apoi le-a zis: 'Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat; așa că Fiul Omului este Domn chiar și al Sabatului'” (Marcu 2,27.28).

Isus a răsturnat înțelegerea lor și a restabilit perspectiva teologică corectă a acestor învățături biblice.² În loc să fie acea povară pe care o creaseră fariseii, Sabatul putea să devină acum ceea ce fusese plănuțit, și anume o bucurie, iar mânia nerezolvată putea să fie transformată în relații sănatoase.

Așa cum Hristos a transformat și a distilat învățăturile din timpul Său, făcându-le mai curate și mai strălucitoare, tot astfel noi suntem chemați să fim ucenici – să păstrăm a doua Sa venire proaspătă și credibilă în lumea noastră. Proaspătă, credibilă – și cu orientare spre har. Dar cum facem aceasta? Care este punctul de pornire?

Adevărați reprezentanți

Iată câteva întrebări importante la care să reflectăm. Cum am reprezentat noi caracterul Său? Ce zei falși escatologici am creat și trebuie să fie răsturnați? Ar putea spune Isus cam așa? „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: 'Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl' [Mat. 24,36.37]. Ei bine, aceste cuvinte sunt încă adevărate, așa că nu vă irosiți timpul cu date și cu evenimente! Eu v-am făcut în stare să fiți 'slujtori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viața' [2 Cor. 3,6].

Ați auzit iarăși că s-a zis: 'Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăse' [Luca 6,27] și 'Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții' [Ioan 13,34]. De aceea, vă spun iarăși: 'Feriți-vă de întrebările nebune și nefolositoare, căci știți că dau naștere la certuri' [vezi 2 Tim. 2,23]”.

Dv. ce credeți că ar spune El?

Nu o doctrină searbădă, învechită

Eu și soția mea, Cathy, am ales să îmbrățișăm credința adventistă de ziua a șaptea în 1977. Cu ocazia desfășurării unor acțiuni misionare, L-am întâlnit pe Isus, Cel pe care Îl prezintă Scriptura, și am observat pentru prima dată integritatea temelor biblice ale iertării, acceptării, refacerii și vindicării. Am văzut că Sabatul este darul pe care El ni-l oferă sub formă de timp, înnoire și disciplină mântuitoare. Am înțeles legătura dintre prima și a doua venire a Domnului Hristos și faptul că, într-adevăr, El vine curând.

Desigur, unii dintre noii prieteni adventiști ne-au prezentat perioadele de timp ale profeției, fiarele și un mod paranoic de înțelegere a timpului strămtorării. Am fost foarte tulburați atunci (și suntem și astăzi) de vederile greșite ale unor credincioși, care gândesc sau spun astfel: „Sunt îngrozit de a doua venire, din cauza timpului strămtorării”.

„Pentru mine, a doua venire nu înseamnă speranță... Trebuie să fiu fără păcat ca să trec cu bine”.

„Eu nu înțeleg o biserică în care se spune că generația mea este generația care nu trebuia să existe [pentru că Domnul Isus ar fi trebuit să vină deja]”.

Din nefericire, există mulți pentru care a doua venire a devenit o doctrină sumbră, o speranță care îi duce la confuzie, și nu o binecuvântată asigurare.

Alți prieteni adventiști îmbrăcau evenimentele trecute, prezente și viitoare în măreția și plinătatea crucii. Darul istoriei cuprinse în cruce ne-a adus totdeauna speranță, înțeles și scop în viață. Așa încât am simțit o chemare de a ne părăsi familia, câminul și țara ca să trăim și să iubim în mod radical, pentru că Domnul nostru este un Dumnezeu radical! Bucuria noastră pentru adventul crucii – prima venire a lui Isus – a condus la un angajament de slujire pentru întreaga viață.

Dar ce ar spune Isus astăzi despre învățăturile noastre și despre felul în care înțelegem a doua Sa venire, dacă ar fi să întâlnească lumea noastră în persoană, așa cum a făcut acum 2000 de ani?

Aș vrea să vă propun să luați în considerare o ipoteză, la care vă rog să reflectați. Poate că aprecierea dv. pentru a doua venire ar putea fi împropătată și veți primi informații și inspirație pentru timpul de față.

1. *Începeți să puneți întrebările corecte.*

De-a lungul veacurilor, adventiștii s-au concentrat asupra modului și datei celei de-a doua veniri. Fiind împinși de la început în această poziție polemică defensivă, noi am limitat înțelesul evenimentului incredibil al revenirii lui Isus la întrebările înaintașilor noștri spirituali și la aplicațiile pentru viață care decurg din răspunsul la întrebările lor. Am lăsat ca întrebările presante: „Când?” și „Cum?” ale primilor adventiști să devină singurul adevăr definitoriu al timpului pe care îl trăim. Rezultatul este că am creat noi înșine o criză actuală în ce privește semnificația bisericii și cea a evanghelizării.

Punând doar întrebările înaintașilor noștri, deși este important să o facem, înțelegerea noastră se limitează la date, la succesiunea evenimentelor, la împărții și diagrame. Noi am definit biserica prin ideea de „fortăreață”, iar evanghelizarea, ea fiind „anunțarea adevărului, câștigarea unor grupuri de oameni”. În loc

de aceasta, ar fi trebuit să înțelegem că evanghelizarea înseamnă „a face ucenici”, în lumina faptului imuabil că, în definitiv, „câștigăm oricum”. Concentrarea noastră asupra adevărului și asupra prezentării lui pentru a fi primit este valoroasă, dar nu subliniază relația mântuitoare, transformatoare pe care cei răscumpărați trebuie să o aibă cu lumea. O astfel de înțelegere ar rezulta dacă am folosi mai mult timp ocupându-ne de întrebările „cine” și „de ce” în

legătură cu a doua venire.

Prea adesea, nu reușim să înțelegem că imperativele, cerințele etice pentru viața creștină sunt radicale și răscumpărătoare, că ele cuprind întreaga viață. Când ne concentrăm exclusiv asupra întrebărilor „cum” și „când”, suntem conduși la falsa convingere că avem un „rol” exclusiv în a grăbi a doua venire.³ *Dar, când privim la Cel care vine pentru a doua oară, când ne îndreptăm atenția asupra Persoanei, și nu asupra evenimentului, ne dăm seama foarte repede că toate eforturile noastre de a sluji și de a-i salva pe oameni au ca temei real Calvarul, și nu superioritatea religioasă și evlavie spirituală care atât de adesea caracterizează felul în care ne*

adresăm lumii. Din nefericire, de multe ori lăsăm neexplicat și neexprimat adevărul central despre revenirea Lui: *faptul că El îi va primi la Sine pe oamenii din această lume; pe cei cu sufletul îndurerat ca al Său; pe cei a căror viață este inspirată de har – de iubire și bunătate –, nu de dorința de putere; pe cei al căror privilegiu este slujirea și a căror onoare este iubirea.*

Exprimarea celei de-a doua veniri trebuie să conducă dincolo de doctrină și date, care sunt fundamentale, la o întâlnire cu Persoana care vine pentru a doua oară. A-L cunoaște pe Isus, a cunoaște puterea Lui, harul Său, a fi implicat astăzi, în mod personal, în lucrarea Lui constituie motive mult mai captivante ca să așteptăm revenirea Sa cu nerăbdare, cu speranță.

A sta cu ochii pe ceas nu scurtează timpul! Dumnezeu, care iubește și răscumpără în mod radical, cere viața noastră, ne invită să ne supunem puterii Sale transformatoare, care să acționeze în mod radical în noi. Acelora care au întâlnit o Persoană care le-a transformat viața puțin le pasă dacă lumea are o părere bună despre ei; cei care L-au întâlnit pe Isus cel răstignit îi invită pe semenii lor să li se alăture în căutarea dreptății și a unui creștinism bine înțeles, înțeles și bine trăit.

2. *Începeți să trăiți în realitatea de „acum”, în loc să o așteptați pe cea care „încă nu” a venit.*

Când excludem Persoana Domnului Hristos din a doua venire, ca să ne angajăm în lupte privitoare la „când” și „cum” va avea loc ea, putem să părem așa de preocupați de cele cerești, încât nu mai suntem buni de nimic pe pământ. Putem să pierdem din vedere realitatea prezentă – Hristos a înviat și împărăția Lui este *deja* aici. Dacă slujim unui Mântuitor înviat, care „ne-a pus să ședem împreună” cu El în locurile cerești (Efes. 2,1-7), fără îndoială că ar trebui să luăm în serios dorința

Continuare la pagina 11

Temelia profetică a credinței adventiste

Folosim stâlpii din trecutul nostru ca să ne construim viitorul.

Hyveth Williams

In vechiul Israel, numele descriu caracterul și arătau esența unei persoane, unui loc sau unui lucru. Și chiar în societatea occidentală contemporană, numele continuă să fie mai mult decât semne de identificare.

Decizia delegaților, la o întâlnire de organizare din toamna lui 1860, de a lua numele de „advenștiți de ziua a șaptea” a avut scopul să comunice două lucruri: credința noastră în importanța și obligativitatea Sabatului zilei a șaptea și speranța noastră în revenirea iminentă și literală a lui Isus Hristos. R. W. Schwarz, în cartea sa *Light Bearers to the Remnant* (Purtători de lumină pentru rămășiță), a scris: „Ce nume mai bun li se putea da decât cel de 'advenștiți de ziua a șaptea'? Acest nume, ca multe altele, li se aplicase și mai înainte. Dar, spre deosebire de celelalte, el putea să identifice în mod clar adevărurile biblice fundamentale pe care le vesteau”.¹

Ellen White a susținut din toată inima alegerea acestei denumiri pentru numărul tot mai mare de sabatarieni care continuau să aștepte cu nerăbdare a doua venire a lui Hristos, după marea dezamăgire din 1844. Ea a spus: „Nici un nume pe care îl putem lua nu va fi potrivit, decât acela care se armonizează cu mărturisirea noastră, care exprimă credința noastră și ne arată ca fiind un popor deosebit”. „Numele de adventist de ziua a șaptea prezintă trăsăturile adevărate ale credinței noastre și va convinge mintea cercetătoare. Ca o săgeată din tolba de săgeți a Domnului, el îi va răni pe călcătorii Legii lui Dumnezeu și va conduce la pocăință față de Dumnezeu și la credință în Domnul nostru Isus Hristos.”²

Distanțându-se în mod curajos de tradițiile moștenite de la bisericile protestante, adventiștii nu au formulat crezuri, ci „principii fundamentale de credință” ca regula lor de credință și de purtare. Aceste „principii fundamentale de credință”, în prezent 27 la număr, clarifică înțelegerea și exprimarea învățăturilor bisericii despre doctrinele privitoare la Dumnezeu, omenire, mântuire, biserică, viața creștină și evenimentele finale.

Problema identității

În cea mai mare parte a primilor noștri ani de existență,

ca adventiști, ne-am luptat să păstrăm o identitate și un caracter distincte și deosebite, mai ales prin învățăturile profetice ale lui Ellen White. Isaia 8,20 – „'La Lege și la mărturie!' Căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” – a devenit o provocare adventistă pentru cei care neglijează cele zece principii ale voinței descoperite a lui Dumnezeu pentru poporul Său, mai ales pe cel de-al patrulea (vezi Ex. 20,3-17).

**Secularismul care se
impune poate să ne
facă să ne pierdem
importanța spirituală
și socială.**

Dar, în același timp, unii dintre oponenții noștri au observat că, din prezentările noastre, lipseau în mod clar referirile la mântuirea numai prin Hristos, chiar dacă întemeietorii noștri credeau incontestabil în acest adevăr de cea mai mare importanță. În trecut, în mod regretabil, s-a pus prea mult accent pe respectarea legii, în timp ce se vedea că există o neglijare izbitoare a Evangheliei harului, mai ales în legătură cu intrarea într-o relație personală cu Hristos. Aceasta a făcut ca doctrinele noastre să pară a fi un legalism apăsător, ce a produs adesea o reacție otrăvitoare între cei care crescuseră sub regulamentul său religios strict.

Pentru a supraviețui, unii au abandonat credința părinților lor de îndată ce au fost destul de independenți ca să se elibereze. De asemenea, biserica a primit critici aspre din partea publicului, pentru că își concentra atenția în mod exagerat asupra scrierilor și a darului profetic ale lui Ellen White, dând impresia că a exclus Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi au existat lupte pentru adevăruri doctrinale nepopulare, cum sunt starea de inconștiență a morților, comparată cu un somn, și sanctuarul din cer. Prin faptul că am neglijat să subliniem în mod public imperativul renașterii personale și pe cel al îndreptării prin credință, am rămas de asemenea vulnerabili atacurilor și ne-am atras caracterizarea de „legaliști”.

Aceste evenimente ar fi putut să ne paralizeze. Dar, din contră, ele ne-au întărit hotărârea de a trăi pe măsura înaltei noastre chemări. Ca adventiști ascultători, păzitori ai Sabatului, noi continuăm să căutăm să ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu ca oameni încercați; ca bărbați și femei care nu au de ce să le fie rușine (vezi 2 Tim. 2,15).

Ellen White a orientat o mare parte din lucrarea ei pentru a stabili o temelie profetică bazată pe Evanghelie. Cărțile sale *Hristos, Lumina lumii* și *Calea către Hristos* sunt cărți creștine binecunoscute, care preamăresc harul și subliniază necesitatea unei relații personale cu Isus Hristos.

O dată cu publicarea cărții *Questions on Doctrine* (Întrebări despre doctrină) în deceniul 1950-1960, principiile de credință adventiste au câștigat, în cele din urmă, respectul – și mai târziu admirația – altor creștini, care au recunoscut stăruința, atenția noastră în studierea Scripturii și interpretările noastre inspiratoare cu privire la profețiile biblice.

Numele de adventiști de ziua a șaptea, ne aduce aminte de moștenirea noastră de a vesti Evanghelia, de a atrage atenția la importanța celor zece principii ale lui Dumnezeu și de a anunța cea de-a doua venire a Domnului Hristos. Ca să folosim trecutul nostru pentru a construi un viitor puternic, ca o biserică ce îl slăvește pe Dumnezeu în timp ce face bine oamenilor în acest nou secol, nu putem uita misiunea noastră, stabilită de Dumnezeu și cuprinsă în numele pe care îl purtăm.

Datorită temeliei noastre profetice – darurile lui Dumnezeu, cel al proclamării și cel al prevestirii –, precum și devotamentului nostru față de Cuvântul lui Dumnezeu, ca adventiști, suntem înzestrați într-un mod inegalabil pentru a da răspunsuri coerente, pline de înțeles la întrebările care produc agitația excesivă din această generație, agitație din care se pare că nu poți scăpa, dacă nu primești ajutor.

În fața necredinței, a bațjocurii

Profeții necredincioși au publicat sute de cărți și articole care descriu și denunță căderea morală și culturală iminentă a Americii și a lumii. Și, dacă alte biserici creștine pot fi împiedicate să se ocupe de aceste probleme, pentru că ele împărtășesc un stil de viață care contribuie la acest declin, istoria noastră de insistare asupra practicilor care se potrivesc cu o viață renăscută în Hristos (adică

studierea consecventă a Bibliei, închinarea, slujirea și viețuirea sănătoasă) ne permite să ne ocupăm de ele cu toată încrederea.

Secularismul care se impune (răspândit prin televiziune, prin filme și prin alte invenții perversite folosite ca mijloace de informare) face ca ideile, instituțiile, interpretările și purtătorii de cuvânt din domeniul religiei să-și piardă importanța spirituală și socială în numărul tot mai mare de populații nerenăscute. Rezultatul îl constituie o pierdere fără precedent a sentimentului de rușine. Aceasta dă naștere la necredință și bațjocură, la confuzie și, în cele din urmă, la moarte spirituală, atunci când postmoderniștii necredincioși, care nu mai sunt în stare să facă deosebire între ce este necesar pentru a hrăni mintea și sufletul și ce este gunoi și trebuie să fie aruncat, resping evlavia în schimbul nelegiuirii.

Angajamentul istoric al adventiștilor față de Legea și harul lui Dumnezeu, prin credință, împreună cu o abordare holistă/integrală a experienței umane, exemplificată în lucrarea noastră medicală, constituie chei pentru orice speranță viitoare de vindecare a rănilor morale și culturale ale lumii.

O altă forță puternică ce creează schimbări sociale și declin moral este recunoscută ca fiind privatizarea:

o separare a experienței actuale în acțiuni particulare și viață publică. Aceasta face să se cristalizeze sensuri diferite pentru viața trăită în particular și pentru cea trăită în public, așa încât felul în care se trăiește în particular poate să nu aibă nici o legătură cu sau nici un efect asupra a ceea ce se predică sau se practică în public. Într-o mare măsură, acest proces este un rezultat al exploziei tehnologice de astăzi. Calculatoarele personale și metodele de comunicare cum este Internetul oferă ocazii nelimitate, neîntrerupte, pentru a fi influențat de cei care promovează și practică desfrâul, pornografia și alte vicii ascunse.

Privatizarea creează o separare între convingerea personală și acțiunea publică, așa încât unii conducători religioși și politici pot să denunțe public imoralitatea, în timp ce, în viața lor particulară, o practică sub diferite forme. Acest munte de întuneric ne umbrește viitorul, influențându-ne acțiunile, în timp ce lumea noastră se aruncă impetuos înainte, pentru a se izbi de a doua venire iminentă a Domnului nostru. Rezultatul este pierderea sentimentului că ai un scop, pierderea raporturilor cu societatea, a demnității și onoarei între cei care se înfruptă din aceste provizii dezagreabile în intimitatea căminelor și a birourilor lor, iar apoi participă cu îndrăzneală la în-

chinarea publică, fără urmă de conștiință.

Angajamentul nostru, ca adventiști, de a avea, zilnic, o „dietă” echilibrată de lege, har și vestire cu autoritate a Evangheliei ne dă posibilitatea să lucrăm în lume, în timp ce fugim de vicile și de moravurile ei ușoare.

Moștenirea noastră de educație creștină oferă o armă puternică împotriva pluralismului, a multelor concepții despre lume, care se luptă pentru

supremație, dar dintre care nici una nu este dominantă. Pluralismul, promovat mai ales prin școli și universități seculare, produce și răspândește necredința într-o generație care deja se ridică împotriva existenței valorilor absolute. Religia este tratată nu ca un obiect al ostilității, ci mai mult ca o pasiune, ocupație pentru timpul liber, care nu are nici o influență asupra deciziilor morale și politice. Permisivitatea pluralismului produce o revoluție promovată de o mulțime de apărători ai libertății cetățenești de gândire și de purtare, care amenință cu acționarea în justiție împotriva oricărui lucru care pune accentul pe credința creștină. Creștinismul este slăbit, în timp ce „religiile civile” fac tot mai dificil de transmis adevărata Evanghelie a lui Isus Hristos, fără batjocura din partea acestor „câini de pază”.

Umanismul pluralist, postmodern, secular, reprezintă una dintre religiile cu cea mai rapidă creștere din lumea occidentală. El se grăbește să dea sfaturi morale, în timp ce respinge orice preferință sau convingere religioasă. Pluralizarea și-a întins tentaculele dezbinătoare chiar și în biserica noastră, unde face uneori ca vestirea Evangheliei să fie diluată sau să-și piardă caracterul distinctiv.

Dar moștenirea noastră de ascultare de adevărurile simple din Cuvântul lui Dumnezeu, susținută de un angajament ferm față de educația creștină în ocaziile de închinare și în școli, constituie un factor major în

contracarea răului pluralizării.

Avem în față un viitor în care oamenii vor trăi cu un extraordinar sentiment de dezamăgire din partea guvernelor și instituțiilor. Adventiștii de ziua a șaptea le oferă oamenilor speranță și odihnă în Hristos, ale

cărui iubire, iertare și acceptare ne vor ține pe toți până la revenirea Sa triumfătoare. Trebuie să ne păstrăm temelia profetică, folosind orice prilej de a promova Evanghelia în biserica noastră cu tot atâta zel cu cât vestim lumii a doua venire a Domnului Hristos.

¹ R. W. Schwarz, *Light Bearers to the Remnant*, (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 2000), pag. 95

² Ellen White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 1, pag. 237, 238

Hyeth Williams este pastor al Bisericii Adventiste Campus Hill din Loma Linda, California. Adventist Review, 29 martie 2001

O credință proaspătă / Urmare de la pagina 8

Lui de a demonstra, prin urmașii Săi, bogățiile incomparabile ale harului Său. Relevanța unei realități viitoare – ceea ce „încă nu” a venit – este asigurată printr-o exprimare prezentă a valorilor, principiilor și caracteristicilor Lui prin viața și prin acțiunile urmașilor Săi. Oamenilor nu le pasă cât de mult cunoaștem, până când ei nu cunosc cât de mult ne pasă. Puterea realității care „încă nu” a venit trebuie să invadeze și să transforme realitatea de „acum”.

Ca să ducem aceasta un pas mai departe, trebuie să ne dăm seama că, așa cum Domnul Hristos este Cuvântul întrupat al lui Dumnezeu, tot astfel și noi, urmașii Lui, suntem în prezent întruparea vieții Sale pentru această lume. Hristos adresează apelul Său către lume prin noi (2 Cor. 5,20). Lucrarea pe care o facem în fiecare zi este ceea ce dă mărturie despre speranța viitoare, care aduce putere pentru prezent. Această lucrare a

Împărăției dă mărturie aici și acum celor care ne privesc; dar, mai mult decât atât, ea îi transformă pe aceia dintre noi care trăim ca urmași și ucenici ai lui Hristos. Avem onoarea să lucrăm acum, mână în mână cu Hristos cel înviat, să ne ocupăm cu lucruri reale, într-un timp real, cu oameni reali, într-o lume reală – oameni care contează pe tine și pe mine ca să fim credincioși, oameni care se bazează pe noi ca să le dăm speranță.

Speranța noastră pentru viitor nu se află în folosirea tot mai extinsă a celor mai avansate mijloace tehnice de comunicare pentru a prezenta cea de-a doua venire. Ea nu constă în prezentări Power Point (cu ajutorul calculatorului și videoproietorului) sau în programe animate de pe CD. Lumea noastră se satură de realitatea virtuală. Speranța noastră în viitor depinde numai de crucea lui Hristos.⁴ Toate celelalte curg din brațele Sale îndurătoare, întinse. Dacă intrăm într-o relație de slujire cu El în fiecare zi, întrebarea „cât timp mai este” nu va mai fi cea mai importantă. Cea mai impresionantă reprezentare a celei de-a doua veniri o constituie viața angajată, consacrată, transformatoare a creștinilor care slujesc.⁵ A unui popor care aduce speranță altora, nu doar pentru că El vine, ci, mai important decât atât, pentru că El este deja aici!

¹ Tradițională, Bermuda, Allelu, Alleluia. House of the Rising Sun, Gilligan's Island, Fill It Up.

² Fritz Guy, *Thinking Theologically* (Berrien Springs, Mich.: Andrews University Press, 1999), pag. 68, 69.

³ Roy Branson, ed., „Responding to the Delay”, *Pilgrimage of Hope* (Takoma Park, Md.: Association of Adventist Forums, 1986). Vezi și Branson, „Social Reform as Sacrament of the Second Advent”, *Spectrum*, mai 1991.

⁴ Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1999, pag. 638-644. Vezi și Leon Morris, *Apocalyptic* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Pub. Co., 1972) pag. 82-87.

⁵ Parabolele Domnului Hristos, ed. 1995, pag. 42. Vezi și Dawson McAllister, *Saving the Millennial Generation* (Nashville: Thomas Nelson Pub., 1999).

Peter Bath este pastorul Bisericii Adventiste Sligo, din Takoma Park, Maryland. Adventist Review, 29 martie 2001

Anvergura profeției biblice

*Tabloul cuprinzător care i-a captivat pe pionierii adventiști
ne captivează și pe noi, astăzi.*

Mark Finley

De-a lungul secolelor, bărbați și femei au fost fascinați de profețiile Bibliei. Este absolut adevărat că preocuparea pentru profeție a produs un anumit număr de fanatici cu priviri rătăcite și de amatori de articole senzaționale; dar este adevărat, de asemenea, că preocuparea pentru profeție i-a condus pe mulți la o experiență spirituală adâncă, solidă. Profeția biblică împlinită conduce la credință autentică într-un Mesia adevărat.

Când a venit pentru prima dată, născut ca prunc în ieslea din Betleem, Domnul Isus a venit ca împlinire a profețiilor făcute cu secole înainte. Chiar El a declarat: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape” (Marcu 1,15). Apostolul Pavel a adăugat: „Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său” (Gal. 4,4). Și „Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuți” (Rom. 5,6). Nașterea, viața, moartea și învierea Mântuitorului descoperă că a existat un program divin al evenimentelor.

O lume nouă

Istoria nu este un ciclu nesfârșit al evenimentelor. Din contră, ea se îndreaptă spre un eveniment colosal – a doua venire a Domnului nostru. Dintre toate cele 66 de cărți din Biblie, există două – Daniel, în Vechiul Testament, și Apocalipsa, în Noul Testament – care se concentrează asupra acestui punct culminant al istoriei. Ele nu pun accentul asupra unei catastrofe care vine, ci asupra lui Hristos care vine. Ele nu vorbesc despre un sfârșit tragic, ci despre un început glorios. Adânc, în inima oamenilor de pretutindeni, există o năzuință după pace și prosperitate, după sănătate și fericire, după iertare și veșnicie.

În Daniel și Apocalipsa, profeții prezintă o lume nouă – o lume mai bună. Ei ne ajută să întindem mâna și să atingem Împărăția lui Dumnezeu. Ne fac să întrezărim veșnicia.

Să facem împreună o scurtă incursiune prin cărțile profetice Daniel și Apocalipsa și să ne lăsăm inspirați de aceste cărți pline de speranță. Ele ne ajută să vedem pentru o clipă marele tablou al profeției.

Chipul cel mare

Capitolul 2 din cartea lui Daniel începe cu visul lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului. „În al doilea an al

domniei lui Nebucadnețar, Nebucadnețar a avut niște visuri. Duhul îi era tulburat și i-a pierit somnul” (Dan. 2,1).

Împăratul știa că visul său avea un înțeles neobișnuit, dar nu și-l putea aminti. Cei mai înțelepti oameni din imperiul său, nefiind în stare să-i aducă aminte visul sau să-l interpreteze, au fost amenințați cu moartea. În acest moment de criză, Daniel a ieșit în față și a cerut în mod respectuos timp ca să se roage cu privire la taina nedezlegată.

Profeții Bibliei nu fac speculații despre viitor. Ei ne descoperă ceea ce Dumnezeu le-a descoperit. Daniel a explicat în mod clar ce visase împăratul Nebucadnețar.

„Tu, împărate, te uitați și iată că ai văzut un chip mare!” (vers. 31). Profetul i-a descris apoi împăratului chipul acesta impresionant. El avea capul de aur, pieptul și brațele de argint, pânțele și coapsele de aramă, picioarele de fier, iar degetele picioarelor, de fier și de lut (vers. 31-33). Punctul culminant al visului împăratului îl constituie o piatră masivă care coboară din cer, lovește chipul la picioare și, în cele din urmă, se face un munte care umple tot pământul.

Explicația lui Daniel cu privire la înțelesul visului este la fel de precisă ca descrierea conținutului său. „Tu ești capul de aur! După tine, se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și care va stăpâni peste tot pământul. Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul” (Dan. 2,38-40).

O profeție exactă

Potrivit interpretării date de Dumnezeu prin profetul Daniel, fiecare metal reprezintă un imperiu care a dominat lumea. Visul descrie ascensiunea și declinul popoarelor. Daniel prezintă imperiul babilonian al lui Nebucadnețar prin aceste cuvinte: „Tu ești capul de aur” (vers. 38). Imperiul babilonian a stăpânit peste Orientul Mijlociu și și-a extins dominația asupra întregului bazin mediteranean, din 605 î.Hr. până în 539 î.Hr. Această profeție incredibilă din Daniel 2 arată, de asemenea, că avea să se ridice „o altă împărăție”, simbolizată prin pieptul și brațele de argint. Într-o noapte de beție și destrăbălare, o mână tainică a scris cuvinte de judecată pe peretele sălii palatului din Babilon: „Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt... Împărăția ta va fi împărțită și dată mezilor și perșilor” (Dan. 5,26-28).

Imperiul care a urmat Babilonului a fost Medo-Persia, fapt verificat atât de Biblie, cât și de istorie. Cunoscutul

cilindru al lui Cir, aflat în Muzeul Britanic, conține un raport al atacului persan asupra Babilonului.

Pieptul și brațele de argint (Medo-Persia) au fost învinse de un al treilea imperiu, de aramă. Mezii și persii au condus din 539 î.Hr. până când au fost înfrânți de greci, în 331 î.Hr. Daniel 8 (vers. 21) amintește pe nume „împărăția Greciei” și spune că ea avea să-i biruie pe medo-persii. Scripturile și istoria sunt de acord. Grecii au condus din 331 î.Hr. până în 168 î.Hr., când au fost învinși de monarhia de fier a Romei.

Isus S-a născut în timpul dominației romane a cezarilor. Un guvernator roman L-a judecat pe Isus, iar soldații romani L-au răstignit. Romanii au condus lumea din 168 î.Hr. până în cca 351 d.Hr.

Patru metale: aur, argint, aramă și fier; patru imperii dominante: Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. A fost Roma învinsă de un al cincilea imperiu mondial? Nu. După ce a decăzut începând din interior, Roma a fost biruită de triburile barbare germanice din nord. Ascultați aceste cuvinte remarcabile din profeție: „Și după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut de olar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită” (Dan. 2,41).

Imperiul Roman a fost împărțit și rămâne împărțit până astăzi. Profeția continuă: „Nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul” (vers. 43). Oamenii care au vrut să stăpânească lumea au încercat să readucă la viață Imperiul Roman. Dar fiecare secol care trece marchează împlinirea acestei vechi profeții. Ea ajunge la un apogeu incredibil în Daniel 2,44: „Dar, în vremea acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma... toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic”. Potrivit acestei profeții remarcabile, următorul eveniment pe agenda cerului este instaurarea Împărăției veșnice a lui Isus Hristos, Stânca Veacurilor, acea Stâncă desprinsă fără ajutorul vreunei mâini (vers. 34, 35).

Tema centrală repetată

Fiecare profeție succesivă de-a lungul celor 12 capitole din Daniel repetă și dezvoltă tema centrală a capitolelor anterioare. În Daniel 2, Dumnezeu folosește patru metale ca simbol pentru a descrie patru împărății puternice. În Daniel 7, cele patru fiare simbolizează aceleași patru popoare. În Daniel 2, al patrulea metal, fierul, cuprinde zece degete de la picioare. În Daniel 7, fiara a patra are zece coarne.

Potrivit cu Daniel 7,17, „aceste patru fiare mari sunt patru împărați,

care se vor ridica pe pământ”. Faptul că fiecare fiară din Daniel 7 reprezintă o împărăție este arătat clar în versetul 23: „Fiara a patra este o a patra împărăție, care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte”. Dumnezeu a prezentat aceste fiare ridicându-se din mare noaptea, în timpul unei furtuni violente, în mijlocul unor vânturi puternice. În profeția biblică, marea sau apa reprezintă oameni (Apoc. 17,15). Vântul reprezintă distrugere, devastare și dezastru (Ier. 49,36.37). Profeția lui Daniel spune că popoarele aveau să se ridice în mijlocul conflictelor – al războaielor și certurilor.

Prima fiară, leul cu aripi de vultur (Dan. 7,4), este o descriere exactă

a babilonienilor. Arheologii au descoperit acest simbol, „leul cu aripi de vultur”, pe zidurile din Babilon și pe monedele scoase la iveală de săpături, din ruinele Babilonului.

Cruzimea unui urs cu trei coaste însângerate în gură este o descriere potrivită a mezilor și persilor (vers. 5). Ca să domine Orientul Mijlociu, mezii și persii au cucerit trei popoare – Babilonul, Lydia și Egiptul. Așa cum spune profeția, ei au mâncat trei coaste.

Repezițiunea cuceririlor lui Alexandru cel Mare este arătată într-un mod viu prin simbolul unui leopard înaripat (vers. 6). Dumnezeu a descris acest pardos ca având patru capete. De ce? După moartea lui Alexandru, cei patru generali ai săi au luat în stăpânire imperiul lui. Casandru, Lisimah, Ptolemeu și Seleuc nu s-au luptat unul cu altul pentru tronul lui Alexandru, ci au împărțit teritoriul Imperiului Grec între ei.

A patra fiară este descrisă ca fiind incredibil de crudă și uimitor de puternică, având dinți mari de fier (vers. 7). Chipul din Daniel 2 are zece degete la picioare. Fiara „însălmântătoare” din Daniel 7 are zece coarne (vers. 7). Asemenea celor zece degete de la picioare, cele zece coarne simbolizează părțile în care a fost divizat Imperiul Roman. În momentul acesta, Dumnezeu introduce un element complet nou (vezi chenarul de la pagina 14).

Viziunile lui Ioan

Bătrânul apostol Ioan, deținut pe insula Patmos, o insulă stâncoasă și stearpă, scrie plin de bucurie: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea” (Apoc. 1,7). Ioan tânjea după ziua în care putea să cânte împreună cu răscumpărații din toate veacurile: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apoc. 5,13)

Profețiile din Daniel și Apocalipsa nu se concentrează doar asupra unor simboluri tainice, asupra unor fiare sângeroase, asupra unor balauri îngrozitori și asupra semnului lui antihrist. Ele vorbesc despre Isus și

Puterea reprezentată printr-un corn mic

Până la Daniel 7,7, vedem puteri politice care încearcă să uzurpe poziția de drept a lui Dumnezeu, ca fiind Cel care domnește cu adevărat peste acest pământ. Dar, când ajungem la Daniel 7,8, din Roma crește în mod discret o putere, reprezentată printr-un „corn mic” – o putere mică la început, dar care este lansată, ajungând să domine lumea. Potrivit profeției, această putere are „ochi ca ochii de om” (vers. 8). În Biblie, ochii sunt un simbol al înțelepciunii sau ai înțelegerii (Efes. 1,18). Autoritatea acestei puteri este omenească, nu divină. În cele din urmă, ea avea să arunce „adevărul la pământ” (Dan. 8,12).

Această putere, reprezentată prin cornul cel mic, avea să rostească „vorbe de hulă”, să-i asuprească „pe sfinții Celui Prea Înalt”, să se încumete „să schimbe vremile și legea” (Dan. 7,25) și să se deosebească (vezi vers. 23) de toate celelalte puteri politice menționate în acest capitol. Profeția arată că această putere este religioasă, și nu politică (vers. 24, 25). Apoi, din Roma se ridică un sistem politico-religios contrafăcut, care încearcă să uzurpe autoritatea lui Dumnezeu, schimbând Legea Lui. Răspunsul lui Dumnezeu la provocarea cornului mic este judecata Sa finală (vers. 21, 22).

Cornul cel mic pare să fie religios, dar nu este. Judecata la orice mască, expune întreaga falsitate, dezvăluie toată ipocrizia. Să prindem tonul triumfător al versetelor finale din această profeție uimitoare: „Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împăraților care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta” (vers. 26, 27).

despre împărăția Sa veșnică. În Apocalipsa 7, Ioan privește dincolo de toate necazurile viitoare ale pământului, la această scenă sublimă: „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui” (Apoc. 7,15).

Împreună cu cele din Daniel, profețiile din Apocalipsa descriu în mod viu distrugerea tuturor forțelor rele la venirea Domnului nostru. În Apocalipsa 14,19,20, Ioan prezintă „secerea” lui Dumnezeu, care distruge orice păcat și pe toți păcătoșii. În triumful glorios al venirii Domnului nostru, descris în Apocalipsa 19, Ioan vede cerul deschis. Isus Hristos Se întoarce. El este simbolizat ca un general biruitor care călărește pe un cal alb. Fiara, profetul mincinos și toți cei care se împotrivesc, asupresc și persecută poporul lui Dumnezeu sunt „aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă” (Apoc. 19,20). Isus este înălțat ca „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apoc. 19,16).

În Apocalipsa 20, Ioan descrie un pământ pustiu, pe care se află Satana legat, și cei răi nimiciti pentru o mie

de ani (vers. 1-3). În timpul acestor o mie de ani, pe care unii cercetători ai Bibliei îi numesc „mileniul”, cei răscumpărați (cei mântuiți), care au fost înălțați ca să-L întâmpine pe Domnul în aer la revenirea Sa (Ioan 14,1-3; 1 Tes. 4,16,17), domnesc alături de Isus în cer (Apoc. 20,4). Când cărțile cerului sunt deschise, cei mântuiți văd în mod clar că iubirea lui Dumnezeu a făcut tot ce era posibil ca să-i salveze pe toți.

La încheierea acestor o mie de ani, Sfânta Cetate coboară din cer pe pământ.

Morții nelegiuți sunt înviați. Satana conduce aceste legiuni ale celor pierduți să atace Sfânta Cetate (vers. 5, 7, 8). Focul curățător din prezența lui Dumnezeu coboară din cer și mistuie păcatul și pe cei

păcătoși pentru totdeauna, iar sfințenia lui Dumnezeu purifică pământul.

Ioan descrie astfel această scenă copleșitoare, fermecătoare, magnifică: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: 'Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut' (Apoc. 21,1-4).

Câtă speranță! Ce destin! Ce tablou strălucitor al zilei de mâine! Dincolo de necazurile, întristările și lacrimile noastre, Isus va veni. Dincolo de dezastru și de necaz, Isus va veni – nu în mod secret sau pe tăcute. El va veni ca Împărat al împăraților. El va veni ca Domn al Domnilor. El va veni ca un cuceritor puternic. El va veni ca să domnească în etern și tot pământul va cunoaște aceasta!

Mark Finley este speaker/director al postului internațional de televiziune Stă Scris, din Simi Valley, California. Adventist Review, 29 martie 2001

A fost Biblia abandonată?

Reflecții cu privire la un film recent de la Hollywood
despre a doua venire.

Jon Paulien

Avionul zboară liniștit spre Londra. Luminile sunt slabe și cei mai mulți pasageri dorm. Buck Williams citește la calculator, ca să fie la zi cu ultimele bârfe politice. Tresare când o aude pe o doamnă în vârstă, așezată în partea opusă, la fereastră.

„Unde ești, scumpule?” întreabă ea, neadresându-se cuiva în mod special.

„Doamnă, este totul în regulă?” răspunde Buck, ridicându-și privirea după ce tocmai ațipise.

„Soțul meu; a dispărut!”

Buck se gândește un timp, apoi spune: „Știți ce? Sunt sigur că s-a dus doar până la toaletă, în timp ce dormeați”.

Femeia întreabă: „Vreți să vedeți dacă este acolo, vă rog?”

„Da, desigur.”

„Lu- luați aceasta”, spune ea și îi întinde lui Buck, care se ridică, haina soțului ei.

„Doamnă?” întreabă el încurcat.

„Cred că a plecat dezbrăcat complet...”

Apoi camera de filmat se îndreaptă spre locul gol pe care stătuse soțul doamnei. Pe spatele canapelei sunt întinse o cămașă și o haină ușoară, iar o pereche de ochelari stă înclinată, în partea de jos a hainei. Îmbrăcămintea este încheiată și aranjată, ca și când cineva tocmai a dispărut din ea.

În filmul *Left Behind* (Părăsit/Abandonat), Buck Williams este prezentator de știri la postul de TV prin cablu GNN. Zborul de noapte (neterminat) spre Londra este întrerupt din cauza dispariției unui număr de pasageri, inclusiv soțul acestei doamne. Buck sosește înapoi în Statele Unite într-o lume foarte diferită de cea pe care o lăsase la plecare. Se constată că evenimentele din acest avion caracterizează sute de zboruri din acea noapte. În unele cazuri, piloții dispar și avioanele se prăbușesc. În toată lumea au loc accidente rutiere, ca urmare a dispariției șoferilor din mașini aflate în mers. Familiile sunt zdrobite de dispariția din casă a celor dragi. Lumea are în față spectrul unei foamete larg răspândite, pentru că rezervele de hrană sunt ținute sub cheie de capitaliști lacomi.

În acest film, Buck analizează situația și descoperă că toți creștinii născuți din nou au fost răpiți la cer în secret. Cei care rămân ajung sub călcâiul unui personaj atractiv, dar care este un antihrist amăgitor. Antihristul ia în stăpânire frâiele politice și economice ale lumii, în slujba intereselor sale antireligioase. Nu Statele Unite sau Europa constituie centrul evenimentelor din filmul *Left Behind*, ci Muntele Templului, din Ierusalim, unde antihristul își propune să reconstruiască templul iudaic.

Dispensaționalismul

Cercetătorii Bibliei vor recunoaște imediat influența dispensaționalismului – o mișcare inițiată, în anii 1800, de John Nelson Darby. Această perspectivă asupra Bibliei are un număr de particularități, între care împărțirea istoriei omenirii în „dispensațiuni”, o interpretare literală a profetiilor biblice și credința că aproape întreaga carte Apocalipsa se ocupă de ultimii șapte ani din istoria pământului. Ideea unei răpiri secrete constituie principala trăsătură a dispensaționalismului pe care o prezintă filmul *Left Behind*. Potrivit lui Darby, la sfârșit, vor exista două reveniri ale lui Isus: o venire secretă, pentru a-i răpi la cer pe toți credincioșii creștini, și una vizibilă, șapte ani mai târziu.

Acest punct de vedere a venit pentru prima dată în atenția publicului larg din America prin scrierile lui Hal Lindsey, în deceniul 1970-1980. Mai recent, Tim LaHaye și Jerry Jenkins, autorii cărții care a stat la baza filmului, au folosit ficțiunea ca gen literar pentru a populariza acest punct de vedere, dar fără aberațiile lui Lindsey de a fixa date.

Unele reacții pozitive

Cum trebuie să se raporteze creștinii în general și mai ales adventiștii la apariția filmului *Left Behind*? Probabil unii adventiști sunt înclinați doar să dea cu pietre, dar filmul exprimă credința a milioane de creștini sinceri, care cred în Biblie. În pofida multelor sale neajunsuri, există aspecte ale filmului pe care Dumnezeu le-ar putea folosi spre slava Sa.

Un aspect pozitiv al filmului este faptul că el înalță Biblia ca fiind remediul pentru o realitate distorsionată de mass-media. În ultimele zile ale istoriei pământului, lucrurile nu vor fi așa cum par. Dovezile date de ochi și de urechi îi vor conduce pe oameni să creadă o minciună. Într-un astfel de timp, singura cale sigură pentru urmașii lui Isus este să își pună toată încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu, mai presus de dovezile date de cele cinci simțuri. În mod repetat și accentuat, filmul înalță Biblia ca fiind adevărul suprem. Eu sunt de acord.

Succesul filmului ar putea, de asemenea, să încurajeze o tendință spre descrieri mai pline de sensibilitate ale credinței creștine, la Hollywood. De ani de zile, creștinii și credința creștină au fost ignorați în filmele din Hollywood, care au prezentat doar câte un bigot plin de sine, din când în când.

Adventiștii ar putea fi ispițiți să spună: „Și ce dacă?”

Dar realitatea este că viziunea necredincioasă a celor de la Hollywood are un impact enorm asupra societății în ansamblu și o influență tot mai mare asupra copiilor și nepoților noștri. Ca să existe o șansă de câștig pentru credința creștină în lumea de astăzi, nu strică dacă publicul larg are la dispoziție câteva descrieri pozitive, pline de sensibilitate, ale unei credințe autentice.

Dar poate și mai important este faptul că un film ca acesta îi va face pe mulți să se gândească la Dumnezeu și să studieze Biblia, probabil pentru prima dată. Eu aș vrea să-i încurajez pe adventiști ca, atunci când discută cu alții, să nu respingă prea repede filmul. Pentru unii necredincioși, vederea acestui film poate să fie unica lor șansă de a se deschide cu adevărat unei experiențe creștine. Când creștinii fac afirmații disprețuitoare despre alți creștini în fața unui necredincios, aceasta doar va întări ideea că toate versiunile credinței creștine sunt fără legătură cu viața reală. Deși teza lui este discutabilă, filmul ar putea să aibă un efect preevanghelic extraordinar în viața multora.

Realitatea dureroasă

Aș vrea să pot termina pe această notă pozitivă, dar nu pot. Există probleme serioase cu mesajul filmului și cu teologia care stă la baza lui.

Eu cred că lucrurile cele mai importante care au fost „părăsite” sunt mesajul și intenția scriitorilor Bibliei. Ar putea fi scrise și au fost scrise cărți întregi, care prezintă în mod amănunțit felul în care teologia filmului *Left Behind* se îndepărtează de perspectiva biblică. Va trebui să mă limitez aici la câteva observații fundamentale despre ideile principale prezentate în film.

1. Gimnastica textuală

Feriți-vă întotdeauna când oamenii sar de la un text biblic la altul. Tot ceea ce se menționează în film din conținutul Bibliei este sub forma unor frânturi de texte, fără vreo legătură inerentă. Problema este că poți să aduni texte biblice ca să dovedești

orice vrei să dovedești. Mormonii, martorii lui Iehova și chiar unii adventiști de ziua a șaptea au construit teologii captivante pe frânturi de texte, care aveau legătură în primul rând cu un sistem din mintea interpretului, nu cu ideile exprimate de scriitorii Bibliei. Când imboldul care te atrage să studiezi Biblia este acela de a-ți susține convingerile existente, nu este greu să vezi în Biblie ceea ce vrei să vezi.

Cea mai sigură abordare a Bibliei este aceea de a ne întemeia înțelegerea pe texte clare și pe citirea în întregime a fiecărei cărți din Biblie. Textele clare ale Scripturii ne arată marile teme centrale ale soliei biblice. Acestea ne protejează de ideile străine, la care toți putem să ajungem atunci când analizăm texte care sunt mai puțin clare.

În mod asemănător, când citim cărțile biblice de la început până la sfârșit, autorul biblic are controlul asupra organizării și desfășurării materialului. Când îi permitem autorului biblic să ne conducă în mod natural de la o idee la următoarea, este mult mai puțin probabil că expunerea noastră la Biblie va fi controlată de idei pe care le îndrăgim și care vin din experiența noastră. Să aplicăm metoda citirii în întregime, sau a textelor clare, la învățăturile „biblice” ale filmului.

2. Răpirea secretă

Eu invit pe oricine să citească întreaga Biblie, de la un capăt la altul, și să găsească un singur text care învață în mod clar că vor exista două venituri distincte ale lui Isus – una secretă, ca aceea prezentată în film, urmată de alta publică, vizibilă, care va fi văzută de toți. Citiți cu o minte deschisă și cu atenție, ca să observați scopul fiecă-

rei cărți din Biblie. Dacă faceți așa, veți descoperi că în Biblie există un singur text, cel din 2 Tesaloniceni 2, 8,9, care învață în mod vag despre două venituri distincte ale lui Hristos. Permiteți-mi, vă rog, să folosesc traducerea mea, ca să prezint forța limbii originale.

„Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici [Junghia, după traducerea autorului] cu suflarea guri Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. Arătarea [venirea, idem] lui se va face prin puterea [lucrarea, idem] Satanei...”

Opriti-vă chiar aici! A cui venire se face prin puterea/lucrarea lui Satana? În original, cele două folosiri ale cuvântului *venire* sunt aproape alături una de cealaltă; în mod clar, între ele există o legătură.

„Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase.” Deci „[venirea] lui”, din versetul 9, trebuie să se refere la arătarea celui nelegiuit, din versetul 8. Ceea ce avem aici este o contrafacere a adevăratei venituri a lui Isus! Care va avea loc mai întâi? Venirea celui nelegiuit sau venirea lui Isus? Cel nelegiuit va fi nimic prin arătarea sau strălucirea

venirii lui Isus (vers. 8). Prin urmare, contrafacerea are loc înaintea adevăratei venituri. Vă rog, nu pierdeți din vedere gândul acesta! În Biblie există un singur text care vorbește despre două venituri separate ale lui Isus, iar, în acest singur text, prima dintre aceste venituri este o contrafacere! Pentru că ideea de contrafacere la sfârșitul timpului constituie una dintre principalele trăsături ale filmului, să primim mai îndeaproape felul în care mesajul acestuia se opune învățăturii clare a Bibliei.

3. Natura amăgirii din timpul sfârșitului

Citind Noul Testament cu atenție, de la un capăt la altul, veți descoperi că există patru pasaje care se ocupă de amăgirea din timpul sfârșitului. Pe unul dintre ele l-am examinat deja pe scurt. *Ele sunt: Apocalipsa 13, 12-14, Apocalipsa 16,13-16, 2 Tesa-*

loniceni 2,8-12 și Matei 24,23-27. În fiecare dintre aceste patru texte, veți descoperi, în esență, același limbaj și același scenariu: sunt folosite semne și minuni, pentru a-i amăgi pe cei din lume, și există o reprezentare a unui antihrist. Destul de interesant, nici unul dintre aceste texte nu este menționat în film, deși filmul susține că descrie tocmai această amăgire de la sfârșitul timpului.

În film, antihristul amăgitor este un personaj politic ostil credinței creștine și care caută să-și atingă scopurile prin mijloace economice și politice. Amăgirea produsă de acest antihrist este o hipnoză, în care oamenii nu văd ce se întâmplă de fapt. Numai adevărații creștini înțeleg ce se întâmplă în realitate. Această prezentare este foarte diferită de felul în care Biblia înfățișează pe antihrist și amăgirea pe care o descoperim în cele patru pasaje enumerate, care sunt cele mai clare. Spre deosebire de calculele politice lipsite de milă ale lui Nicolae Carpathia (antihristul din film), antihristul Bibliei va fi mai mult un conducător spiritual decât un personaj politic sau economic.

Primul portret

Antihristul din Apocalipsa 13 este reprezentat printr-o fiară care se ridică din mare (Apoc. 13,1-5). În multe feluri, această fiară este o contrafacere clară a vieții, morții și lucrării Domnului Isus Hristos.¹ Falsificarea persoanei Domnului Hristos este foarte evidentă în versetul 3: „Unul dintre capetele ei părea rănit [junghiat, după trad. autorului] de moarte”. Există multe cuvinte grecești pentru „moarte”, „a muri” și „a ucide”. Aici nu este folosit unul dintre cele mai obișnuite. Și este interesant faptul că același cuvânt grecesc se găsește în versetul 8: „... de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat”.

Există o paralelă clară între descrierea fiarei care se ridică din mare, din versetul 3, și descrierea lui Isus (Mielul), din versetul 8: „Dar rana de moarte fusese vindecată” (vers. 3). În criza finală a pământului, există o entitate al cărei caracter se bazează pe o slabă imitare a morții și învierii lui Isus. *Amăgirea din timpul sfârși-*

*tului are față creștină!*²

Paralela dintre descrierea fiarei și cea a lui Isus atinge apogeul în Apocalipsa 13,13,14, unde o fiară care se ridică din pământ face să se coboare foc din cer – și alte semne – ca să amăgească lumea să urmeze prima fiară, antihristul din acest text.

Al doilea portret

Al doilea text care vorbește despre amăgirea din timpul sfârșitului este Apocalipsa 16,13,14. Balaurul, fiara și profetul mincinos de aici sunt aceleași personaje ca balaurul, fiara care se ridică din mare și fiara care se ridică din pământ, din Apocalipsa 13. Ei trimit trei broaște ca să înșele lumea prin semnele pe care le fac. Astfel, textul acesta se ocupă de același

În amăgirea din timpul sfârșitului, ochii și urechile vor înșela. Cele cinci simțuri ne vor spune că adevărul este minciună și că minciuna este adevăr.

subiect și folosește același limbaj ca acelea din Apocalipsa 13. Pentru scopurile noastre, este interesant faptul că aceste trei broaște sunt „duhuri de draci” (Apoc. 16,14). Ele îi reprezintă pe îngerii cei răi, care sunt o replică falsă a celor trei îngeri din Apocalipsa 14,6-12 care transmit solia lui Dumnezeu. Deci, în timpul sfârșitului, există două solii mondiale; una reprezintă adevărata Evanghelie, iar cealaltă, o contrafacere a acestei Evanghelii. *Amăgirea din timpul sfârșitului are față creștină!*

Apogeul acestei amăgiri este pus în legătură cu un loc numit în ebraică „Har-magedon”. Într-un alt articol, am arătat că această expresie se referă la confruntarea dintre Ilie și profetii lui Baal pe muntele Carmel.³ Acolo Ilie a făcut să se coboare foc din cer ca să le dovedească celor prezenți că

adevăratul Dumnezeu este Yahweh, și nu Baal. Apocalipsa 16 ne spune că experiența de la muntele Carmel se va repeta la sfârșit. Încă o dată va exista o confruntare între Dumnezeul adevărat și cel fals. Încă o dată se va coborî foc din cer pentru a clarifica lucrurile. Dar, de data aceasta, va exista o schimbare. Focul se va coborî pe altarul zeului fals (Apoc. 13, 13,14)! În amăgirea din timpul sfârșitului, ochii și urechile vor înșela. Cele cinci simțuri ne vor spune că adevărul este minciună și că minciuna este adevăr.

Singura noastră speranță va fi încrederea că, indiferent de ceea ce văd ochii noștri sau aud urechile noastre, Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Lucrul acesta va fi și mai clar în Matei 24,23-27, ultimul text despre amăgirea din timpul sfârșitului.

Portretele trei și patru

Chiar la o citire superficială a textului, este clar faptul că Matei 24, 23-27 folosește același limbaj și se referă la aceeași temă despre care vorbesc și celelalte trei texte privitoare la amăgirea din timpul sfârșitului. În Matei 24, la fel ca în 2 Tesaloniceni 2, amăgirea din timpul sfârșitului o constituie o întoarcere tainică a lui „Isus”! Cheia pentru descifrarea acestei amăgiri este cunoașterea faptului că ea nu va putea fi văzută la scară universală, așa cum va fi adevărata venire a lui Isus. „Deci, dacă vă vor zice: ‘Iată-L în pustie’, să nu vă duceți acolo! ‘Iată-L în odăițe ascunse’, să nu credeți. Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului” (Mat. 24,26,27). Amăgirea din timpul sfârșitului este o contrafacere a lui Isus. *Amăgirea din timpul sfârșitului are față creștină!*

Este tragic faptul că, pentru cei care cred în noțiunea de răpire sau luare la cer, așa cum este prezentată în filmul *Left Behind*, evenimentele foarte înșelătoare descrise în Matei 24,23-26 vor părea ca fiind dovezi că modul în care ei interpretează Biblia este corect (așa cum s-a întâmplat în film). Evenimentele îi vor convinge pe mulți oameni sinceri că Isus a

revenit deja pe pământ, într-un fel oarecare. Dar această revenire va fi o amăgire. Cum vom cunoaște? Matei 24,25: „Iată, că v-am spus mai dinainte”. Amăgirea din timpul sfârșitului va face ca toată încrederea noastră în cele cinci simțuri să fie trădată. Singura siguranță pentru copiii lui Dumnezeu va fi să se încreadă în întreaga solie a Scripturii, pe care au cunoscut-o și au studiat-o dinainte. Echivalentul muntelui Carmel în timpul sfârșitului va demonstra opusul adevărului. Adevărul și realitatea vor fi în contradicție.

De aceea, eu mă tem că filmul acesta ar putea face parte din cea mai

mare pregătire din istoria omenirii (cu totul contrar intenției conștiente și sincere a producătorilor lui). Dacă Satana ar reuși să realizeze o răpire de vreun fel, scenariul filmului i-ar pregăti sau determina pe oameni să creadă că reacția creștină la evenimentele din lume constituie singurul refugiu; pentru că, în realitate, adevăratul antihrist nu va fi un Hitler din timpul sfârșitului, ci va părea să fie Însuși Hristos în persoană! Antihristul va părea ca fiind mântuitorul lumii și singura speranță a creștinului.

Amăgirea finală va avea față creștină.
Principala problemă cu filmul *Left Behind* o reprezintă faptul că

lucrul cel mai important care a fost abandonat este Biblia.

Din fericire, în mijlocul descrierii biblice privind amăgirea din timpul sfârșitului, există o veste bună. 2 Tesaloniceni 2,10 explică motivul pentru care oamenii sunt înșelați în timpul sfârșitului. Motivul nu constă în faptul că antihristul i-a hipnotizat. Ei „sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului [pentru adevăr]”. Textul explică faptul că aceia care sunt înșelați la sfârșit refuză să primească iubirea de adevăr. Aceasta este o veste bună. Când primești darul lui Dumnezeu, care este iubirea pentru adevăr, când dorești din toată inima să-L cunoști pe Dumnezeu și să împlinești voința Lui, poți să știi că amăgirea de la sfârșit nu va avea nici o putere asupra ta.

ENHETUATE ALTE LĂSAȚI CE ÎNSEAMNĂ?

Jon Paulien

„Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată” (Mat. 24,40.41; cf. cu Luca 17,34.35).

În legătură cu pasajul de mai sus, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary* (Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea) face următoarea declarație: „**Va fi luat.** Gr. *paralambanō*, ceea ce înseamnă literal 'a lua la sine', folosit în papirusuri cu sensul că un destinatar primește articole care îi aparțin. *Paralambano* este folosit în capitolul 17,1, unde se spune că Isus i-a luat cu Sine pe Petru, Iacov și Ioan și a urcat împreună cu ei pe muntele schimbării la față. În Coloseni 4,17, același cuvânt se referă la primirea mandatului Evangheliei de către un pastor creștin. În Ioan 14,3, *paralambano* îl descrie pe Isus primindu-i la Sine pe ucenicii care îl așteaptă. Prin contrast, în Matei 24,39, verbul tradus 'a luat' este *airo*, 'a îndepărta'. În versetul 40, când îi adună pe 'aleșii Lui', îngerii îl iau pe 'unul' (vezi comentariul la versetul 31)...

Contextul clarifică ce a vrut să spună Isus prin a fi 'luat' și a fi 'lăsat'. Cei lăsați sunt robii răi, care, în loc să-și continue ocupațiile obișnuite după o pretinsă răpire secretă, sunt tăiați în două și li se dă aceeași soartă ca a celor fățarnici (vers. 48-51)” (vol. 5, pag. 504).

Eu sunt de acord cu aceste concluzii și aș adăuga următoarele:

În Matei 24,40.41, „lăsat” [*aphiemi*] trebuie să aibă unul dintre următoarele două sensuri: cei „lăsați” sunt fie abandonați ca să-și primească soarta, fie cruțați pentru a fi mântuiți. Primul este un sens obișnuit în Noul Testament și în greaca veche, ori de câte ori se folosește acest cuvânt. Cel care a fost jefuit și bătut, din pilda samariteanului milos, este lăsat/abandonat pe jumătate mort, în pustie (Luca 10,30 – *aphentes*). Isus refuză să-i abandoneze/lase pe copiii Săi ca orfani (Ioan 14,18 – *apheso*). Iar în contextul apropiat din Matei 23, Isus părăsește templul, urmând ca acesta să fie distrus ulterior (Mat. 23,36-38 – *aphietai*).

Deși există multe aspecte care pot fi dezbătute în aceste versete, două lucruri sunt absolut clare: (a) textele despre grupuri care sunt luate și grupuri care sunt lăstate se referă la două destine opuse pentru oameni, unul pozitiv și altul negativ; (b) grupul negativ nu rămâne în viață pe pământ, ci este distrus. În aceste două aspecte, textele sunt clare. Teoria răpirii secrete nu este biblică.

¹ Pentru o privire mai amănunțită asupra felului în care fiara care se ridică din mare îl va confrunta pe Domnul Hristos, citeți cartea mea *What the Bible Says about the End-Time* – Ce spune Biblia despre timpul sfârșitului – (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 1994), pag. 109-119. Vezi și William Johnson, „The Saints' End-Time Victory Over the Forces of Evil”, *Symposium on Revelation-Book II, Daniel and Revelation Committee Series*, ed. Frank B. Holbrook (Silver Spring, Md.: Biblical Research Institute, 1992), vol. 7, pag. 21, 22.

² În această expunere scurtă, nu am spațiu ca să dezvolt întreaga istorie și activitate a organizației reprezentate de această fiară care se ridică din mare. Vă rog să vedeți prezentarea mai amănunțită scrisă de mine, în Jon Paulien, „Eschatology and Adventist Self-Understanding”, în *Lutherans and Adventists in Conversation: Report and Papers Presented, 1994-1998*, editată de Sven G. Oppegaard și B. B. Beach (Silver Spring, Md.: General Conference of SDAs, și Geneva: The Lutheran World Federation, 2000), pag. 237-253. În gândirea adventistă, antihristul din Apocalipsa 13 este mai mult o entitate colectivă, în timp ce antihristul din 2 Tesaloniceni 2 și din Matei 24 pare mai personal, o personificare satanică a Domnului Hristos în timpul sfârșitului. Eu sunt de acord cu această distincție, dar nu pot să o dezvolt în limitele acestui articol. Scopul meu în acest articol este să arăt felul în care descrierile clare ale raportului biblic resping unele dintre susținerile filmului *Left Behind*.

³ Jon Paulien, „Armageddon”, *The Anchor Bible Dictionary*, ed. David Noel Freedman (New York: Doubleday, 1992), vol. 1, pag. 394, 395; cf. de asemenea cu Paulien, *What the Bible Says About the End-Time*, pag. 114, 115.

Jon Paulien este profesor de Interpretarea Noului Testament la Seminarul Teologic Adventist, Universitatea Andrews. Adventist Review, 29 martie 2001

Puterea ideii revenirii lui Isus

*Am scris „a doua venire a lui Isus” și au fost descoperite
2000 de adrese pe internet. Preocuparea pentru subiectul acesta
este mult mai mare decât o cunoaștem.*

Ciro Sepulveda

In 1920, un tânăr adventist din Europa, H. Monnier, din Elveția, a mers în Ruanda de astăzi, o țară din Africa Centrală, cu intenția să vestească a doua venire a lui Isus. Sentimentul de urgență care ardea în mintea lui a dat naștere unei puternice creativități, care nu s-a dat înapoi nici chiar atunci când el s-a lovit de trei ziduri de piatră. Prima barieră a fost cea a limbii. El nu putea să vorbească limba locală, ceea ce făcea imposibilă comunicarea cu băștinașii. Al doilea obstacol a fost acela că nu exista o limbă scrisă, ceea ce făcea imposibilă obținerea unei gramatici sau a unui dicționar. Iar al treilea, faptul că absența unei limbi scrise condamna la inexistență Biblia, un element de construcție esențial pentru ca el să-și atingă scopul.

Aceste ziduri de piatră i-ar fi constrâns pe cei mai mulți să renunțe, să întoarcă spatele și să plece acasă. Dar energia și creativitatea care clocoteau în Monnier nu cunoșteau înfrângerea. În câteva luni, el a vorbit limba la fel ca un băștinaș. Până la data aceea, deja scrisese o bună parte dintr-o gramatică a limbii, care se folosește și astăzi. De îndată ce a stăpânit limba, a început să traducă Biblia. Mari porțiuni din Biblia ruandeză, pe care milioane de oameni o citesc astăzi și care este aprobată de British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Marea Britanie și pentru Străinătate), sunt păstrate din traducerea lui Monnier. În prezent, sute de mii de ruandezi așteaptă a doua venire a lui Hristos. Aceasta a început cu un tânăr și cu un gând puternic care ardea în el.

A doua venire oferă un sens

Una dintre cele mai creative forțe din istoria lumii este gândul că Isus vine pentru a doua oară. El a îndeplinit și îndeplinește în continuare un rol central în istoria bisericii creștine din orice colț al planetei. El creează și modelează civilizația și gândirea oriunde creștinii au un impact asupra societății și a culturii. Și, fără îndoială, acest gând a fost și este o forță dominantă în istoria Bisericii Adventiste.

Oamenii au o dorință nepotolită să înțeleagă lumea din jurul lor. Ei au nevoie de un început și de un sfârșit. Ei tânjesc să vadă un plan general. Ideea că Isus va veni pentru a doua oară a devenit un element central,

împodobind viața a sute de mii de creștini care încearcă să înțeleagă tainele vieții. Gândul acesta a dat răspunsuri la o mulțime de întrebări arzătoare care frământă mintea oamenilor. El satisface multe dintre nevoile umane fundamentale, așa cum nu o poate face nici o altă idee. Și doar puține noțiuni le dau oamenilor capacitatea să înțeleagă lumea și tainele ei mai bine decât o face forța extraordinară a ideii că Isus va veni iarăși.

Istorisirile populare vor să ne facă să credem că, în trecut, predicatorii și fanaticii au avut monopolul asupra ideii celei de-a doua veniri a lui Isus; că ei au fost singurele două grupări care propagau această credință. Iar pentru că noi punem un accent așa de mare asupra revenirii lui Isus, unii adventiști de ziua a șaptea consideră că ideea aceasta se limitează doar la Biserica Adventistă. Dar realitatea este că, din ziua în care Isus le-a promis ucenicilor Săi că El va reveni, gândul acesta i-a pus în mișcare și le-a dat energie creștinilor. În fiecare generație și în toate comunitățile creștine, începând din primul secol, noțiunea celei de-a doua veniri a modelat valori și scopuri.

Imbold pentru reformă

În Statele Unite, această credință s-a răspândit ca focul în miriște în secolul al nouăsprezecelea, în parte datorită noilor mijloace de comunicare. Revoluția industrială a generat noi forme de transport, înlesnind propagarea ideilor. O dată cu apariția unor metode noi și mai ieftine de a fabrica hârtie, ziarele, revistele și cărțile populare au inundat civilizația. O privire atentă asupra multelor mișcări de reformă care au transformat Statele Unite în secolul al nouăsprezecelea (de exemplu: desființarea sclaviei, interzicerea băuturilor alcoolice, dreptul la vot, educația) arată că principiile reformatorilor au fost adânc influențate în mod subtil și uneori chiar în mod notoriu de gândul celei de-a doua veniri.

William Miller și predicatorii care l-au urmat au răspândit solia lor la un mare număr de oameni, datorită a două evenimente care aveau aceeași direcție. Așa cum tocmai s-a arătat, unul dintre ele a fost tehnologia necostisitoare care a făcut tipărirea și hârtia disponibile pentru clasa muncitoare; iar al doilea a fost faptul că Miller fixase o dată precisă pentru a doua venire. Fixarea datei a ajutat ca evenimentul să devină senzațional, făcându-l o

„știre bună”. Prin mijloacele rapide de transport și prin folosirea ziarelor și a presei de scandal, zeci de oameni au aflat vestea despre evenimentul iminent și s-au strâns la adunări de tabără și la întâlniri publice ca să-și asculte pe predicatorii celei de-a doua veniri.

Deși mișcarea millerită a avut o moarte lentă, predicatorii ambulanti adventiști de ziua a șaptea, care în general erau foști milleriti, au continuat să îmbrățișeze ideea celei de-a doua veniri, dându-i locul central în convingerile lor. În primii ani ai bisericii noastre, haosul din America de Nord, Războiul Civil, sărăcia de la orașe, grevele muncitorești, criza economică, imigrarea în masă și alte evenimente similare i-au ajutat pe mulți adventiști să păstreze ideea celei de-a doua veniri proaspătă în mintea lor.

O dată cu apariția radioului, a televiziunii, a televiziunii prin cablu, a conferințelor video, a calculatorului și a internetului în secolul al douăzecilea, ideea că Isus vine curând s-a răspândit și mai rapid. De curând, am scris expresia „a doua venire” la calculator, în dreptul motorului de căutare al portalului Northern Lights, și au fost găsite 3288 de locuri pe pagina mondială de web (World Wide Web) care propagau ideea celei de-a doua veniri. Un alt portal (site, pagină de web), Alta Vista, a descoperit mai mult de 2 milioane de locuri în care apărea ideea de mileniu sau de a doua venire. În portalul Yahoo, rezultatul a fost același. Cu alte cuvinte, astăzi există în mod literal mii de oameni inspirați de a doua venire a lui Isus și care scriu despre ea.

Importanța ideii crește cel mai mult în momente de calamitate

Ideea celei de-a doua veniri pare să dobândească o existență proprie în momentele de tulburare și de haos. În timpul celor două războaie mondiale și al altor războaie, oamenii – mai ales cei afectați de acest haos – aveau tendința să treacă în mare număr de par-

tea ideii revenirii lui Isus. În mijlocul violenței și al dezbinării, mii de oameni îmbrățișează gândul acesta și fiind foarte mult la el. Dar atunci când lucrurile se liniștesc și prosperitatea înflorește, el tinde să-și piardă strălucirea și atractivitatea.

Cele mai multe organizații protestante au doctrina celei de-a doua veniri ascunsă în pachetul lor de principii de credință, unde rămâne latentă atâta timp cât totul este bine. Dar, când izbucnește o criză, predicatorii și scriitorii sunt atrași rapid către această doctrină, punând-o pe un pedestal. De exemplu, Asociația Evanghelică Billy Graham, care ajunge la sute de mii (dacă nu la milioane) de oameni

din lumea întreagă, are următoarea frază în declarația sa de principii de credință: „Hristos a înviat din morți și va veni în curând”. Dar cele mai multe dintre revistele, cărțile, buletinele de știri și materialele pentru conferințele de instruire ale asociației au foarte puțin de spus despre această doctrină. Însă, ori de câte ori se declanșează o criză sau intră pe scenă un eveniment spectaculos – așa cum a fost sfârșitul de mileniu –, predicile și articolele despre a doua venire vin degrabă în prim-plan.

Uneori au loc acțiuni excentrice

Puterea acestui gând nu poate fi negată. Dar el nu conduce întotdeauna la o purtare sănătoasă. Nici nu descarcă întotdeauna sevele creative ale spiritului omenesc. David Koresh și ramura davidienilor au arătat în mod clar efectul nesănătos pe care îl poate declanșa această idee în experi-

ența umană. De multe ori, ea a fost folosită pentru a promova interese personale și egoiste; și nu puțini predicatori au folosit a doua venire ca să inspire frică și să aducă bisericile lor într-o stare emoțională vecină cu nebulia.

Istoricii și jurnaliștii în general s-au oprit doar asupra celor mai spectaculare aspecte și rezultate, care constituiau „știri bune”. Ei au tendința să se concentreze asupra acelor smințiți și fanatici care folosesc revenirea ca să atragă atenția la ei înșiși (de exemplu grupurile care au invadat Ierusalimul cu puțin înainte de sfârșitul anului 1999, prezicând că Isus va coborî deasupra acestui oraș pe 1 ianuarie). Aceste activități excentrice fac reclamă la o mulțime de cărți și de reviste; ele acaparează titlurile de pe prima pagină.

Astăzi, o mare parte a societății, nu doar segmentul religios al acesteia, pare să fie influențată de ideea sfârșitului lumii. Chiar oamenii de știință par să ajute procesul acesta, făcând preziceri înfricoșătoare despre cosmos. Un exemplu îl constituie cele referitoare la

gaura din stratul de ozon, care devine tot mai mare și duce la o posibilă catastrofă mondială, despre care mulți cred că va marca sfârșitul lumii. Profesori erudiți acordă credit acestei preziceri, avertizând despre încălzirea globală. Experți în probleme de mediu și economiști se alătură și ei, arătând spre poluarea apei noastre, spre contaminarea aerului nostru și, spre explozia populației lumii.

Astăzi, a doua venire a devenit, de asemenea, o industrie profitabilă. În fiecare săptămână, presa de scandal din marile magazine universale din Statele Unite și din alte țări anunță că Isus vine sau că a venit deja, iar oricine cumpără publicația respectivă poate să afle data și locul exacte. În librării, printre primele cărți care se vând cel mai bine, se găsește de obicei una care se ocupă cu a doua venire. Cartea lui Hal Lindsey despre a

Continuare la pagina 26

Înțelegerea profeției biblice

O privire generală asupra noțiunilor și chestiunilor legate de profeție

William Shea

Care este sursa profețiilor biblice? Care este scopul lor? Și cum trebuie să le înțelegem și să ne raportăm la ele?

Profețiile sunt răspândite în tot Vechiul Testament, de la un capăt la altul. De îndată ce Adam și Eva au călcat porunca lui Dumnezeu și au fost izgoniți din grădina Eden, Dumnezeu le-a dat făgăduința unui Mântuitor (Gen. 3,15). Mai târziu, Dumnezeu l-a avertizat pe Noe despre un potop care avea să acopere lumea întreagă (Gen. 6). Câteva profeții importante au fost date lui Avraam, părintele spiritual și fizic al lui Israel – de exemplu, cea privitoare la șederea în Egipt a urmașilor lui. Celălalt capăt al Vechiului Testament conține cuvintele unor profeți ca Hagai, Zaharia și Maleahi.

O scurtă privire asupra Noului Testament arată că profeția este obișnuită și aici. Această secțiune a Bibliei începe cu profețiile despre nașterea lui Ioan Botezătorul și cea a lui Isus. Iar pe Ioan, cel care a anunțat venirea lui Mesia, Domnul Isus l-a considerat cel mai mare dintre profeți. Chiar Isus Și-a încheiat lucrarea cu marea predică profetică de pe Muntele Măslinilor (Mat. 24). Pavel și-a scris experiențele profetice în prima sa Epistolă către Corinteni și în a doua sa Epistolă către Tesaloniceni. Cel mai evident exemplu de profeție în Noul Testament este, desigur, cartea Apocalipsa.

Cum au apărut aceste profeții? S-au hotărât acești oameni, pur și simplu, să fie profeți?

Răspunsul este „nu”. Profeții nu s-au străduit să ajungă într-o stare de extaz și apoi să înceapă să profetizeze. Din contră, ei au slujit potrivit voinței lui Dumnezeu, și nu invers, așa cum arată experiența lui Balaam (Num. 22-24). Astfel, primul gând care poate fi amintit despre originea profeției, așa cum îl exprimă 2 Petru 1,21, este că „oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt”.

Ce legătură au profețiile vechi cu noi?

Cuvintele profeților acoperă o perioadă continuă de-a lungul timpului. Primul cadru de referință pentru soliile lor este timpul în care au fost date. În această categorie intră mai ales condamnarea păcatelor oamenilor. Un exemplu bun se găsește în Amos 2,6-16, unde profetul critică aspru poporul pentru relele curente. O astfel de profeție nu era dată pentru viitor, decât poate ca o avertizare generală cu privire la rezultatele acestui fel de purtare. A vorbi pentru Dumnezeu referitor la o situație curentă

reprezintă unul dintre aspectele lucrării profetice.

Cu toate acestea, profetul putea să se ocupe și de unele probleme din viitorul îndepărtat sau mai puțin îndepărtat, o activitate numită uneori *prevestire*. Lungimea timpului în care iudeii aveau să fie captivi în Babilon – 70 de ani, potrivit celor spuse de Ieremia (Ier. 25,12) – este un exemplu de profeție care se ocupă de viitorul nu prea îndepărtat. Când Dumnezeu le-a transmis profețiilor Săi vederi sau cuvinte inspirate cu privire la viitor, El a desfășurat în fața lor evenimente de la cele din viitorul imediat până la cele foarte îndepărtate, și anume până în veșnicie.

Dacă profeții Bibliei ar anunța dinainte doar evenimente care ar trebui să aibă loc în viitorul imediat, s-ar putea crede că ei au făcut doar presupuneri mai bune decât cele ale contemporanilor lor, așa cum cred unii învățați umaniști. Dar Dumnezeu le-a dat o vedere întinsă, care să cuprindă evenimente aflate cu mult dincolo de orizontul speculațiilor. Profețiile cu privire la popoare, pe care le găsim în Daniel 2 și 7, prezintă un exemplu fascinant de prevestiri care acoperă multe secole. Din punct de vedere omenesc, Daniel pare să fi ales alternativa cea mai puțin probabilă pentru destinul Imperiului Persan, în care trăia; dar, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, el transmitea exact ceea ce Dumnezeu a cunoscut mai dinainte.

A suferit profeția biblică un eșec?

Când citim Vechiul Testament, întâlnim anumite prevestiri profetice care, mai ales în trecutul recent, au condus la întrebări. Ele au forma profețiilor *escatologice* – profeții referitoare la „lucrurile finale”. S-au împlinit ele? Sau au greșit profeții?

Elementul comun în aceste profeții este faptul că ele încep cu împrejurările în care s-a aflat profetul (de obicei, exilul babilonian), apoi privesc dincolo de evenimentele imediate în viitor. În acel viitor, profeților li s-a arătat ce ar fi putut să ajungă Israelul din vechime. Ei i-au văzut pe copiii lui Dumnezeu întorcându-se în țara lor acoperită de glorie. Au văzut Ierusalimul ca pe o cetate slăvită – de fapt, *capitala lumii*, în care aveau să vină mulțimi de oameni din toate popoarele, căutând să-L cunoască pe adevăratul Dumnezeu. Înălțarea acestei țări și a lumii întregi trebuia să continue până când aveau să devină, efectiv, un pământ nou.

Dar aceste profeții despre vechiul Israel nu s-au împlinit niciodată în mod literal. De ce? Răspunsul *umanist*

este că, în realitate, profeții nu au primit informații mai dinainte de la Dumnezeu, ci doar au făcut presupuneri greșite. Un răspuns cu totul opus, caracteristic unor interpreți evanghelici (cunoscuți ca *dispensaționaliști*), este că, deoarece aceste profeții au fost inspirate de Dumnezeu, ele trebuie să se împlinească, și anume în țara lui Israel literală, din timpul nostru.

Advenștii de ziua a șaptea adoptă o a treia interpretare, aflată între primele două. La fel ca evangheliicii, noi credem că aceste profeții „eșuate”, neîmplinite, au fost date de Dumnezeu și sunt adevărate. Dar suntem de acord cu umaniștii că ele nu se vor împlini în mod literal în Israel.

Cum împăcăm aceste două puncte de vedere? Considerând că aceste profeții au fost *condiționate*. Ellen White a spus: „Atât făgăduințele, cât și amenințările lui Dumnezeu sunt condiționate”. Urmând exemplul ei, noi am așezat aceste profeții în categoria *făgăduințelor – promisiuni despre ceea ce ar fi putut să fie, dacă poporul ales al lui Dumnezeu ar fi cooperat în mod deplin cu planul Său pentru el*. Din nefericire, evreii nu au făcut-o. În Noul Testament, vedem zădărnicea finală a planului lui Dumnezeu. Chiar poporul lui Dumnezeu Îl respinge pe Mesia. „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1,11). Deși aceste profeții urmează încă să fie împlinite în legătură cu Israelul spiritual, biserica creștină (Gal. 3,15-29), ele nu se mai aplică la un Israel literal din Orientul Mijlociu.

Două feluri de profeție

Cercetătorii Bibliei vorbesc despre două feluri de profeție – clasică și apocaliptică. Profeția clasică (sau obișnuită) se ocupă de obicei cu evenimente sau chestiuni imediate. Profeția *apocaliptică* (dintr-un cuvânt grecesc care înseamnă „a revela” sau „a descoperi”) se concentrează asupra sfârșitului istoriei omenești așa cum

o cunoaștem. Ea se ocupă cu evenimente din viitorul îndepărtat, mai ales legate de a doua venire. Un exemplu important al acestui fel de profeție îl constituie cartea Apocalipsa. Un alt exemplu este cartea lui Daniel. Pasaje ca Isaia 24-27, Zaharia 9-14 și Matei 24 sunt considerate de asemenea profeții apocaliptice.

Profeția apocaliptică poate fi recunoscută după un număr de caracteristici. 1. Se face referire la viziuni mai frecvent decât în profeția clasică. 2. Simbolurile sunt folosite mai intens. 3. De multe ori, ea se ocupă cu viitorul îndepărtat. 4. Adesea,

există un contrast intens între bine și rău, simbolizate uneori prin lumină și întuneric. (Vedem aceasta, de exemplu, în Apocalipsa, în descrierea marii lupte dintre Hristos și Satana.) 5. Nu rareori, profeții apocaliptice vorbesc despre un înger care interpretează și îi ajută să înțeleagă solia primită.

Informațiile de până acum vă ajută să înțelegeți destul de bine subiectul acesta. Dar, în ceea ce urmează, vrem să spunem câteva cuvinte despre patru metode importante de interpretare a profeției, care vă pot fi de folos.

Patru metode de interpretare a profeției

În general, cercetătorii profeției intră în patru școli de gândire: *istoricisti, preteristi, futuriști și dualiști*.

1. Interpretarea *istoricistă* consi-

deră că profețiile apocaliptice descoperă istoria lumii într-o manieră continuă. De exemplu, ei cred că profețiile din Daniel și Apocalipsa prezintă marea întindere a viitorului, din timpul profetului până la venirea Împărăției Domnului Hristos. Dovezi puternice pentru aceasta pot fi descoperite în marile serii de simboluri ce se întind de-a lungul secolelor, atât în Daniel, cât și în Apocalipsa. De exemplu, Daniel 2 și 7 prezintă o serie de simboluri, fie metale, fie animale; ele reprezintă împărățiile care se vor succeda una după alta până la instaurarea împărăției veșnice a Lui Dumnezeu (piatra din Daniel 2) sau

până când sfinții Celui Prea Înalt intră în împărăția veșnică a lui Dumnezeu (în Daniel 7). Daniel 11 și 12 repetă același model, descriind acțiunile unor conducători care s-au succedat în acest interval.

Astfel, există puternice dovezi interne din cartea lui Daniel (și de asemenea din Apocalipsa) că aceste profeții au avut scopul să le ofere ascultătorilor și cititorilor lor o privire asupra întinderii istoriei

din perspectiva largă a lui Dumnezeu.

Există totuși persoane care au respins acest punct de vedere istoric, aplicând împlinirea evenimentelor mai ales în trecut (*preteriștii*) sau mai ales în viitor (*futuriștii*).

2. *Preteriștii*, aplicând, de exemplu, cartea lui Daniel în trecut, consideră că profețiile ei se termină în secolul al doilea î.Hr. – în timpul lui Antioh IV Epifanes, un rege grec care a domnit în Siria. Pentru că a fost un rege crud, care a făcut lucruri nelegiuite față de iudei, preteriștii consideră că el reprezintă împlinirea acelor rele care aveau să i se întâmple poporului lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, cartea lui Daniel nu ar fi fost scrisă în secolul al șaselea î.Hr., ca profeție despre viitor. Ei cred că a fost scrisă în secolul al doilea î.Hr., *în timp ce aveau loc aceste evenimente*. Astfel, concluzia este că Daniel nu reprezintă profeție, ci mai

degrabă istorie – că un autor necunoscut a scris această carte ca profecie.

3. Pentru *futuriști*, profetiile au început, într-adevăr, în timpul profetului. Dar, după aceea, marele ceas profetic s-a oprit. A existat un gol și profetia pur și simplu nu s-a ocupat de segmente majore din istoria omenirii, cum sunt lucrarea de pe pământ a Domnului Hristos și biserica creștină primară. Futuriștii subscriseră poziții dispensationaliste și așteaptă ca orologiul profetic să pornească iarăși. Când va porni, se va face numărătoarea inversă a ultimilor șapte ani din istoria pământului (a șaptezecă săptămână din Daniel 9), în timpul cărora ei cred că va exista un antihrist final (literal și personal), care va apărea în Israel și îi va persecuta pe iudei timp de trei ani și jumătate. Între timp, biserica, după ce a fost răpită la cer din lume, îi va fi abandonat pe iudei ca să fie persecutați de acest antihrist și de urmașii lui. Acești ultimi șapte ani se vor termina cu a doua venire a lui Hristos – de fapt, a treia venire, pentru ei. Astfel, pentru futuriști, marea întindere a erei creștine este reprezentată doar de un gol. Profetia nu s-a ocupat deloc cu ea.

4. *Dualiștii* doresc să folosească o metodă „și... și”. Iar ceea ce s-a întâmplat în catolicism în secolul al șaisprezecelea și în protestantism în secolul al nouăsprezecelea se repetă acum printre unii adventiști.

La începutul anilor 1980, în Biserica Adventistă a apărut o controversă cu privire la interpretarea profetică. La data aceea, preterismul a fost oferit ca alternativă pentru historicism. Sub numele de „interpretare duală/dublă a profetiei”, oamenilor li s-a spus că pot să-și păstreze punctul de vedere istoricist, „adăugând” la el preterismul.

Dar, în aceste condiții, adevăratul historicism dispăre. După ce s-a ținut o importantă conferință de studiu în 1980, Biserica Adventistă a respins preterismul. Delegații din lumea întreagă, adunați pentru studiu la Glacier View, Colorado, și-au afirmat adevăratele credințe față de vederile biblice și istorice susținute de întemeietorii adventismului, care s-au considerat o mișcare profetică, adusă la existență

la o dată stabilită, ca să anunțe adevăruri profetice specifice pentru acest timp special.

Încotro ne îndreptăm?

Care dintre aceste interpretări este corectă? Poziția preteristă lasă impresia că, din secolul al doilea î.Hr. (când se susține că a fost scrisă cartea lui Daniel) sau din secolul I d.Hr. (când a fost scrisă Apocalipsa), Dumnezeu nu Se preocupă deloc de noi. Pentru că, de atunci, spun preteristii, Dumnezeu nu vorbește. Aceasta este o vedere trunchiată asupra activității lui Dumnezeu în istorie. Poziția futuristă se confruntă cu aceeași dificultate, dar susține că toate aceste profetii au legătură doar cu timpul

Într-un sens, biserica noastră a rămas aproape singură ca moștenitoare a interpretării profetiei biblice a reformatorilor.

nostru. Metoda duală se pare că vrea să profite de ambele lumi.

Pentru istoricist, glasul profetic al lui Dumnezeu a continuat să se adreseze tuturor veacurilor. Așa cum Vechiul Testament ne oferă o istorie de la crearea pământului până la sfârșitul erei Vechiului Testament, tot astfel, aceste cărți apocaliptice ne oferă, dinainte, o vedere panoramică a erei creștine, în care trăim.

Reformatorii protestanți au fost în mod clar istoricști. Unul dintre evenimentele pe care le-au observat a fost activitatea „cornului mic” din Daniel 7,7-26, pe care l-au identificat cu papalitatea de la Roma.

În mod foarte normal, învățații papali vedeau altfel lucrurile și, în timpul Contrareforme, în a doua jumătate a secolului al șaisprezecelea, au încercat să pareze atacul reformatorilor. În 1590, Francesco Ribera, din Spania, a publicat un lung comentariu despre Apocalipsa, în care el

respingea interpretarea protestantă și aplica profetiile în viitor. Între timp, un interpret spaniol pe nume Luis de Alcazar a introdus interpretarea preteristă în cercurile catolice.

În protestantism, nu au avut loc întâmplări asemănătoare până mult mai târziu. Prima abordare preteristă a cărții lui Daniel în cercurile protestante a fost cea a lui Anthony Collins, care a publicat un comentariu în 1726. Până la acea dată, aproape toți interpreții protestanți de seamă fuseseră istoricști. Dar, în secolul al nouăsprezecelea, când raționalismul, umanismul și gândirea liberală au luat amploare, multe biserici protestante importante au alunecat spre preterism.

Interpretarea futuristă a profetiei apocaliptice a fost introdusă de un englez pe nume John Darby, în anii 1820, în perioada în care Miller predica profetiile despre venirea Domnului Isus, dintr-un punct de vedere solid istoricist.

În prezent, concepțiile preteriste sunt susținute mai ales de bisericile protestante liberale, iar vederile futuriste se găsesc în special printre evanghelicii conservatori. Dar interpretarea istoricistă a profetiei continuă să existe, prin învățătura și predicarea adventiștilor de ziua a șaptea. Într-un sens, biserica noastră a rămas aproape singură ca moștenitoare a interpretării profetiei biblice a reformatorilor. Amănunte despre aceste relații au fost expuse de LeRoy Edwin Froom, în monumentală sa lucrare în patru volume, *The Prophetic Faith of Our Fathers*.²

A trecut mult timp de când au fost date aceste profetii din Biblie. Aceasta înseamnă că aproape am ajuns la capătul timpului așa cum îl cunoaștem. Maranatha! Să fim gata pentru apropiata venire a Domnului Hristos.

¹ Ellen White, *Selected Messages*, cartea 1, pag. 67

² LeRoy Edwin Froom, *The Prophetic Faith of Our Fathers* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1950-1954)

William Shea, în prezent pensionar, a scris acest articol când era director asociat al Institutului de Cercetări Biblice al Conferinței Generale, la Silver Spring, Maryland. *Adventist Review*, 29 martie 2001

„Până când, Doamne?”

Încercări de înțelegere a timpului celei de-a doua veniri

Jerry Moon

La sfârșitul unei discuții cu privire la pionierii adventiști și apropiata venire a lui Hristos, la cursul de istoria adventistă de ziua a șaptea, un student străin își agita mâna nerăbdător. „Fără îndoială că n-ați vrut să spuneți *în curând*”, a rostit el grăbit. „*În curând* înseamnă *iminent*, *îndată*. Desigur, nu acesta este cuvântul corect.”

Cât de curând este *în curând*? Ce justificare au adventiștii să continue să vorbească despre a doua venire ca având loc *în curând*?

Desigur, această problemă nu a început cu adventiștii. Isus i-a avertizat în mod explicit pe urmașii Săi că venirea Lui va fi *întârziată* (Mat. 25,5), că întârzierea va ispiți la necredincioșie (Luca 12,45) și că încercările de a preciza timpul venirii Sale vor fi zadarnice (Mat. 24,36).

Adventiștii de ziua a șaptea întotdeauna au susținut că adventiștii milleriți au avut o bază solidă în calcularea perioadei profetice de 2300 de zile, începând în anul 457 î.Hr. și încheindu-se în 1844.¹ Greșeala milleriților a constituit-o presupunerea că cele 2300 de zile se întindeau până la a doua venire a Domnului Isus. După dezamăgire, unii adventiști au fixat noi date pentru a doua venire. Dar, în 1850, lui Ellen White i s-a arătat că toate aceste calcule/preziceri vor eșua și că solia adventistă nu se va mai baza „niciodată” pe un timp precis.²

Ca organizație, biserica a acceptat sfatul acesta și aderă la el, deși, din când în când, unele persoane au prezentat speculații neoficiale despre data celei de-a doua veniri.³ Există un motiv teologic solid pentru care nici o perioadă exactă de timp nu se întinde până la a doua venire. O temă fundamentală a teologiei adventiste de ziua a șaptea o constituie marea luptă – ideea că, între Hristos și Satana, există o luptă cosmică referitoare la caracterul și Legea lui Dumnezeu, luptă care se desfășoară pe arena istoriei omenirii.⁴

Această învățătură biblică garantează faptul că, în cele din urmă, răul va fi eradicat complet, dar numai după ce toate ființele inteligente din univers vor fi convinse că Dumnezeu este într-adevăr iubire, că voința și Legea Lui sunt desăvârșite și că revolta împotriva Lui constituie o respingere a adevărului și realității supreme. Astfel, când păcatul și păcătoșii vor fi distruși, toți vor cunoaște că, în îndepărtarea acestui cancer din univers, Dumnezeu a acționat cu iubire și spre binele cel mai înalt al tuturor – atât al celor neprihăniți, cât și al celor păcătoși.

În unele sporturi, pentru un joc este prevăzută o durată precisă de timp. Dar, dacă timpul regulamentar expiră la egalitate de puncte, jocul intră în prelungiri, care

continuă până când o echipă învinge. Adventiștii susțin că, într-un moment necunoscut oamenilor, „jocul” a intrat în prelungiri, urmând să fie încheiat nu de ceas, ci de Biruitorul divin, care lucrează prin oameni care îi sunt credincioși. Acest schelet al credinței a dat naștere la cel puțin cinci metode prin care adventiștii încearcă să înțeleagă întârzierea aparentă.

1. Probabil prima dintre acestea, în ordine cronologică, o constituie studierea împlinirii istorice a profetiilor biblice. Adventiștii au convingerea că Scriptura nu susține așteptarea celei de-a doua veniri în orice moment. După ce a enumerat câteva semne ale venirii Sale, Isus a declarat în mod clar: „Dar sfârșitul tot nu va fi atunci” (Mat. 24,6). Pavel i-a avertizat pe cititorii lui că a doua venire a Domnului va avea loc numai după ce activitatea omului „fărădelegii” (2 Tes. 2,3) își va atinge apogeul.

Daniel și Apocalipsa menționează câteva profetii importante, a căror împlinire se află încă în viitor și va avea loc înainte de a doua venire. Unele dintre acestea sunt descoperite cu destulă claritate ca să formeze baza unui consens de interpretare. Dintre exemple, fac parte impunerea semnului fiarei (Apoc. 13,16,17; 14,9-12), strigarea cea mare, din Apocalipsa 18,1-4, și ultimele șapte plăgi, din Apocalipsa 15 și 16. Alte profetii, cum sunt cele despre împăratul de la miazănoapte din Daniel 11, despre cei 144.000 din Apocalipsa 7 și despre Armagedon din Apocalipsa 16, au fost mai controversate. Cu privire la acestea, biserica nu a luat o poziție oficială, deși, de-a lungul timpului, s-a dezvoltat un consens general – uneori prin încercări și greșeli repetate.

De exemplu, în timpul primului război mondial, când o armată britanică din Palestina amenința o armată turcă aflată la Meghido, adventiștii de ziua a șaptea (alături de mulți alți creștini) s-au întrebat dacă aceasta putea să declanșeze războiul de la Armagedon. F. M. Wilcox, pe atunci redactor al revistei [Adventist] Review, „i-a avertizat pe evangheliștii adventiști să fie prudenți” în legătură cu astfel de speculații. Dar unii, în zelul de a face aplicații la evenimentele contemporane, au dat impresia că nu pot rezista înclinației de a citi Biblia prin lentilele principalelor știri ale zilei. Însă cei care au prezis războiul de la Armagedon și înfrângerea turcilor otomani (care erau considerați „împăratul de la miazănoapte”) au constatat că vederile lor au fost discreditate când războiul s-a terminat fără să se întâmple nici una, nici alta.⁵ În timpul celui de-al doilea război mondial, spectrul Armagedonului a fost evocat iarăși, iar unii i-au identificat pe japonezi cu „împărații... din Răsărit”, din Apocalipsa 16,12.⁶

Aceste experiențe au avut tendința să dea temeuri sporite pentru înțelegerea că Armaghedonul reprezintă un conflict spiritual, și nu unul militar.

Nu există nimic rău în sine în a corela profeția cu istoria. Profeția împlinită întărește credința că Dumnezeu este Suveranul istoriei, că scopurile Sale sunt aduse la îndeplinire și că El va învinge în cele din urmă. Dar Scriptura este cea care trebuie să interpreteze știrile sau evenimentele principale, și nu invers.

2. Într-o altă metodă, unii au încercat să rezolve tensiunea dintre cu-

lia. Noi nu trebuie doar să așteptăm, ci să și grăbim venirea zilei lui Dumnezeu (2 Pet. 3,12)".⁸ Dumnezeu este mai nerăbdător decât suntem noi ca să sfârșească războiul dintre bine și rău și să oprească mutilarea produsă de păcat – dar numai după ce războiul va fi câștigat. A pune capăt războiului prin stabilirea arbitrară a unui termen limită cosmic, înainte de câștigarea conflictului, i-ar da vrăjmașului biruința.

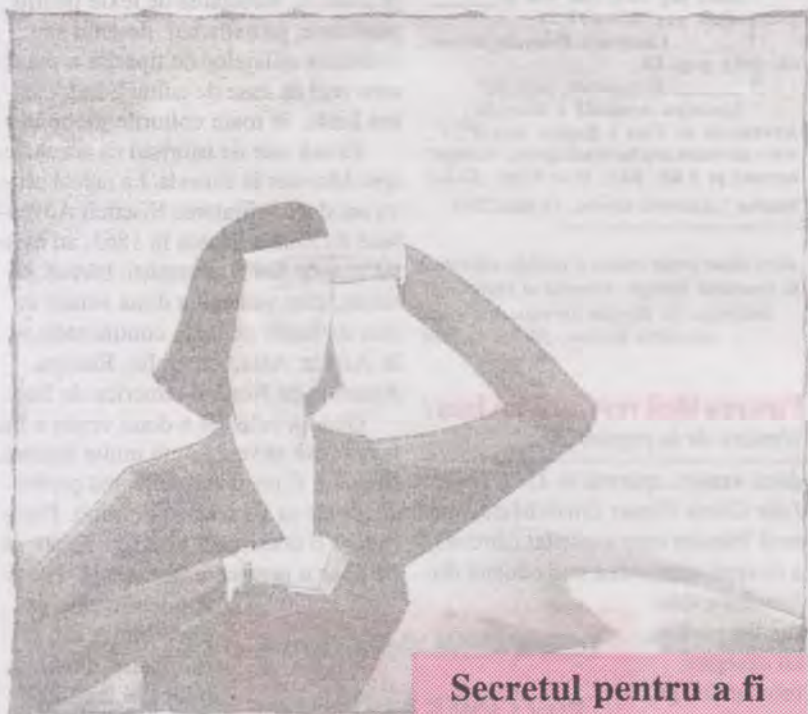
3. O a treia modalitate de înțelegere a timpului celei de-a doua veniri este legată de tema recoltei, do-

va fi coaptă pe deplin. Coacerea recoltei se referă la formarea caracterului. Ellen White comentează astfel textul din Marcu 4,29: „Domnul Hristos așteaptă cu o dorință intensă ca El să Se manifeste în biserica Sa. Când caracterul Lui va fi reprodus în mod desăvârșit în copiii Săi, Domnul Hristos va veni să-i ia ca fiind ai Săi”.⁹ Aceste afirmații, de asemenea, se raportează la subiectul marii lupte. Biruința lui Hristos asupra lui Satana necesită nu doar o mărturisire de credință din partea poporului Său, ci o adevărată unire zilnică de iubire cu Isus, unire care Îi transformă, făcându-i asemenea Lui. Această abordare, deși este supusă la multă înțelegere greșită, aduce aminte de faptul că predicarea Evangheliei nu poate înlocui niciodată trăirea Evangheliei. Astfel, cea de-a treia metodă este importantă; ea o completează pe cea de-a patra.

4. A patra modalitate de înțelegere a întârzierii celei de-a doua veniri a Domnului Isus se bazează pe Matei 24,14: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. Ellen White arată în mod clar că venirea Domnului „nu va întârzia peste timpul când solia va fi dusă la toate țările, limbile și popoarele”.¹⁰ Pentru că răspândirea Evangheliei este un lucru care poate fi făcut cu o mare viziune și cu o dedicare totală, sau, din contră, cu inima împărțită, sau poate să nu fie făcut deloc, alegerile pe care le fac oamenii influențează cât timp va fi necesar.

Astfel, Matei 24,14 pare să fie singurul semn de cea mai mare importanță al apropierei/iminenței revenirii lui Hristos. Partea încurajatoare este că solia adventistă se vestește în prezent în 205 țări și în 725 de limbi. Din 1990, pionierii adventiști ai Misiunii Globale au început lucrarea misionară în 2000 de grupuri de populație în care nu se pătrunsese până atunci. Provocarea o constituie faptul că există încă 900 de grupuri de populație, fiecare având mai mult de un milion de membri, în care solia mai trebuie să fie auzită.⁹

5. Ultima abordare a subiectului

noașterea desăvârșită a lui Dumnezeu cu privire la viitor și experiența/perceperea umană a întârzierii, punând aproape tot accentul pe cea dintâi.

Un citat preferat este acesta: „Ca și stelele, în vastul circuit al drumului rânduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere”.⁷ Dar contextul se concentrează asupra profețiilor referitoare la un timp exact, mai ales la cele 70 de săptămâni din Daniel 9, care au avut o împlinire datată în mod precis. Alte profeții sunt adesea condiționate. Mai departe, în aceeași carte, Ellen White afirmă: „Stă în puterea noastră să grăbim venirea zilei Domnului, vestind lumii Evanghe-

Secretul pentru a fi pregătiți pentru revenirea lui Hristos nu se află în intenția de a fi credincioși în viitor, ci în hotărârea de a fi credincioși în această clipă prezentă.

minantă în pasaje biblice ca Marcu 14,26-29 și Apocalipsa 14,14-20.

Aceste pasaje arată că a doua venire nu va avea loc până când recolta nu

întârzierii o constituie înțelegerea faptului că, pentru fiecare persoană care este în viață, Isus va veni în timpul vieții sale – sau imediat după aceasta.

Învățătura biblică potrivit căreia moartea este o stare de inconștiență comparată cu somnul înseamnă că, și pentru cei care mor, experiența venirii Domnului Isus va fi primul lor moment de conștiență după moarte. Indiferent la ce dată din istoria lumii va reveni Hristos, fiecare om are doar o singură viață în care să se pregătească pentru veșnicie. Acesta este motivul pentru care, chiar în Noul Testament, Dumnezeu a reprezentat întotdeauna timpul ca fiind „în curând”. Tot pentru acest motiv fixarea de date este așa de primejdioasă, pentru că nimeni nu își cunoaște lungimea vieții.

Singura viață de care putem fi siguri este momentul de față. Chiar dacă ar trebui să așteptăm ca Domnul să vină pentru a doua oară în următoarele șase luni, nimeni nu are garanția că va trăi până atunci. Secretul pentru a fi pregătiți pentru revenirea lui Hristos nu se află în intenția de a fi credincioși în viitor, ci în hotărârea de a fi credincioși în această clipă prezentă.

Vine Isus în curând? Da! Indiferent când va avea loc venirea Sa din punct de vedere cronologic, pentru mine va fi „în curând”. Perioada cea mai lungă de timp în care orice persoană poate să aștepte venirea Domnului Hristos este o întreagă viață de om. Probabil, pentru cei mai mulți dintre noi, El va veni și mai curând.

¹ Ellen White, *Tragedia veacurilor*, ed. 1996, pag. 465; J. N. Andrews, *The Sanctuary and the 2300 Days* (Battle Creek, Mich.: SDA Pub. Assn., [1853] 1872; retipărire Brushton, N.Y.: TEACH Services, 1997), pag. 94-96.

² _____, *Early Writings*, pag. 75.

³ C. Mervyn Maxwell, „Unofficial Time Setting”, în *Source Book for the Development of SDA Theology*, ed. C. M. Maxwell și P. Gerard Damsteegt (Berrien Springs, Mich.: SDA Theological Seminary, 1989), pag. 478-484; Jon Paulien, *The Millennium Bug* (Nampa, Idaho: Pacific Press Pub. Assn., 1999), pag. 53-55; Jon Paulien, *What the Bible Says About the End-Time* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 1994), pag. 20-24.

⁴ Vezi Herbert E. Douglass, *Messenger of the Lord* (Nampa, Idaho: Pacific Press Pub. Assn., 1998), pag. 256-266; sau Frank B. Holbrook, „The Great Controversy”, în *Handbook of SDA Theology*, ed. Raoul

Dederen (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 2000), pag. 969-1009.

⁵ Maxwell, pag. 481, 482. Pentru aproape 400 de ani (1453-1840), Imperiul Otoman islamic a constituit o amenințare militară majoră pentru Europa „creștină”, îndeplinind un rol în trâmbelele a cincea și a șasea din Apocalipsa 9. De vreme ce Apocalipsa 16,12 vorbește despre Eufrat, un fluviu care trece prin Turcia, cel din timpul acela li s-a părut la fel de logic să-i vadă pe turci în războiul de la Armaghedon cum li s-a părut unor creștini ai anilor 1950-1990 să vadă un rol similar pentru U.R.S.S.

⁶ Despre Armaghedon, vezi Donald Mansell, *Adventists and Armageddon: Have We Misinterpreted Prophecy?* (Boise, Idaho: Pacific Press Pub. Assn., 1999).

⁷ Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1999, pag. 20.

⁸ *Ibid.*, pag. 529, 530; vezi și _____, *Evangelism*, pag. 694-697.

⁹ _____, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1995, pag. 43.

¹⁰ _____, *Evangelism*, pag. 697.

¹¹ Statistica mondială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, <http://www.adventist.org/factsandfigures/>; Internet; accesată pe 5 feb. 2001; Mike Ryan, „Global Mission”, *Adventist Review*, 13 iulie 2000.

Jerry Moon predă istoria și teologia adventistă la Seminarul Teologic Adventist al Universității Andrews, din Berrien Springs, Michigan. Adventist Review, 29 martie 2001

Puterea ideii revenirii lui Isus / Urmare de la pagina 20

doua venire, apărută în 1970 (*The Late Great Planet Earth*/Marea planetă Pământ care a existat cândva), a devenit cartea cea mai căutată din literatura tuturor timpurilor, cu excepția romanelor, pe toată durata aceluși deceniu. În prezent, Tim LaHaye și Jerry Jenkins scriu romane despre același subiect și se vând milioane de exemplare.

Pe de altă parte

O scurtă analiză a istoriei bisericii creștine nu lasă nici o îndoială asupra faptului că credința în a doua venire a lui Isus a devenit un puternic imbold pentru acțiuni extraordinare. În Biserica Adventistă, dovezile sunt copioase. Ce altă explicație se poate da pentru înfiin-

țarea celui mai amplu sistem de educație condus de o biserică protestantă, cu mii de școli elementare și licee, colegii și universități, începută de un grup de oameni care nu urmaseră cursurile unui colegiu? Sau cum se poate înțelege faptul că un grup de emigranți și imigranți aparținând clasei muncitoare, fără studii medicale universitare, a înființat și dezvoltat un sistem mondial de sănătate, cu spitale și clinici în toate colțurile planetei? Sau cum se înțelege faptul că un grup de persoane care nu aveau bani, nici o pregătire academică sau profesională în ce privește gramatica, redactarea de texte pentru publicare, jurnalismul, desenul sau folosirea utilajelor de tipărire a putut crea zeci de case de editură, în tot atâtea limbi, în toate colțurile globului?

Există sute de istorisiri ca aceea despre Monnier în Ruanda. La numai câțiva ani după înființarea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în 1863, au existat zeci de tineri adventiști, bărbați și femei, care vesteau a doua venire în zeci de limbi pe toate continentele – în Africa, Asia, Australia, Europa, America de Nord și America de Sud.

Gândul celei de a doua veniri a lui Isus poate să reprezinte multe lucruri. El poate fi un izvor de teamă profundă. Poate să fie o sursă de venit. Poate fi doar o doctrină a bisericii. Poate să fie doar o precizie fascinantă. Poate

Ideea celei de-a doua veniri pare să dobândească o existență proprie în momentele de tulburare și de haos.

fi o teorie care explică lumea din jurul nostru. Poate fi o idee bizară susținută de oameni superstițioși. Poate să fie un sistem de gândire cu o rată a eșecului de 100 la sută. Poate fi doar un mit interesant.

Sau poate să fie una dintre cele mai puternice forțe care transformă viața, aflate la dispoziția oamenilor. Tu, și numai tu, poți să hotărăști ce rol îndeplinește el în viața ta.

Ciro Sepulveda, profesor de istorie, a lucrat la Universitatea Montemorelos, în Mexic, și la Atlantic Union College. În prezent, conduce Departamentul de Istorie la Colegiul Oakwood, în Huntsville, Alabama. Adventist Review, 29 martie 2001

Cât de „fericită” este nădejdea ta?

Cunoașterea semnelor celei de-a doua veniri și a avea o relație cu Cel care vine nu sunt unul și același lucru.

Reinder Bruinsma

Îmi amintesc de o vizită pe care am făcut-o unui membru al bisericii în Amsterdam, la sfârșitul deceniului 1960. Eram tânăr și lucram ca pastor în orașul acesta. El mi-a spus că își cumpăraseră o mașină mare, cu locuri pentru cel puțin șase persoane și, în plus, pentru o mulțime de bagaj. L-am întrebat ce l-a determinat să facă această achiziție, pentru că nu era foarte bogat. El a spus că dorea să fie pregătit pentru timpul strâmtorării.

Se pare că omul acesta fusese cândva în Suedia, unde văzuse un loc bun în pădure. Credea că el și familia lui se puteau ascunde în siguranță acolo, atunci când poporul lui Dumnezeu urma să fie persecutat. El avea ascunse o mulțime de provizii de alimente pentru eventualități neprevăzute și, de aceea, putea să plece într-un timp foarte scurt.

L-am întrebat de câtă benzină crede că va avea nevoie pentru acea călătorie și cum intenționa să o cumpere într-un timp în care nici un adevărat credincios nu va putea să cumpere sau să vândă. Se pare că întrebarea aceasta l-a pus în încurcătură; el nu rezolvase această parte a ecuației.

Mi-am adus aminte de această experiență cu puțin timp în urmă, când am deschis pagina mondială de web și am descoperit adresa unui anume domn Dave, care se prezintă ca fiind un „creștin care își ia din timp măsuri de supraviețuire”. Acolo scria: „Mulți creștini au sentimentul că guvernul Statelor Unite se îndepărtează tot mai mult de începuturile lor creștine și că Dumnezeu îl va doborî la pământ... Ca unii care ne luăm din timp măsuri de supraviețuire, noi încercăm să ne pregătim pentru haosul acela... Noi căutăm un grup mic de creștini necombatanți care doresc să cumpere pământ și să formeze o comunitate de persoane care iau din timp măsuri de supraviețuire”.

Dacă dl Dave ar fi privit puțin mai departe pe internet, ar fi găsit ceea ce dorea. Eu am descoperit, fără mult efort, un anunț despre un „teren de foarte bună calitate, de 117 pogoane”, aflat la sud de Kooskia, Idaho (în SUA), care era de vânzare. Reclama spune că terenul este un „paradis al celor care își iau din timp măsuri de supraviețuire”. Persoana care îl cumpără va avea companie bună. Proprietarul fermei de 120 de pogoane care se învecinează spre vest cu terenul respectiv este și el un creștin consacrat, care își ia din timp măsuri de supraviețuire.

Se va merge spre mai bine sau spre mai rău?

O mulțime de oameni din Statele Unite și din alte locuri se așteaptă la necaz în viitor și doresc să fie pregătiți.

Alții, cu minte ascuțită în afaceri, sunt gata să profite de tendința aceasta. Ei vând de toate, de la vehicule blindate până la cuptoare solare, arme, conserve de casă și epuratori de apă. Există cărți, reviste și pagini de web, de toate formele și culorile, în care poți găsi informații despre felul în care creștinii pot supraviețui în timpul strâmtorării, timp despre care mulți cred că a fost profetizat în Biblie și că este iminent.

Dar nu toți cei care sunt îngrijorați cu privire la viitor au o perspectivă întunecată. Unii sunt foarte optimiști. Adepții filozofiei Era nouă (New Age) sunt convinși că se apropie era lui Aquarius, că în curând se va realiza pacea mondială, că lumea va deveni într-un timp scurt o civilizație globală iluminată.

Nu este nimic nou în aceste teorii despre viitor. Lumea s-a împărțit întotdeauna în optimiști și pesimiști. Separarea între cei care pun accentul pe nenorocirea iminentă și cei care cred în apariția treptată a împărăției divine a păcii a fost recunoscută, de-a lungul secolelor, și în escatologia creștină tradițională.

Pe de o parte, premilenialismul (cei care cred că a doua venire a Domnului Hristos precede mileniul) prezic timpuri grele în viitor. Ei vorbesc despre un timp al strâmtorării și despre războiul de la Armagedon, care vor avea loc înainte de a doua venire a lui Hristos. Alții aparțin școlii postmilenialiste, adică celor care cred că lumea va deveni mai bună și că ne aflăm în pragul unei împărțiri mileniale a păcii, care va precede a doua venire.

Ce așteaptă adventiștii

Adventiștii de ziua a șaptea se află în mod hotărât în tabăra premilenialistilor. Noi îl așteptăm pe Domnul Hristos în orice clipă. Dar, de asemenea, credem că trebuie să aibă loc o serie de evenimente înainte ca El să poată veni. Noi credem că multe dintre aceste evenimente au avut loc deja sau au loc chiar în fața ochilor noștri. Printre altele, noi arătăm la: cutremure de pământ, foamete și tot felul de dezastre naturale și produse de om; declinul moral larg răspândit; războaie și vești de războaie; ultimele șapte plăgi; un timp de necaz așa cum nu a mai fost niciodată; un con-

flict multilateral, de proporții inimaginabile, care va avea loc la sfârșitul timpului și va culmina cu războiul de la Armageddon; o coaliție de forțe spirituale având intenția să distrugă o rămășiță care păzește poruncile lui Dumnezeu; promulgarea legilor duminicale; și un decret „de moarte”.

Da, Îl așteptăm pe Isus, dar adeseori se pare că, în centrul atenției noastre, stau o mulțime de alte lucruri.

Nu demult, m-am uitat prin cel mai recent catalog de cărți publicate de editurile noastre din Statele Unite și am studiat paginile consacrate cărților despre sfârșitul timpului. Iată câteva dintre titlurile care mi-au atras atenția:

Adventists and Armageddon (Advențistii și Armageddonul)

The Coming Great Calamity (Marea calamitate care trebuie să vină)

The Day of the Dragon (Ziua Balaurului)

The Eleventh Hour (Ceasul al unsprezecelea)

Midnight Hour (Ceasul de la miezul nopții)

Preparation for the Final Crisis (Pregătirea pentru criza finală)

The Shaking Among God's People (Zguduirea în poporul lui Dumnezeu)

The Shape of the Coming Crisis (Cum va arăta criza care trebuie să vină)

Sunday's Coming (Venirea duminicii)

Eu nu recomand aceste cărți și nici pe autorii lor, deși unele dintre ele sunt excelente, într-adevăr. Dar simpla privire la aceste titluri m-a făcut să mă gândesc la titlul unei alte cărți pe care o am în bibliotecă: *The Eclipse of Christ in Eschatology!*¹ (Hristos eclipsat în escatologie). Da, există un pericol real de a lăsa ca Domnul să fie pus în umbră și făcut să dispară din vederile noastre cu privire la timpul sfârșitului.

Trebuie să fim realiști și să nu ne punem capul în nisip. Timpurile în care trăim nu sunt ușoare, iar în fața noastră stau timpuri și mai grele. Suntem avertizați și trebuie să fim pregătiți. Dar, acestea fiind spuse, trebuie ca imediat să subliniez un alt lucru: Speranța noastră este o nădejde binecuvântată, fericită. „Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea” (1 Tes. 5,9-11).

Speranță, nu teamă

Nu trebuie să fim amăgiți de presupunerile filozofiei Era nouă despre epoca lui Aquarius sau să-i credem pe cei care prezic faptul că toate lucrurile se vor

îmbunătăți treptat, până când Dumnezeu cerului va atinge pământul nostru. Profețiile Bibliei ne spun altceva.

Dar nici nu trebuie ca binecuvântata noastră speranță să se deterioreze într-o așteptare plină de disperare a sfârșitului lumii sau în a fi obsedați de groaza inspirată de războiul de la Armageddon.

Realitatea tristă este că mulți dintre membrii noștri privesc spre viitor nu cu speranță și cu așteptare plină de bucurie, ci mai mult cu frică și cu îngrijorare. Ei se întreabă: „Voi putea să trec cu bine? Voi putea să rezist când condițiile se vor înăspri?”

Pentru cei care au fericita nădejde, așteptarea întoarcerii lui Isus Hristos trebuie într-adevăr să trezească sentimente de adânc respect. Dar teama respectuoasă nu este sinonimă cu frica. În timp ce așteptăm cu nerăbdare, nu ni se spune să învățăm și să practicăm deprinderi de supraviețuire, ci să veghem și să ne rugăm (Mat. 26,41). Nu să veghem și să numărăm cutremure de pământ și războaie. Nu să veghem și să încercăm să inventăm o cale de scăpare. Ci să veghem și să ne rugăm.

Domnul Hristos în centrul atenției

Nu cunoaștem toate detaliile a ceea ce ne stă în față. Profețiile Bibliei ne oferă călăuzire, dar numai în linii mari. Noi credem că loialitatea față de Legea lui Dumnezeu va fi proba esențială în ultimele zile ale istoriei pământului; cu toate acestea, în centrul preocupărilor noastre nu trebuie să se afle venirea legilor duminicale, ci Sabatul cel veșnic.

Va exista un timp de necaz, dar în centrul preocupărilor noastre nu trebuie să stea plăgile și judecata, ci creșterea spirituală și misiunea. Avem informații despre apariția antihristului, dar predicarea noastră nu trebuie să se concentreze asupra acestui antihrist, ci asupra lui Hristos cel adevărat.

Vor exista războaie și vești de războaie, dar în centrul preocupărilor noastre trebuie să fie Isus, Prințul Păcii.

Mulți sunt atât de absorbiți să descopere conspirații satanice, încât există riscul real ca, în cele din urmă, să cunoască mai mult despre vicleniile diavolului decât despre harul salvator al Mântuitorului.

Speranțele noastre nu se concentrează asupra diferiților monștri din Apocalipsa, ci asupra „Mielului dintre fiare”.² Ele nu se concentrează asupra desfrâului femeii din Apocalipsa, îmbătate de sângele sfinților, ci asupra marelui moment în care Hristos spune bun-venit bisericii Sale, fiilor și fiicelor Lui, ca oaspeți la sărbătoarea și ospățul nunții.

Recitind scrisorile adresate celor șapte biserici din Asia Mică (Apoc. 2 și 3), m-a surprins iarăși gândul pe care îl subliniază fiecare dintre ele. Da, se vorbește de mai multe ori despre necazuri și suferințe, dar făgăduințele sunt și mai proeminente. Și ele sunt cele care produc efectul scontat al soliilor. Cei care biruie Vor mânca din pomul vieții.

„În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri... Mă duc să vă pregătesc un loc. Și... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14,1-3).

Vor mânca din mana ascunsă.
Vor avea stăpânire peste neamuri.
Vor fi îmbrăcați în haine albe.
Își vor auzi numele mărturisite înaintea Tatălui.

Li se va da un nume nou.
Vor fi făcuți stâlpi în templul lui Dumnezeu.
Vor șede cu Hristos pe scaunul Său de domnie.

A-L cunoaște pe Cel care trebuie să vină

De ce așa de multora dintre noi ne lipsește zelul, în timp ce așteptăm cu nerăbdare a doua venire? În cartea sa *Now and Not Yet*³ (Acum și încă nu), John Brunt spune că probabil problema constă în faptul că nu suntem pe deplin siguri pe cine așteptăm. Se află Isus într-adevăr în centrul așteptării noastre? Înainte de a putea să așteptăm cu nerăbdare și

cu bucurie revenirea Lui, trebuie să-L cunoaștem pe Cel care va veni.

Dumnezeul nostru vine la noi în mod glorios, tangibil, decisiv; nu ca să ofere o rezolvare valabilă, dar temporară a câtorva dintre problemele lumii, ci El vine ca soluția finală pentru tot ceea ce a necăjit omenirea vreodată.

Marele nostru Preot din cer vine. El ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi; El Și-a vărsat sângele și a intervenit pentru noi la Tatăl Său, nu ca să ne vadă condamnați, ci să ne dea viața veșnică.

Fratele nostru vine, așteptând cu cea mai mare nerăbdare momentul în care va putea să ne strângă la piept cu toată iubirea.

Domnul nostru vine, Cel în care „avem viața, mișcarea și ființa” (Fapte 17,28).

Multe lucruri neplăcute se vor mai întâmpla în lume și chiar în biserică. Dar, indiferent de ceea ce se întâmplă, avem asigurarea din partea lui Hristos că pentru noi sunt luate mai dinainte măsuri reale de supraviețuire. Poate să existe suferință printre popoare. Oamenii pot să-și dea „sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ”, dar nu aceasta va fi situația pentru cei care îl așteaptă pe Domnul lor. Ei cred ceea ce li s-a spus: „Când vor începe să se întâmple toate aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie” (Luca 21,26,28).

Trebuie să ne asigurăm că îl cunoaștem cu adevărat pe Cel în care mărturisim că ne-am pus încrederea. Iar în rest, putem fi siguri că El are putere să ne păzească până în acea zi mare (vezi 2 Tim. 1,12).

¹ Adrio Konig, *The Eclipse of Christ in Eschatology* (William B. Eerdmans Pub. Co., 1989).

² Cf. cu titlul unui comentariu recent asupra cărții Apocalipsa, de Roy C. Naden, *The Lamb Among the Beasts: Finding Jesus in the Book of Revelation* (Review and Herald Pub. Assn., 1996).

³ John Brunt, *Now and Not Yet* (Review and Herald Pub. Assn., 1987).

Reinder Bruinsma a fost secretarul Diviziunii Trans-Europene (cu sediul la St. Albans, Hertfordshire, Anglia) când a scris acest articol. În prezent, este director al ADRA în Uniunea Olandeză. *Adventist Review*, 29 martie 2001

Pastorul și ploaia târzie

Ion Buciuman

Interupem aici seria de articole dedicate competenței pastorale, pentru a răspunde unei nevoi imediate care se naște din programul bisericii din această toamnă. Ploaia târzie este o expresie foarte cunoscută frățietății noastre și este folosită aici pentru a desemna ansamblul de pregătiri și experiențe necesare bisericii în programul misionar pe care și l-a asumat.

Care poate fi rolul conducătorului spiritual și respectiv al pastorului în declanșarea revărsării îmbelșugate a Duhului Sfânt peste biserica acestor zile? Căutând în Indexul Spiritului Profetic, expresia „ploaia târzie” are cincizeci și trei de referințe în diverse resurse indicate. Dintre acestea, aproape jumătate sunt extrase din lucrarea *Mărturii speciale pentru predicatorii Evangheliei*. Este semnificativ faptul că douăzeci și trei de referințe sunt adresate în modul cel mai direct corpului pastoral.

Chiar și numai această simplă observație lasă să se înțeleagă ponderea pe care scriitoarea inspirată o acordă corpului pastoral atunci când este vorba de redșteptare spirituală. Este de așteptat că, în cursul lunii iunie, pastorii noștri să fi avut deja un început al acestei experiențe pe care acum să fie în măsură să o împărtășească bisericii lor.

În cele ce urmează, redăm în versiune prescurtată cele mai valoroase idei prezentate de Ellen White cu privire la subiectul revărsării ploii târzii. Autoarea crede că mulți credincioși au pierdut într-o mare măsură oferta ploii timpurii. Ei nu au primit toate binecuvântările pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ei. Acum, ei așteaptă ca această lipsă să fie împlinită prin ploaia târzie. Ei fac cea mai mare greșeală. Această precizare ne ajută să înțelegem, fără mare dificultate, motivul performanțelor spirituale modeste și al dificultăților de tot felul cu care biserica se confruntă în timpul de față. Așteptarea ca ploaia târzie să rezolve nerealizările Ploii timpurii este o iluzie deșartă.

Așa ca în zilele Cincizecimii, când ucenicii s-au pregătit prin mărturisirea și părăsirea păcatelor și prin rugăciune stăruitoare și consacrare față de Dumnezeu, la fel trebuie să se întâmple și acum. Va trebui însă ca amploarea și magnitudinea experienței să fie pe măsura

timpului pe care îl trăim. Dacă nu înaintăm zilnic în exemplificarea virtuților creștine active, nu vom recunoaște manifestarea Duhului Sfânt în ploaia târzie. Ea va cădea peste cei din jur, dar noi nu o vom percepe și nu o vom primi.

Dumnezeu așteaptă ca, de la amvoanele noastre, soliile prezentate să se concentreze mai mult asupra acestui subiect arzător, actual și indispensabil. Am convingerea că un program intenționat și conștient va trebui să cuprindă expuneri explicite și clare privitoare la lucrarea Duhului Sfânt în ploaia târzie.

Îmi place să cred că vorbitorii și conducătorii noștri spirituali vor acorda spații largi acestui subiect și își vor prezenta propria experiență în acest domeniu.

Este posibil să avem o anumită măsură a Duhului Sfânt, dar acest lucru nu este suficient. Prin rugăciune și credință, trebuie să căutăm mai mult puterea Duhului Sfânt. Îmi place să cred că vorbitorii și conducătorii noștri spirituali vor acorda spații largi acestui subiect și își vor prezenta propria experiență în acest domeniu. Mântuitorul i-a asigurat pe ucenici și pe urmașii acestora că Tatăl nostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor care Îl cer mai mult decât suntem noi dispuși să dăm daruri bune copiilor noștri.

Nu trebuie să vă așteptați că ploaia promisă va cădea, indiferent dacă va fi cerută sau nu. Suntem încurajați să o așteptăm în mod activ, cerând-o prin rugăciuni stăruitoare. Dumnezeu este Cel care face holdele să fie gata pentru seceriș, dar așteaptă cooperarea noastră. El dorește să vadă acțiuni bine gândite și planificate și transpunerea credinței în fapte. Trebuie să cerem binecuvântările Sale cu toată inima, pentru ca șuvoaiele harului divin să se reverse asupra noastră.

Întrunirile bisericii de orice fel sunt tot atâtea ocazii rânduite de Dumnezeu pentru revărsarea ploii timpurii și a celei târzii. Dar simpla participare la aceste ocazii nu va însemna mare lucru, dacă ne mulțumim doar cu manifestarea obișnuită a Providenței. Trebuie să-L rugăm pe Domnul să dezlănțuie izvoarele cu apa vieții și apoi să fim pregătiți să o primim așa cum se cuvine. Pe măsură ce Îl căutăm pe Dumnezeu în vederea revărsării Duhului Sfânt, El va lucra în noi blândețea, un spirit umil și simțământul dependenței de Dumnezeu, în vederea împlinirii ploii târzii. Dacă ne rugăm cu credință, vom primi făgăduința Tatălui.

O modestă întrunire de rugăciune în Sabat dimineață sau într-o oricare altă ocazie poate fi momentul oportun în care pastorul prezintă simplu și convingător această nevoie a bisericii. Seria de rugăciuni care urmează oferă ocazia lui Dumnezeu să răspundă cererii sincere și, în mod neașteptat, lucrarea Duhului Sfânt va putea fi văzută printre noi. Întregul tezaur de binecuvântări divine așteaptă să fie cerut, primit și împărțit. Astfel va fi însuflețită lumina adevărului și biserica va deveni purtătoare ei către lume.

Fiecare slujitor al lui Dumnezeu trebuie să acționeze inteligent în locul în care Dumnezeu l-a chemat. Acum este nevoie de multă rugăciune. Isus ne cere să ne rugăm neîntrerupt, ceea ce înseamnă să ne păstrăm mintea permanent îndreptată către Dumnezeu, care este izvorul întregii puteri și reușite.

În acest context al demersului Ploii târzii, apare un citat extrem de interesant din cartea proorocului Zaharia. „El m-a întrebat: 'Ce vezi?' Eu am răspuns: 'M-am uitat și iată că este un sfeșnic cu totul de aur și deasupra lui un vas cu untdelemn și pe el șapte candelă, cu șapte țevi pentru candelarele care sunt în vârful sfeșnicului. Și lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului și altul la stânga lui'" (Zah. 4,2,3). Comentariul inspirat spune astfel: „Din cei doi măslini, uleiul auriu se revărsa pe căile divine pentru a ne fi împărțit, dar cei care nu cultivă spiritul și obiceiul rugăciunii nu pot aștepta să primească untdelemnul sfânt al bunătății, al răbdării, al îndelungii răbdări și al iubirii". Din context, reiese că untdelemnul poate să ajungă în candelarele bisericii numai pe căile rânduite de Dumnezeu, care sunt chiar slujitorii Lui. Dacă este așa, atunci timpul de față este de cea mai mare importanță pentru reconsiderarea celor doi măslini ai Vechiului și Noului Testament, ca sursă autentică de untdelemn auriu atât de necesar bisericii.

Ploaia târzie nu vine din senin și nici nu este o pură întâmplare. Ea vine ca urmare a căutării stăruitoare

și zeloase după Dumnezeu. Pastorul este persoana rânduită și pusă deoparte pentru scopuri sfinte. De aceea, se așteaptă ca pe aceste căi divine să coboare înviorarea de la fața Domnului pentru toată suflarea din câmpul Evangheliei.

Timpul în care trăim ar trebui să fie numit epoca Duhului Sfânt. Acum este vremea unei devoțiuni profunde. Întrucât trăim în vremea ploii târzii, când Domnul va revărsa în măsură bogată puterea Duhului Sfânt, stăruțiți în rugăciune.

Parcurgând rândurile de mai sus, care redau într-o măsură succintă ideile capitolului „Rugăciunea pentru ploaia târzie”, din *Mărturie speciale*, sugerăm mai jos un program simplu și eficient de punere în practică a acestor învățături.

Ploaia târzie nu vine din senin și nici nu este o pură întâmplare. Ea vine ca urmare a căutării stăruitoare și zeloase după Dumnezeu.

1. Un program serios și eficient de cercetare a Scripturilor. Astfel, Biblia devine mai mult decât o resursă în predicare publică; ea este Cuvântul Domnului, prin care servii Săi sunt călăuziți, îndrumați și trimiși în lucrarea și în experiența rezervată lor. Așa cum oile aud glasul Păstorului celui bun, urmașii Săi vor distinge în cuvintele Scripturii voia divină și o vor urma cu devoțiune și cu dăruire. Biblia devine cu adevărat scutul și apărarea noastră.

2. Un program de rugăciune personală și publică, având în centru subiectul ploii târzii. Pe măsura nevoilor actuale, devoțiunea personală se așteaptă să devină centrul de greutate al întregii experiențe și preocupări. Rugăciunea necurmată devine modul de a fi al credinciosului care, în mod natural și simplu, își îndreaptă gân-

durile și atenția către cele cerești, o adevărată respirație a sufletului, care va înviora trupul obosit al unei biserici moleșite.

3. Un program de mărturie personală. Evanghelizarea publică nu poate înlocui contactul personal în vederea împărțirii experienței religioase. Cercetarea Scripturii pentru nevoile personale și rugăciunea pentru Duhul Sfânt va îmbogăți sufletul în mod suficient, astfel încât credința se va transmite de la om la om. Evanghelizarea publică va fi culesul roadelor unei asemenea lucrări personale. Aceasta nu înseamnă neapărat predicare, ci manifestare liniștită și naturală, cu o convingere superioară și puternică a Duhului Sfânt, care se manifestă prin oamenii Săi. Uneori nu vor fi necesare cuvintele, pentru că faptele vor fi acelea care vor vorbi chiar mai convingător și mai puternic, iar oamenii se vor întoarce la Dumnezeu nu în puterea argumentelor logice, ci în puterea înnobilitoare a iubirii creștine autentice, care lucrează în fiii împărăției.

4. Un program de schimbare a vieții. Pe măsură ce credința este împărțită în forma ei ideală, aceasta produce schimbări chiar asupra subiectului. Obiceiurile de viață vor fi luminate de prezența și puterea divină în concordantă cu lumina oferită atât de abundent acestei biserici. Stilul de viață, care îi dă credinciosului vigoarea și sănătatea necesară unei lucrări eficiente, ne va sprijini atât în ducerea poverilor, cât și în pregătirea corespunzătoare pentru a locui în prezența îngerilor.

Programul spiritual de pregătire pentru ploaia târzie va fi un timp de binecuvântare imperios necesar efortului misionar la care biserica se angajează în iarna care ne stă în față. Este de așteptat ca lucrarea să prospere și să se extindă în mod vizibil și evident, conducând spre încheierea ei și spre întoarcerea acasă. Ce altceva așteaptă Domnul de la noi, decât să ne poată primi cu bucurie în pragul căminului veșnic?

Ion Buciuman este secretarul Asociației Pastorale a Uniunii de Conferințe.

1. Paul Cs
2. Gabriel
3. Penuel
4. Daniela
5. Aurelia
6. George
7. Nicoleta
8. Irina T
9. Alina B
10. Lori G
11. Dragoș
12. Elena I
13. Judit F
14. Octavi
15. Mihai
16. Simon
17. Gabrie
- legător
18. Gheor
19. Geniu
20. Poză d

ari – director
rian – șef producție
a – director economic
dilă – secretară
u – tehnoredactor
cu – tehnoredactor
ducă – casier, contabil
a – tehnoredactor
a – redactor Școala de Sabat copii și tineret
ghită și Florica Gheciulescu – corectură text
maș – grafică
uman – culegere text
es – redactor limba maghiară
Cotună – montaj
aldă – secretar redacție *Curierul Adventist*
jocaru, Doina Nistor, Mihaela Nedelcu – legătorie
opa, Octaviana Cotună, Viviana Comorașu –

Petruș – tipar
tulescu – tipar
up

Anul acesta se împlinesc șapte ani de când s-a înființat Casa de Editură „Viață și Sănătate”. În tot acest interval de timp, Biserica AZS din România a fost slujită cu dragoste și devotament de o echipă de redactori, tipografi și administratori care și-au făcut datoria în circumstanțe grele și adesea împovăraătoare.

Privind în urmă, toți cei ce lucrează aici pot mărturisi că bunul Dumnezeu a sprijinit editura, intervenind adesea în mod miraculos. Cunoscând toate acestea, nu ne rămâne decât să ne exprimăm încă o dată încrederea în călăuzirea Lui viitoare.

În acest context al mulțumirii și recunoștinței, dorim să vă prezentăm oferta noastră specială, ofertă valabilă în cursul lunii august 2001. Așadar, în această lună, toți abonații *Curierului Adventist* vor putea comanda cărțile scrise de Ellen White, în traducere românească, la jumătate din prețul curent! Pentru informații suplimentare, vă rugăm să vă adresați responsabilului cu literatura sau să citiți cu atenție instrucțiunile din *Talonul de comandă*.

În numele echipei ce lucrează la Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Paul Csavdari
Director

Nici la dreapta, nici la stânga

Ellen White a înțeles și a integrat într-un sistem coerent și echilibrat principiile de bază ale creștinismului.

Aron Moldovan

Unul dintre cele mai valoroase sfaturi date de Solomon, regele lui Israel, prin inspirație, sfat pe care el rareori l-a respectat, a fost acesta: „Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga și ferește-te de rău” (Prov. 4,27). Am sentimentul că despre cel ce respectă îndemnul acesta se poate spune că „este un om desăvârșit” (Iacov 3,2). Dificultatea este că o astfel de persoană poate fi identificată doar de cineva de aceeași calitate. Este nevoie de cineva care să stea la mijloc, pentru a putea aprecia corect distanța până la extreme. În afară de Dumnezeu, sunt puțini de felul acesta.

Am relatat undeva o experiență din copilăria mea, pe care o redau aici, pe scurt. Toamna și primăvara, tata mă lua cu el la arat. Una dintre parcele era lungă de sute de metri, dar foarte îngustă. Ajunși acolo, lăsam carul la mijlocul holdei, tata cobora plugul din car, înjugam vitele și începeam să arăm. Când priveam carul de la un capăt al holdei, aveam impresia că acesta se afla aproape de celălalt capăt. Privindu-l de la capătul opus, aveam aceeași iluzie, dar în sens invers. Experiența aceasta arată că un extremist îl vede chiar pe cel care stă la mijloc ca fiind, de asemenea, extremist. Aceasta se aplică și la modul de gândire și poate genera lupte de idei și animozități. Pentru o înțelegere echilibrată a realității, nu este suficient să avem o bună percepție, ci este necesar și să putem privi din punctul de vedere al altuia și să ne evaluăm percepția în mod critic.

Filozofii și teologii discută de mii de ani aceleași concepte și încă nu se pot pune de acord în multe privințe. Printre cauze, se află și limitele umane: spațiale, temporale și intelectuale. Viața este scurtă, universul pare să fie infinit, iar mintea noastră se poate rătăci ușor, chiar atunci când suntem bine intenționați. Dar dificultatea esențială în realizarea consensului cu alți căutători după adevăr este de ordin moral. Ea se manifestă prin refuzul de a accepta consecințele pe plan practic ale schimbării de perspectivă pe plan teoretic, incapacitatea de a sta la mijloc și de a fi onești.

Compromisul moral duce la nereușită pe plan teoretic, la neputința de a pune de acord Vechiul Testament cu Noul Testament, bunătatea lui Dumnezeu cu dreptatea Sa, Legea cu Evanghelia, credința cu faptele bune, mântuirea doar prin credință cu obligațiile morale, libertatea de alegere a individului cu suveranitatea lui Dumnezeu,

iertarea păcatelor cu transformarea caracterului, rolul lui Isus Hristos ca jertfă cu rolul Său de Mijlocitor etc.

1. Tema marii lupte dintre bine și rău, prezentă în scrierile inspirate, constituie un principiu unificator de înțelegere a elementelor de adevăr, aparent contradictorii. Atât Biblia, cât și scrierile lui Ellen White sunt scrise din perspectiva acestei teme, care furnizează un cadru coerent pentru o gândire teologică echilibrată și pentru o înțelegere adventistă corectă privitoare la educație, la sănătate, la misiune și la comportament social. În scrierile lui Ellen White, tema marii lupte dintre Dumnezeu și agenții Săi, pe de o parte, și Satana și îngerii lui, pe de altă parte, este prezentă mai ales în cele cinci cărți care formează seria „Conflictul veacurilor”.¹ Această luptă se găsește și pe plan biologic, psihologic, social și teologic. În biologie, o găsim în lupta dintre sistemul imunitar și agenții patogeni care atacă organismul; în psihologie, este evidentă prin conflictul dintre conștiința morală și înclinațiile firești care se opun acesteia (vezi Rom. 7,14-25); în societate, o găsim în ostilitățile dintre reprezentanții binelui și cei ai răului; în teologie, se manifestă în confruntările dintre cei care caută să scoată adevărul la lumină și cei care caută să-l întunece.

Tema marii controversă oferă fundalul necesar pentru găsirea răspunsurilor la tulburătoarele întrebări privitoare la originea răului și a suferinței, la descrierea condițiilor în care a apărut răzvrătirea împotriva guvernării lui Dumnezeu bazate pe dreptate și bunătate. Acuzăția de bază îndreptată de Lucifer împotriva Creatorului, că El este nedrept și lipsit de bunătate (vezi Gen. 3,1-6; Apoc. 12,7-9; Ioan 8,44), tindea să submineze încrederea în El și în sistemul Său de guvernare.

Dumnezeu a creat ființele raționale cu libertate morală. Acestea puteau să aleagă între respectarea principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu și refuzul de a se supune. Această capacitate implica posibilitatea răzvrătirii, ca și pe cea a loialității. Alternativa era ca Dumnezeu să creeze doar ființe programate, ceea ce ar fi însemnat ca ele să fie lipsite de voință proprie, de libertate și de responsabilitate, precum și de posibilitatea dezvoltării ca personalități distincte, nobile și iubitoare. Dumnezeu însă a ales să creeze ființe inteligente, libere, și nu roboți.

Pentru a salva libertatea creaturilor inteligente, Dumnezeu nu i-a distrus pe calomniator și pe cei care s-au

unit cu el în rebeliune, ci le-a dat timp să-și dezvolte principiile și să arate consecințele aplicării lor. În același timp, El Și-a asumat răspunderea pentru ispășirea nelegiuirilor celor care aveau să fie înșelați să-i dea crezare lui Lucifer, dar care aveau să accepte oferta iertării și reabilitării. Prin felul în care Dumnezeu i-a tratat pe răzvrătiți de-a lungul istoriei, prin întruparea, viața și moartea Fiului lui Dumnezeu, Creatorul Și-a descoperit caracterul plin de iubire, dreptate și bunătate. Dar și Satana și agenții săi și-au dat pe față jосnicia, arătând că împotrivirea față de Dumnezeu duce în mod necesar la ruină și distrugere.

Cei care aveau să răspundă chemării la pocăință aveau să demonstreze, prin viața lor, că acuzațiile lui Satana sunt false, că Dumnezeu este drept și plin de iubire, că Legea Sa este o expresie a caracterului Său și că ea poate fi respectată prin harul Său de către toți cei care se încred în El și se supun voinței Sale. Oamenii aveau să cunoască adevărul cu privire la Dumnezeu și la adversarul Său și să aleagă în cunoștință de cauză, hotărându-și astfel soarta veșnică. Întregul Univers avea să cunoască atât natura rebeliunii, cât și caracterul lui Dumnezeu și al celor care Îl acceptă pe El ca Domn.

Dând pe față chipul pierdut prin cădere al omului, Isus a demonstrat ce poate deveni omul care trăiește prin puterea pusă la dispoziția sa de Dumnezeu. Dar viața lui Isus Hristos a fost, de asemenea, o descoperire a Tatălui, arătându-ne că Dumnezeu nu este egoist, nedrept, aspru și neiertător, că El nu forțează pe nimeni să ia decizii împotriva voinței sale, ci, respectând libertatea și demnitatea umană, așteaptă din partea omului un răspuns pe măsura dragostei care i s-a descoperit. În lumina acestor idei care decurg din tema luptei dintre bine și rău, trebuie să rezolvăm toate problemele în care apar contradicții și tensiuni. Astfel ne va fi mai ușor să nu ne abatem „nici la dreapta, nici la stânga”. Crucea este cea mai bună cale de rezolvare a „contradicțiilor”. Acolo le vedem unite – dreptatea și bunătatea, Legea și Evanghelia, „plata păcatului” și „darul fără plată”.

Din anul 1858, când Ellen White a avut prima viziune cuprinzătoare cu privire la conflictul milenar dintre bine și rău, înțelegerea ei cu privire la această temă s-a adâncit și tot ce a scris ea mai târziu a fost încadrat în această perspectivă. Aici se cuprind adevărurile planului de mântuire descoperit în sanctuarul și în templul din vechime. Aici trebuie așezată solia celor trei îngeri din Apocalipsa 14,6-12 – apelul final pentru o lume aflată în pragul autodistrugerii. Aici se înțelegem Evanghelia eternă cu judecata, poruncile lui Dumnezeu cu credința lui Isus, neprihănirea prin credință cu ascultarea de Lege.

În lumina acestor idei care decurg din tema luptei dintre bine și rău, trebuie să rezolvăm toate problemele în care apar contradicții și tensiuni. Astfel ne va fi mai ușor să nu ne abatem „nici la dreapta, nici la stânga”. Crucea este cea mai bună cale de rezolvare a „contradicțiilor”.

2. Adevărul are o natură organică.

Adevărurile mântuirii constituie un corp de învățături interdependente și strâns legate, asemenea organelor corpului uman. Ele pot forma un tot armonios doar împreună. Scoaterea unora din sistem, diminuarea sau exagerarea importanței lor denaturează adevărul în ansamblul său și-l face nefuncțional ca sursă de îndrumare la mântuire.

După cum există organe vitale (cum sunt plămânii sau inima) și organe fără de care se mai poate trăi (ca mâna sau urechea), la fel există adevăruri

vitale și valori indispensabile creștinismului (de exemplu încrederea și dragostea) și altele care nu au aceeași importanță (cum ar fi încetarea jertfelor la moartea lui Isus Hristos). Dar toate adevărurile își au importanța lor, chiar dacă la un moment dat nu le înțelegem. Despre lucrurile mari – „dreptatea, mila și credincioșia” –, Isus a spus: „Trebuia să le faceți”, iar despre cele mici – a da zecimea din izmă, din mărar și din chimen – „Să nu le lăsați nefăcute” (Mat. 23,23). Nici cămila, nici țânțarul nu trebuie înghițite, chiar dacă de un țânțar nu moare nimeni.

Caracterul organic al adevărului iese în evidență examinând Decalogul. Fiecare poruncă are și ceva din celelalte, după cum fiecare sunet al unei game muzicale are și sunete armonice care aparțin celorlalte. De aceea, călcarea unei porunci conține călcarea parțială a tuturor celorlalte. Cine fură, își necinstește părinții, minte și pofteste ceea ce nu i se cuvine este un idolatru și ia asupra sa în mod nejustificat Numele lui Dumnezeu atunci când se declară creștin; el nu recunoaște și nu respectă autoritatea Creatorului, menționată în porunca a patra, și este un ucigaș al semenu-lui său pe care îl urăște.

Introducerea unei învățături false în corpul adevărului afectează întregul. Spre exemplu, dacă acceptăm că omul este nemuritor prin natura sa, că există un suflet care supraviețuiește după moartea trupului și că acesta merge în rai sau în iad, după caz, imediat după deces, facem ca judecata să nu mai fie necesară, învierea nu și-ar mai avea rostul, revenirea lui Isus Hristos ar fi fără obiect, pentru cei nelegiuți veșnicia ar urma să fie petrecută în chinuri, Dumnezeu ar apărea ca un tiran nedrept și fără milă, iar spiritismul ar găsi o ușă deschisă spre bisericile care primesc această doctrină, degradând întreaga viață religioasă.

În cazul în care scoatem din Decalog porunca privitoare la respectarea zilei a șaptea a săptămânii, calitatea lui Dumnezeu de Creator și Susținător al tuturor lucrurilor create se pierde treptat din vedere. Rolul Său

de Ființă supremă, care ne recrează și restabilește în noi chipul original al lui Dumnezeu, cu care am fost creați, este estompat. Adevărata închinare este compromisă, idolatria și ateismul sunt favorizate, iar evoluționismul este încurajat. De aceea, este foarte important să nu scoatem din și să nu introducem în sistemul doctrinelor biblice nici un principiu nou, pentru a nu face întregul corp de credințe nefuncțional.

3. Adevărul se aseamănă cu o elipsă.² În lumea fizică, există forțe contrare care nu numai că nu se exclud, ci se presupun. Între acestea, sunt electricitatea pozitivă și cea negativă, polii magnetici, care includ pozitivul și negativul, și forțele nucleare de atracție și de respingere. Dacă ar exista numai forța de atracție, materia s-ar concentra într-un punct cu densitate neînchipuit de mare. Dacă ar exista doar forțe de respingere, materia s-ar dezagrega și s-ar risipi. Dumnezeu însă nu a anihilat nici una dintre forțele contrare, ci le-a pus în echilibru și de aceea avem o lume funcțională.

Și adevărul are aspecte aflate în tensiune: bunătatea și dreptatea, libertatea și restricțiile, Legea și harul, imanența lui Dumnezeu (manifestarea prezenței Lui în natură) și transcendența Lui (manifestarea prezenței Sale dincolo de natură), poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus etc.

De-a lungul timpului, gânditorii unilaterali s-au grupat în conservatori și liberali, unii subliniind anumite părți din adevăr, alții accentuându-le pe cele opuse. Toți sunt gata să moară sau chiar săucidă pentru „adevărul” lor și pentru combaterea celor care îl submină. Greșeala ambelor tabere este că nu reușesc să vadă greșelile din propria gândire și le exagerează pe ale adversarilor. Și unii, și alții subliniază prea mult latura convenabilă a adevărului și neglijează cealaltă latură.

De obicei, conservatorii pun accentul pe dreptatea lui Dumnezeu, pe Lege, pe corectitudine în comportament, în timp ce liberalii sunt preocupați de bunătatea Lui, de libertate, de motivele care determină purtarea. Conservatorii vorbesc mai mult de-

spre ascultare, desăvârșire, standarde, iar liberalii, despre libertate, viață plăcută, pace și confort interior. Conservatorii sunt mai preocupați de ceea ce face omul, iar liberalii, de ceea ce simte el. Conservatorii vorbesc mai mult despre adevăr și supunere, iar liberalii, despre om, despre credință personală, despre raționalitate și flexibilitate în gândire și în credință. Primii se întreabă: „Ce trebuie să fac?”, ceilalți se întreabă: „La ce îmi folosesc?”, „Ce semnificație are aceasta pentru om, pentru credincioși?” Conservatorii sunt în pericol să dea pe față o corectitudine rece și aspră, fără să manifeste o grijă deosebită față de om și față de nevoile sale afective și raționale. Liberalii înclină spre harul ieftin, spre raționalism, spre neglijență în aplicarea datoriei față de Dumnezeu și spre accentuarea exagerată a subiectivismului. Dacă s-ar putea îmbina părțile bune ale celor două categorii – așa-numiții conservatori și liberali –, în timp ce s-ar elimina accentele exagerate și erorile din viața și din gândirea fiecăreia, s-ar putea obține creștini autentici.

Spuneam că adevărul este ca o elipsă, care are două puncte focale, și nu două cercuri aflate în opoziție. El nu este Legea sau Evanghelia, ci Legea și Evanghelia; nu este dreptatea sau bunătatea, ci dreptatea și bunătatea; nu este libertatea sau supunerea, ci libertatea și supunerea; nu este credința sau faptele, ci credința și faptele.

Toată lumea știe că apa este compusă din oxigen și hidrogen (H₂O), combinate într-o singură substanță. Oxigenul nu este apă; hidrogenul, de asemenea, nu este apă; numai împreună oxigenul și hidrogenul formează apa. Separate, cele două elemente pot duce la explozii foarte păgubitoare. La fel stau lucrurile și cu adevărurile teologice. Credința fără iubire nu este adevăr, ci fanaticism. Dreptatea fără bunătate nu este adevăr, ci dictatură tiranică. Legea fără har este un jug greu și apăsător. Harul fără Lege este o perdea pentru ascunderea nelegiuirilor. Adevărurile aflate în tensiune merg doar împreună; despărțite, devin periculoase.

Incapacitatea de a pune laolaltă jumătăți de adevăr și-a dezbinat pe creș-

tini de-a lungul veacurilor și a dus la nesfârșite lupte și persecuții, la vărsare de sânge și animozități. Și Biserica Adventistă a fost frământată de mișcări disidente, determinate de înțelegeri distorsionate ale adevărului și de o greșită aplicare a lui. A venit timpul să ne maturizăm, să cultivăm modestia și respectul față de ceilalți, să comunicăm unii cu alții, să învățăm unii de la alții și să ne iubim unii pe alții. Să punem laolaltă adevărurile pereche și să le definim corect. Nu există motive de dezbinare, ci, din contră, de unire și de conlucrare.

Biserica Adventistă are un avantaj deosebit față de toate celelalte biserici, întrucât Dumnezeu a binecuvântat-o cu darul profetic manifestat prin activitatea scriitoarei de renume mondial Ellen White. Scrierile ei nu constituie un înlocuitor al Bibliei, nici un adaos la aceasta, ci o călăuză pentru o mai bună înțelegere a ei. Vom ilustra în continuare felul echilibrat în care Ellen White a înțeles și îmbinat părți din adevăr aflate în tensiune, dar care se armonizează perfect.

4. Adevăruri pereche. Contribuția lui Ellen White la înțelegerea teologiei biblice nu constă în originalitatea totală a gândirii ei, ci în sinteza adevărurilor care i-au fost revelate în mod supranatural, precum și prin studierea personală și permanentă a Cuvântului lui Dumnezeu. Iată câteva exemple de adevăruri pereche, a căror înțelegere trece dincolo de priceperea taberelor aflate în luptă și de erorile acestora.³

a) *Relația dintre Lege și Evanghelia*
„Nimeni nu poate prezenta Legea lui Dumnezeu în mod corect fără prezentarea Evangheliei sau Evanghelia fără Lege. Legea este Evanghelia întrupată, iar Evanghelia este Legea explicată. Legea este rădăcina, iar Evanghelia este floarea plăcut mirositoare și rodul pe care îl poartă.”⁵

b) *Relația dintre lucrarea lui Isus Hristos pe cruce și lucrarea Duhului Sfânt*

„Duhul Sfânt trebuia să fie dat ca o putere înnoitoare, pentru că, fără aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic... Doar Duhul

face să aibă efect cele săvârșite de Mântuitorul lumii.¹⁶

c) Relația dintre Hristos ca Răscumpărător și Hristos ca Domn

„Dacă Îl primim pe Isus Hristos ca Răscumpărător, trebuie să-L primim și ca Domn. Nu putem avea asigurarea și încrederea totală în Hristos ca Mântuitor, până când nu-L recunoaștem ca Rege al nostru și până când nu ascultăm de poruncile Sale.”¹⁷

d) Relația dintre lucrarea lui Dumnezeu și activitatea omului în procesul mântuirii

„Dumnezeu lucrează și Se folosește de darurile pe care El le-a oferit omului, iar omul, fiind părtaș de natură divină și făcând lucrarea lui Hristos, poate să fie biruitor și să primească viața veșnică. Dumnezeu nu Și-a propus să facă lucrarea pentru care a dat omului putere să o facă. Omul trebuie să-și facă partea. El trebuie să lucreze împreună cu Dumnezeu... Dumnezeu este puterea care controlează totul. El a încredințat daruri; omul le primește și acționează cu puterea harului lui Hristos ca agent viu. Puterea divină, combinată cu mijloacele omenești, va avea ca rezultat un succes deplin, pentru că neprihănirea lui Hristos realizează totul.”¹⁸

e) Relația dintre neprihănirea atribuită și cea împărtășită

„Singura noastră speranță este în neprihănirea lui Hristos, care ne este atribuită, și în acea lucrare prin care Duhul acționează în noi și prin noi.”¹⁹

f) Relația dintre nașterea din nou și ascultarea de Legea lui Dumnezeu

„Prin nașterea din nou, inima este adusă în armonie cu Dumnezeu și este pusă în acord cu Legea Sa. Când această schimbare uimitoare a avut loc în el, cel păcătos a trecut din moarte la viață, de la păcat la sfințenie, de la fărâdelege și răzvrătire la ascultare și credincioșie.”¹⁰

g) Relația dintre pocăință și reformă

„Pocăința în care nu se vede schimbare [reformă] nu este adevărată. Neprihănirea lui Hristos nu este o haină care să acopere păcatele nemărturisite și nepărăsire; ea este un principiu de viață care transformă caracterul și stăpânește purtarea. Sfințenia este o predare deplină lui Dumnezeu; este o

totală supunere a inimii și a vieții față de principiile cerului.”¹¹

h) Relația dintre lucrarea lui Hristos în afară și lucrarea Duhului Sfânt înăuntru

„Chem pe oricine pretinde că este copil al lui Dumnezeu să nu uite niciodată acest mare adevăr, că avem nevoie de Duhul lui Dumnezeu în noi, ca să ajungem la cer, și de lucrarea lui Isus Hristos în afara noastră, ca să ne dea dreptul la moștenirea nepieritoare.”¹²

i) Relația dintre credință și fapte

„Credința lui Avraam s-a manifestat prin faptele sale... Mulți nu reușesc să înțeleagă legătura dintre credință și fapte. Ei spun: 'Credeți

Ellen White, deși recunoaște complexitatea adevărului și incapacitatea umană de a-l cuprinde în întregime, îmbină elementele aflate în tensiune, integrându-le cu măiestrie profetică într-un sistem armonios.

numai în Isus Hristos și n-aveți de ce să vă temeți. Nu trebuie să vă faceți griji pentru că nu țineți Legea! Dar adevărata credință se va manifesta prin ascultare.”¹³

j) Relația dintre autoritatea obiectivă (care există în afara noastră) și responsabilitatea subiectivă (care ne revine nouă)

„Credința în Isus Hristos ca Răscumpărător al lumii cere acceptarea unei minți luminate și controlate de o inimă care poate discerne și aprecia valoarea comorii cerești. Această credință este nedespărțită de pocăință și de transformarea caracterului. A avea credință înseamnă a găsi și a primi comoara Evangheliei, cu toate

îndatoririle cerute de ea.”¹⁴

Exemplele de mai sus demonstrează cât de limpede și cuprinzătoare a fost înțelegerea lui Ellen White cu privire la principiile de bază ale creștinismului și cât de bine a reușit ea să le înțeleagă într-un sistem coerent. Examinând principiile mântuirii din perspectiva luptei de milenii dintre Dumnezeu și Satana, această scriitoare inspirată depășește viziunea îngustă a extremiștilor care folosesc jumătăți de adevăr, nereușind să vadă cealaltă parte și punând accente exagerate asupra unor elemente ale adevărului. Ellen White însă, deși recunoaște complexitatea adevărului și incapacitatea umană de a-l cuprinde în întregime, îmbină elementele aflate în tensiune, integrându-le cu măiestrie profetică într-un sistem armonios.

Lauda Îi aparține lui Dumnezeu, iar nouă ne revine să valorificăm lumina pe care „Tatăl luminilor” ne-a oferit-o cu atâta generozitate. Suntem datori, de asemenea, să ne sporim permanent, prin folosire, capacitatea de înțelegere, de comunicare și de reflectare a adevărului mântuirii aflat pe paginile Sfințelor Scripturi.

¹ Este vorba de cele cinci cărți care urmăresc desfășurarea marelui conflict, de la origini până la sfârșit: *Patriarhi și profeți*, *Profeți și regi*, *Hristos, Lumina lumii*, *Istoria faptelor apostolilor* și *Tragedia veacurilor*.

² Elipsa este o figură geometrică de formă ovală, care are două puncte focale ce pot constitui centrele a două cercuri diferite, aflate în interiorul elipsei. Imaginea este luată din lucrarea *Messenger of the Lord*, de Herbert Douglas, publicată în S.U.A. în 1998.

³ Vezi Herbert Douglas, *Messenger of the Lord*, pag. 262, 263.

⁴ Termenul „Lege” este întrebuințat într-un sens mai larg, referindu-se nu doar la Decalog, ci la revelația dată de Dumnezeu lui Moise.

⁵ *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1995, pag. 85

⁶ *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1999, pag. 561

⁷ *Faith and Works*, pag. 16

⁸ *Ibid*, pag. 26, 27

⁹ *Calea către Hristos*, ed. 1996, pag. 56

¹⁰ *Tragedia veacurilor*, pag. 477

¹¹ *Hristos, Lumina lumii*, pag. 463

¹² *Testimonies to Ministers*, pag. 42

¹³ *Patriarhi și Profeți*, pag. 145, 146

¹⁴ *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 73

Aron Moldovan este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

Conduși de un vis

Tineri, hotărâți și silitori, ei au modelat Biserica Adventistă contemporană.

Oliver Jacques

„După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu, în zilele acelea” (Ioel 2,28.29).

Locul și data: Rochester, New York, 1853. Este ora 2 dimineața și un tânăr, lucrând la lumina unei lămpi simple cu petrol, întinde cerneală pe masa unei prese de tipar.

După ce un val uniformizează cantitatea corespunzătoare de cerneală pentru o tavă grea cu litere, tava de lemn, sau șpaltul, este potrivită sub o presă greoaie, care va fi apăsată pe litere. Înainte ca dispozitivul să execute mișcarea, deasupra șpaltului este întinsă o foaie de hârtie. Mânerul este coborât apoi cu putere și, într-o clipă, sute de litere negre, pronunțate, prind viață pe foaia de vellum.

Tipograful își îndreaptă spatele, își freacă degetele să și le încălzească și se pregătește să lucreze cu un alt șpalt, plin de litere. Dar, înainte de aceasta, îi dă tiparul de probă lui Warren Bachelier, un tânăr de 14 ani. Cunoscut ca băiat la toate în tipografie de către lucrătorii la presă, ucenicul aleargă pe străzile întunecoase, acoperite de zăpadă, ținând în mână un dosar cu imprimate de probă. Ajungând la casa mare de pe Mount Hope Road (Calea Muntele Speranței), unde el și ceilalți lucrători dorm și mănâncă, urcă pe băjbăite pe o scară slab iluminată și fără încălzire și împinge dosarul sub o ușă închisă. James și Ellen White, împreună cu fiii lor, Henry și Edson, dorm. Stând afară, la ușa familiei White, el simte mirosul înțepător al unui jeratic de lemn. Căldura este doar o amintire, dar, atâta câtă este, va trebui să fie de ajuns. Îl așteaptă un pat rece ca gheața.

Oameni care se scoală devreme

Familia White nu va dormi până târziu. Ellen își scrie multe materiale la lumina lămpii, înainte de ivirea zorilor, iar James lucrează cel mai bine dimineața, de la 9 la 12; amândoi se scoală devreme. Ei citesc cu atenție imprimatele de probă, corectând expresii și cuvinte, înainte de a se alătura altor membri ai echipei lor pentru masa și altarul de dimineață. După momentele de închinare, ei primesc celelalte șpalturi produse de Luman Masten, credinciosul tipograf, înainte de ora 3 dimineață, când s-a întors acasă.

James îi dă șpalturile prețioase lui Annie Smith, o tânără care lucrează ca ajutor al redactorului. Ea le verifică pentru eventuale erori tipografice sau gramaticale. Dacă nu observă nici o schimbare importantă care necesită o discuție cu redactorul, i le dă, la rândul ei, tânărului Bachelier sau celui alt ucenic, Fletcher Byington. Copia este dusă degrabă celor care lucrează la presă, pentru a introduce corectura. Zețarii, obișnuți să citească în sens invers, aranjează literele mici de metal în ordine inversă.

Cu șpalturile corectate, presa de mână lucrează timp de trei zile. Fiecare tavă de litere produce patru pagini de *Advent Review and Sabbath Herald*. Două mii de exemplare ies de sub presă pentru fiecare număr al revistei. Dar lucrul este departe de a fi terminat. În timp ce zețarii, ajutați de cei doi ucenici, culeg textul pentru numărul următor, fiecare dintre cele 2.000 de exemplare trebuie să fie fâlțuit, broșat și tăiat. Într-o încăpere din spate a locuinței mari de pe Mount Hope Road, John Loughborough perforează paginile pentru cusut, apoi i le dă lui George Amadon, care broșează revista. Uriah Smith taie marginile cu briceagul său, pentru că revista nu dispune de o mașină de tăiat hârtie. Ani de zile mai târziu, Smith avea să-și depene amintirile: „Ne usturau mâinile în cursul acestei operații și, adesea, forma broșurilor nu era nici pe jumătate atât de dreaptă și de corectă cât erau doctrinele pe care le prezentau”.

Ce îi inspiră pe acești tineri? Ce îi determină să lucreze zi și noapte, într-o secție prost utilată, de unde nu primesc aproape nici un salariu? Dacă ar fi să-i întrebați, probabil v-ar istorisi despre viziunea care a fost dată unei persoane din grupul lor. Înainte ca presa să imprime prima pagină, înainte ca James White să producă primul exemplar din *Present Truth* în 1849, Ellen White văzuse adevărurile advente ajungând până în părțile îndepărtate ale globului.

Gândul că era posibil ca mica presă din Rochester să aibă un efect pe plan mondial li se pare absurd celor din afara acestei echipe. Dar acești tineri au un vis – sau, mai corect, visul îi are pe ei! Aproape că o putem auzi pe tânăra Ellen White în timp ce conduce altarul de dimineață. Vocea ei este caldă și blândă, dar hotărâtă. „Am văzut aceasta într-o viziune, acum cinci ani”, spune ea rar. „Mi s-a arătat că solia mergea în lumea întreagă,

'asemenea unor râuri de lumină'."

Partea feminină a echipei ajută la scrierea adreselor pe fiecare publicație. Adresarea se face tot de mână, folosind pene ascuțite sau simple tocuri cu penițe și cu cerneală. Exemplele terminate sunt legate în pachete și, de obicei în fiecare joi, sunt duse la poștă cu o trăsură sau cu o roabă. Nu se duce lipsă de lucru, toți sunt solicitați din plin. Uneori, femeile fac mai mult decât partea lor de lucru. Dar plângeri sunt foarte puține: există mult curaj.

Deși revista *Review and Herald* este principalul lor produs, lucrătorii de la Rochester publică, de asemenea, *Youth's Instructor*, culegeri de imnuri și o diversitate de broșuri care prezintă principiile distincte de credință ale adventiștilor păzitori ai Sabatului. După trei ani de activitate, această grupă care se întreține singură oferă publicului cam 30 de publicații spre vânzare.

Familia White întreține, de asemenea, o corespondență vie cu credincioșii din Maine până la Iowa, precum și cu autorii care scriu în *Review*, răspândiți pe o arie aproape la fel de întinsă. În plus, fratele și sora White sunt programați săptămânal să vorbească în diferite locuri din partea de nord a statului New York, în unele cazuri fiind necesară o călătorie de o zi cu trăsura.

Finanțarea lucrării de publicații este o problemă constantă. *Review and Herald* este trimisă gratuit tuturor celor care o cer și depinde de donații de la cititorii ei. Dar, într-o săptămână, presa nu mai are hârtie și nu mai sunt nici bani pentru a ridica de la poștă comanda cu plata în sistem ramburs. James White aproape că intră în panică. Fără hârtie, întreaga activitate va înceta. În mod discret, Ellen White aduce o șosetă din bucătăria ei. Pe masă, sunt turnate monede pentru achitarea acelei sume considerabile.

„De unde le ai?” întreabă James uitit.

„Am făcut economii pentru situații critice”, explică ea, zâmbind. Săptămână după săptămână, ea a

economisit câte puțin din mica sumă alocată pentru hrana întregului grup.

James și Ellen sunt centrul nervos al acestei activități neîncetate. În viziuni pline de viață, lui Ellen i se spune iarăși și iarăși că James trebuie „să scrie, să scrie, să scrie!” Dar se creează un greu obstacol. Joseph Bates, respectatul decan între păzitorii Sabatului, sfătuiește să nu se publice periodice regulate, săptămânal sau lunar. Fiind mai în vârstă, el susține că este de preferat să se publice broșuri separate și fiecare dintre acestea să prezinte în mod

întâmpinăm destule greutăți ca să ne încadrăm în termene!”

„Da”, spune ea, „dar mi s-a arătat că *Review* trebuie să fie primită în fiecare săptămână. Oamenii o cer. Trimite-o! Cititorii vor contribui cu fondurile necesare.”

James este încurajat iarăși și, având încredere în autenticitatea sfaturilor oferite soției lui, dă dispoziție ca revista să fie produsă săptămânal. Fondurile necesare vin, într-adevăr, suficiente pentru acoperirea costurilor.

Și astfel, lucrătorii continuă să tipărească, zi după zi, săptămână de săptămână, în fiecare lună. Plata pentru munca lor? Un loc de dormit și hrană simplă de mâncare. Dar moralul este bun. La fel ca Isaia, ei puneau în circulație vestea cea bună: „Dumnezeul tău împărățește” (Is. 52,17).

Pornirea la drum

Activitatea este complicată când soții White pleacă în călătorii de predicare, atât de vitale pentru mișcarea aflată în dificultăți. Primăvara, ei merg spre vest și țin conferințe despre Sabat în mai multe state. Toamna, după ce fermierii și-au strâns recoltele, ei călătoresc spre est și spre nord, în Noua Anglie și Canada. Trăsura lor șubredă este trasă de Charlie, calul lor bătrân, dar credincios.

Drumurile sunt nepavate; porțiuni lungi constau din trunchiuri de copaci puse de-a curmezișul, obligându-i pe călători să suporte zdruncinături permanente. De multe ori, James și Ellen White merg kilometri întregi cu astfel de hopuri, prin păduri adânci, în care drumurile întunecoase parcă ar fi tuneluri nesfârșite. În teritoriul pe care îl traversează ei, nu există șosele sau autostrăzi. Zonele rurale sunt străbătute doar de o rețea de drumuri de țară. Când trăsura lor trece prin livezi, Charlie se oprește pentru a savura un măr copt care atârnă deasupra drumului.

Cu dureri provocate de permanentele zdruncinături, ei se opresc pentru a lua o gustare acolo unde este iarbă pentru bătrânul lor cal.

TÂNĂRĂ REDACTOR: Imaginea de mai sus se crede că este un autoportret al lui Annie Smith, colaboratoare apropiată a lui James și Ellen White și redactor interimar al revistei *Adventist Review and Sabbath Herald* în perioadele în care soții White erau plecați în călătorii pentru predicare.

cuprinzător o doctrină sau un subiect. Planul este flexibil și realizabil din punct de vedere economic: sfatul este logic. Dar scrisoarea lui Bates îl descurajează pe James. El este gata să abandoneze, dar Ellen îl îndeamnă să continue să lucreze. În prezent, revista este expediată de două ori pe lună, spune ea; cu toate acestea, ei i s-a arătat că revista trebuie să devină o publicație săptămânală. Nu mai puțin, ci mai mult!

„Dar nici acum nu avem fonduri suficiente”, protestează James, „și

James scrie pentru *Review* sau pentru *Youth's Instructor*, jobenul lui sau coșul cu hrană servind drept birou. Ellen mângâie un copil mic, deseori bolnav, care se odihnește doar atunci când se află în brațele ei. Nu există confort, dar ei sunt fericiți. Au o viziune. Sunt conduși de un vis.

James a publicat itinerarul călătoriei lor în *Review*. Ei speră că vor găsi și de obicei găsesc grupe de credincioși adventiști care îi așteaptă. După câteva zile de predicare, îndemn și muștrare în fiecare loc, ei merg în următoarea localitate de pe traseul publicat. După două luni și 3.200 de kilometri parcurși, bătrânul Charlie îi trage înapoi în Rochester și acasă. Membrii colectivului de redacție și de tipografie, nerăbdători să afle vești din călătorie, îi salută cu bucurie.

Cât timp au fost plecați, James și Ellen au trimis prin poșta editoriale și articole pentru publicare. Annie Smith a coordonat procesul de editare în lipsa lor, ținând în mod literal activitatea în viață. Contribuțiile ei au fost vitale. Dar fiecare membru al familiei de la *Review* este vital pentru succesul acestei întreprinderi voluntare, însoțite de riscuri, care se întreține singură.

Faceți cunoștință cu echipa

Imaginați-vă că James White, redactor și director de publicații, vă prezintă echipa din jurul lui. El spune: „Pe mine mă cunoașteți. Eu am 32 de ani, iar soția mea, Ellen, 26. Aceștia sunt copiii noștri: Henry, de 6 ani, și Edson, de 4. Alături de ei stă Clarissa Bonfoey. Ea se îngrijește cu credincioșie de Edson. Are 32 de ani. Lângă ea este Annie Smith, în

vârstă de 25 de ani. Ea îmi ține locul când sunt plecat și este absolut necesară tot timpul. Fratele ei, Uriah, care este autor în devenire, ajută la orice lucrare care trebuie să fie făcută.

Apoi avem câțiva tineri care învață arta tiparului de la dl Masten. George Amadon are 21 de ani, iar

Oswald Stowell, 25. Fletcher Byington are 20 de ani, iar Warren Bacheller, 14.

Jennie Frazier gătește pentru noi. Gustăm din produsele ei de trei ori pe zi. Următorul este Luman Masten, în vârstă de 24 de ani.

Iată doi oameni harnici care au venit cu noi din Saratoga Springs: Stephen și Sarah Belden, care au 24, respectiv 20 de ani. Stephen mă ajută în latura economică a lucrării, iar Sarah, sora lui Ellen, se îngrijește de locuință, ocupându-se permanent de curățenie, cârpit, spălat și cusut.

În sfârșit, avem două persoane care ni s-au alăturat de curând. Aceștia sunt Nathaniel și Anna White, fratele meu și sora mea. Nathaniel are 22 de ani, iar Anna, 25...

John Laughborough și soția lui locuiesc aici, în Rochester. Când nu este plecat să predice, el vine aici și ne dă o mână de ajutor la presă. El are 21 de ani.

John Andrews, unul dintre scriitorii noștri capabili, se mai oprește și el aici uneori, să se odihnească. Dar, în cea mai mare parte a timpului, și

el este plecat în câmp, ca să predice. El are 24 de ani... Doar trei dintre noi au peste 30 de ani. Media noastră de vârstă este de numai 23 de ani, și aceasta fără să-i luăm în calcul pe copiii!”*

Dar tânăra și harnica echipă de la *Review and Herald*, de care James este așa de mândru, avea să fie greu

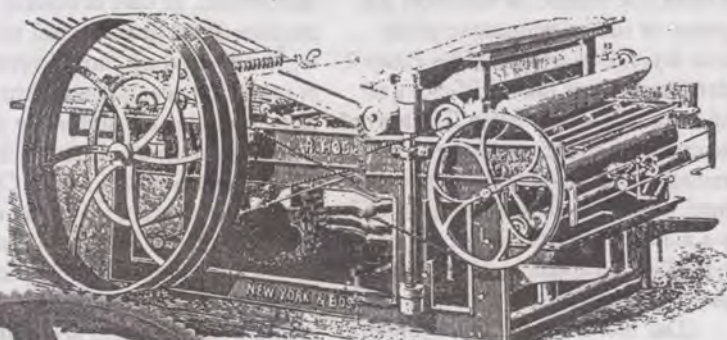
Dar tânăra și harnica echipă de la *Review and Herald* avea să fie greu încercată în curând.

încercată în curând. Annie Smith se îmbolnăvește grav de tuberculoză și moare în scurt timp. Nathaniel, fratele lui James, și Anna, sora lui, cad victime de asemenea acestei

boli fatale. Chiar James se luptă cu simptomele ei. Anna White și Annie Smith au constituit piloni centrali ai activității: Anna a editat în mod obișnuit *Youth's Instructor*; Annie a făcut ca *Review* să iasă de sub presă în fiecare săptămână. Pierderea lor și a lui Nathaniel White amenință cu paralizarea efortul de publicare.

Pentru ca lucrarea să se dezvolte în continuare, trebuie să fie găsită o persoană care să lucreze ca ajutor al redactorului pentru James White. Este ales Uriah, fratele mai tânăr al lui Annie. Asemenea surorii lui, Uriah este un scriitor și poet înzestrat; spre deosebire de Anna, ale cărei imnuri continuă să fie cântate și astăzi de adventiștii de ziua a șaptea, versurile lui Uriah Smith rareori sunt puse pe note: un singur poem are o lungime de 35.000 de cuvinte! Convins de valoarea doctrinală, dacă nu de cea muzicală a lucrării, James White dispune ca ea să fie tipărită în *Review*, în ediții săptămânale succesive.

Istoricii contemporani ai mișcării adventiste susțin că tinerii voluntari care au lucrat așa de creativ și de neobosit la Rochester timp de trei ani sunt principalii răspunzători pentru unificarea credincioșilor care mai târziu au organizat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Probabil că n-au cunoscut efectul deplin al eforturilor lor, dar au lucrat cu o rară sârguință și cu mari sacrificii

personale. Efortul lor este în special responsabil pentru păstrarea unui interes larg răspândit, concentrat asupra celei de-a doua veniri a lui Hristos, ca și pentru stabilirea adevărilor biblice distinctive, care sunt familiare acum adventiștilor.

Limitată din cauza utilajelor și a condițiilor primitive, necorespunzătoare, grupa de la Rochester a dat stabilitate și formă lucrării de publicații, care, la rândul ei, a sprijinit predicarea soliei adventiste de către soții White, de Joseph Bates, de John Loughborough, de John Andrews și de alții. Această grupă de tineri umili și harnici a adus unitate și putere pentru ceea ce fusese o mișcare fragmentată și răspândită în locuri izolate. De multe ori frânți de oboseală și având nevoie de somn, ei au respectat programul de producție, deși acesta a cerut din partea lor cu mult mai mult decât alții consideră în general că sunt datori să facă. „Solia”, au insistat ei, „trebuie să meargă înainte!”

Fără pregătire, dar nu descurajați sau opriți

Din punct de vedere omenesc, nici James, nici Ellen White nu erau calificați pentru rolul extraordinar pe care l-au îndeplinit. Și totuși James, cu aproximativ zece luni de studii școlare, a fost un conducător respectat, un predicator înzestrat și iubit de

oameni, precum și un scriitor și redactor capabil. Ellen nu terminase clasa a treia și era, în cel mai bun caz, o tânără cu o constituție firavă; și totuși a scris enorm, iar atunci când vorbea, chiar în aer liber și fără amplificare, menținea atenția a sute și chiar mii de ascultători. Amândoi aveau o sănătate șubredă și erau împovărați cu nevoi și probleme familiale. Ei au înaintat cu zel, fără să fie finanțați, ca lucrători care se întrețineau singuri.

De ce au făcut aceasta ei și cole-

Premiu pentru cel mai vechi cititor al revistei *Adventist Review*

Archa Dart, care locuiește la Daytona Beach, Florida, a primit votul redacției revistei *Adventist Review* pentru cel mai vechi „cititor” al acesteia. Într-o scrisoare adresată recent redacției respective, el a scris: „Amândoi părinții mei au primit *Review* la o vârstă foarte mică. Amândoi au fost dezmoșteniți când au început să serbeze Sabatul așa cum se arăta în *Review*. Ei s-au căsătorit și *Review* a continuat să vină în căminul lor în tot timpul cât au trăit. Eu m-am bucurat de *Review* de la cea mai fragedă vârstă – timp de 98 de ani. Niciodată nu am fost fără ea. Ce binecuvântare a fost și continuă să fie *Review* în căminul nostru!”

Semnează: „Archa și Sadie Dart”

Redacția l-a felicitat pe Archa, l-a îndemnat să continue să citească și să se bucure de revistă și i-a trimis o șapcă pe care scrie *Adventist Review* (în imagine).

Adventist Review, 7 iunie 2001

gii lor? Cum a realizat atât de mult mica grupă de la Rochester? Ce i-a determinat pe acești tineri să lucreze armonios 10, 12 sau chiar 18 ore pe zi, ca voluntari care se întrețin singuri, în condiții pe care cei mai mulți adventiști, de atunci și de astăzi, le-ar considera inacceptabile?

Ei veneau din medii diferite, din organizații religioase diferite, având moduri diferite de a interpreta Scriptura. Erau tineri, săraci și, în cea mai mare parte, fără studii școlare. Câțiva au suferit de boli fatale.

Ei nu erau legați de nici o organizație bisericească, nici nu se bucurau de relații cordiale cu bisericile

existente. Nu aveau nici un nume colectiv sau ca biserică.

După normele actuale de management, erau sortiți haosului și eșecului. Dar ei s-au unit într-un proiect curajos, ca să transmită lumii ideile cosmice și convingerile vaste care le entuziasmaseră gândirea și le încălziseră inima. Inspirați de o viziune divină, ei au găsit o energie insistentă în visul că acele cuvinte pe care le-au scris și le-au tipărit vor merge asemenea unor râuri de lumină în lumea întreagă. La fel ca Avraam, ei nu au avut aici „o cetate stătătoare”, pentru că așteptau „o cetate care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evr. 13,14; 11,10).

Astăzi, revista *Review*, la care au

lucrat ei și de care vă bucurați dv., este citită de sute de mii de oameni din lumea întreagă. Tipărită în cinci limbi internaționale importante, articolele ei sunt traduse în multe alte limbi și retipărite pe tot globul. Revistele și broșurile inaugurate de ei au câștigat zeci de mii la credința în a doua venire a lui Isus și la frumusețea adevărului despre Sabat. Efortul de publicare lansat de ei cu puterea mușchilor, cu mâini pline de bătăături și cu lacrimi produce acum milioane de exemplare de literatură conținând Evanghelia, în fiecare an. Visul despre adevărul care merge „asemenea unor râuri de lumină... în lumea întreagă” a fost și este realizat la o scară pe care cei mai mulți dintre ei abia dacă și-au putut-o imagina.

La fel ca psalmistul, ei și-au descoperit sensul cel mai adânc și cel mai durabil în grăbirea acelei împărății pe care o căutau cu toată ardoarea. Conduși de un vis de a-I aduce slavă lui Isus, transpirația, suferința și lacrimile lor au devenit rugăciunea lor continuă: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă” (Ps. 115,1).

*Virgil Robinson, *James White* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1976), pag. 91, 92.

Oliver Jacques este pastor, profesor pensionar și strănepot al lui James și Ellen White.
Adventist Review, 24 mai 2001

Pionieri la Rochester

Ellen White

In aprilie 1852, ne-am mutat la Rochester, New York, în condiții foarte descurajatoare. La fiecare pas eram obligați să înaintăm prin credință. Eram paralizați încă din cauza sărăciei și constrânși să practicăm cea mai strictă economie și lepădare de sine. Voi prezenta un scurt pasaj dintr-o scrisoare adresată familiei fratelui Howland, la data de 16 aprilie 1852:

„Tocmai ne stabilim la Rochester. Am închiriat o casă veche, pentru o sută șaptezeci și cinci de dolari pe an. Presa de tipărit o avem în casă. Altfel, ar trebui să plătim cincizeci de dolari pe an pentru o încăpere de lucru...

Ați zâmbi dacă ați putea să treceți pe la noi și să ne vedeți mobila. Am cumpărat două paturi vechi cu câte 25 de cenți. Soțul meu mi-a adus acasă șase scaune vechi, dintre care nu sunt două la fel, pentru care a plătit un dolar, iar peste puțin timp, mi-a mai oferit patru scaune vechi, netapițate, pentru care a plătit 62 de cenți. Ele au un schelet robust și le-am tapițat cu pânză de bumbac. Untul este așa de scump, încât nu-l cumpărăm; nici cartofi nu ne putem permite. Folosim sos în loc de unt și napi în loc de cartofi. La primele mese, am mâncat de pe două scânduri așezate pe două butoaie goale de făină.

Suntem dispuși să suportăm lipsuri, dacă lucrarea lui Dumnezeu poate fi dusă înainte. Credem că mâna Domnului ne-a condus să venim în locul acesta. Există un mare câmp de activitate și doar câțiva lucrători. Sabatul trecut, întâlnirea noastră a fost minunată. Domnul ne-a înviat cu prezența Lui”...

Am continuat să lucrăm din greu la Rochester, trecând prin multă nesiguranță și descurajare. Holera s-a abătut asupra orașului și, atât timp cât s-a dezlănțuit ea, toată noaptea s-au auzit huruind pe străzi carele mortuare care duceau morții la cimitirul Mount Hope. Boala aceasta nu i-a secerat doar pe cei de rând, ci a luat victime din toate clasele sociale. Cei mai pricepuți medici au fost doborâți și duși la Mount Hope. Când am mers pe străzi în Rochester, aproape la fiecare colț de stradă am întâlnit căruțe cu coșciuge simple din lemn de pin, în care să fie puși morții.

Micul nostru Edson a fost lovit de boală și l-am dus la Marele Medic. L-am luat în brațe și, în Numele Domnului, am muștrat boala. Imediat el s-a simțit mai bine, iar când o soră a început să se roage ca Domnul să-l vindece, băiețelul de trei ani a privit în sus cu mirare și a spus: „Ei nu mai trebuie să se roage, pentru că Domnul m-a vindecat”. Era foarte slab, dar boala nu a mai progresat. Însă el nu s-a întărit deloc. Credința noastră trebuia să mai fie pusă la încercare. Timp de trei zile, el nu a mâncat nimic.

Persoane care au lucrat la „prima presă” și în redacția revistei *Review*, la Rochester, New York.

Aveam programate întâlniri pentru două luni, în localități care se întindeau de la Rochester, New York, până la Bangor, Maine; și trebuia să facem această călătorie cu trăsura noastră acoperită și cu

bunul nostru cal Charlie, pe care ni l-au dat frații din Vermont. Nu îndrăzneau să plecăm și să lăsăm copilul într-o stare atât de critică, dar am hotărât să mergem, dacă starea lui nu se înrăutățea...

Aveam în fața noastră o călătorie de aproximativ 160 de kilometri, pe care trebuia să o facem în două zile, dar credeam că Domnul avea să lucreze pentru noi în acest timp de cea mai mare nevoie. Eram obosită și mă temeam că voi adormi și îmi va cădea copilul din brațe; așa că l-am așezat pe genunchii mei, mi l-am legat de mijloc și am dormit amândoi în ziua aceea pe o mare distanță. Copilul s-a restabilit, a continuat să se întărească pe tot parcursul călătoriei și l-am adus acasă destul de robust.

Domnul ne-a binecuvântat foarte mult în timpul călătoriei noastre la Vermont. Soțul meu a avut multe griji și a lucrat mult. Cu ocazia diferitelor conferințe, el a predicat cel mai mult, a vândut cărți și s-a străduit să extindă distribuția revistei. Când se termina o conferință, plecam degrabă la următoarea. La amiază, lăsăm calul să pască pe marginea drumului și mâncam. Apoi soțul meu își pune hârtia de scris pe capacul coșului cu hrană sau pe jobenul lui și scria articole pentru *Review* și pentru *Instructor*.

Acest articol este extras din cartea *Life Sketches*, pag. 142-145. *Advenștii de ziua a șaptea consideră că Ellen White a exercitat darul biblic al profeției timp de 70 de ani de activitate publică.*

Să nu uităm

Sentimentul prezenței lui Dumnezeu și al călăuzirii Sale profetice este esențial pentru ca Biserica Adventistă să poată îndeplini un rol important în lumea de astăzi.

Ralph Thompson

Numai ia seama asupra ta și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi" (Deut. 4,9).

„Vezi să nu uiți pe Domnul, Dumnezeul tău, până acolo încât să nu păzești poruncile, rânduielile și legile Lui, pe care ți le dau azi" (Deut. 8,11).

Primii patruzeci de ani

Viața lui Moise este împărțită în trei perioade de câte patruzeci de ani. El a fost copilul minune al lui Amram și Iochebed, născut în acel timp în care exista un decret al faraonului de atunci ca orice copil de parte bărbătească ce se năștea robilor evrei din Egipt să fie omorât. Cunoaștem descrierea despre felul în care părinții lui au sfidat porunca faraonului, păstrând secretul asupra nașterii lui. Când el avea trei luni, Iochebed nu l-a mai putut ascunde. Ea a făcut un coșuleț de papură, l-a căptușit cu lut și cu smoală, pentru a-l face impermeabil, și a pus copilul în el. Predându-și copilul în grija lui Dumnezeu, ea a ascuns „corăbioara” în trestii de la malul râului. Maria, sora copilului, a stat în apropiere, ca să vadă ce se va întâmpla.

Nu după mult timp, fiica faraonului, venind la râu, a auzit un plâns de copil și l-a descoperit. Ea a știut imediat că acesta era un copil evreu. În simpatia ei pentru mama copilului, s-a hotărât să adopte acest copil frumos și să-l crească astfel ca pe copilul ei. Maria urmărea scena cu o aparentă nepăsare. Ea s-a oferit să cheme o doică evreică pentru copil. Mama lui i-a devenit doică și, pentru doisprezece ani prețioși, a avut ocazia să insuflă în Moise cunoașterea despre adevăratul Dumnezeu. Mama lui l-a învățat că idolatria este o nesăbuintă și un păcat și l-a învățat să se închine și să se roage Dumnezeului celui viu, care a făcut cerul și pământul – Dumnezeu, singurul care putea să-l ajute. În *Patriarhi și profeți* (ed. 1996, pag. 240, 241), citim: „Cât de larg cuprinzătoare în urmările ei a fost influența acelei singure femei evreice, și aceea o exilată și o sclavă! Întregul viitor al vieții lui Moise, marea misiune pe care el a adus-o la îndeplinire în calitate de conducător al lui Israel dau mărturie despre importanța lucrării unei mame creștine. Nu există o altă lucrare care să-i poată sta alături. Într-o foarte mare măsură, mama ține în mâinile sale destinul copiilor ei. Ea se ocupă cu dezvoltarea minții și a caracterului, lucrând nu numai pentru prezent, ci și pentru veșnicie. Ea seamănă semințe ce vor răsări și vor aduce roade fie spre bine,

fie spre rău. Lucrarea ei nu este aceea de a picta pe pânză un chip frumos sau a-l dăltui în marmură, ci de a imprima într-un suflet omenesc chipul divin”.

Astfel, până la vârsta de patruzeci de ani, Moise a fost fiul adoptiv al fiicei faraonului, moștenitor la tronul egiptean. El a fost instruit în înțelepciunea egiptenilor – în știință, matematică, medicină, astronomie, strategie militară, filozofie, istorie și teologie, drept, economie și arhitectură. „Moise era pregătit să ocupe un loc de frunte printre oamenii mari ai lumii, să strălucească în curțile celei mai glorioase împărății și să înalțe sceptrul puterii ei. Puterea lui intelectuală îl situează mai presus de oamenii mari ai lumii din toate veacurile. Ca istoric și poet, ca filozof, conducător de oști și legiuitor, el este fără egal. Dar, cu toate că avea lumea înaintea sa, Moise a avut tăria morală de a refuza perspectivele îmbietoare ale bogăției, măririi și faimei, alegând mai degrabă să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evrei 11,24-26; *Patriarhi și profeți*, pag. 242).

Moise nu și-a uitat niciodată rădăcinile; învățătura mamei lui i-a reamintit continuu despre adevăratul Dumnezeu. El era israelit, nu egiptean, și sistemul de educație din Egipt nu i-a spălat niciodată creierul, așa încât să uite adevărata lui origine și pe adevăratul Dumnezeu.

A doua perioadă de patruzeci de ani

A doua perioadă de patruzeci de ani din viața lui Moise a început când, într-o zi, el l-a văzut pe un egiptean lovind un israelit. Loialitatea lui israelită a venit imediat în prim-plan. Egipteanul îl bătea pe unul dintre frații lui și, fără să stea să se gândească la consecințe, el a sărit înainte și l-a omorât pe egiptean, îngropându-l în nisip. Moise a crezut că actul acesta va fixa pentru totdeauna în mintea fraților săi israeliți faptul că el era într-adevăr de partea lor și că îi considera poporul lui.

Dar cât de greșit gândea el! „Credea că frații lui vor pricepe că Dumnezeu, prin mâna lui, le va da izbăvirea; dar n-au priceput” (Fapte 7,25). El nu și-a dat seama cât de geloși erau ei pe faptul că el trăia ca prinț în palatul regelui, în timp ce ei erau nevoiți să lucreze ca sclavi sub soarele fierbinte al Egiptului.

Ceva mai târziu, el a văzut doi israeliți care se certau și a mers să facă pace între ei. Cel care n-avea dreptate l-a întrebat: „Cine te-a pus pe tine mai mare și judecător peste noi? Nu cumva ai de gând să mă omori și pe mine cum l-ai omorât pe egipteanul acela?”

Moise a fost consternat să afle că secretul lui era larg cunoscut. În curând, la palat urma să ajungă vestea că moștenitorul tronului egiptean omorâse un egiptean ca să salveze un sclav israelit. Dacă avea să fie prins, cu siguranță că urma să fie omorât ca trădător, pentru că faraon avea să considere aceasta un act de trădare.

Moise a fugit să-și scape viața și astfel a început a doua perioadă de patruzeci de ani din viața lui.

Sosind în cele din urmă în Madian, Moise a început aici o viață nouă. I-a trebuit patruzeci de ani lungi ca să se dezvețe de toate principiile de conducere pe care le învățase la Universitatea din Egipt. La Universitatea grea din Madian, Moise avea să se înscrie la un curs postuniversitar despre adevărata conducere. „În școala lepădării de sine și a greutăților, el trebuia să învețe răbdarea și stăpânirea pasiunilor. Înainte ca să poată cârmui cu înțelepciune, el trebuia să învețe să asculte. Inima lui trebuia să fie în deplină armonie cu Dumnezeu, înainte ca el să fie în stare să-l învețe pe Israel cunoașterea voii Sale. Prin propria sa experiență, el trebuia să fie pregătit să se poarte cu grijă părintească față de toți aceia care aveau nevoie de ajutorul său.

Omul s-ar fi dispensat de acea lungă perioadă de muncă și rămânere în obscuritate, socotind-o ca o mare pierdere de timp. Dar Înțelepciunea Infinită l-a chemat pe cel care avea să devină cârmuitorul poporului Său să folosească patruzeci de ani, îndeplinind lucrarea umilă a unui păstor. Deprinderile astfel dezvoltate, și anume de a purta de grijă, de a se lepăda de sine și de a se îngriji cu blândețe de turma sa, aveau să-l pregătească să devină păstorul plin de milă și îndelung răbdător al lui Israel. Nici un avantaj, pe care educația sau cultura omenească îl putea da, nu putea înlocui această experiență” (*ibid.*, pag. 244, 245).

În Madian, Dumnezeu l-a îndrumat pe Moise să găsească o locuință la Ietro, preotul și domnitorul Madianului, care era un închinător al adevăratului Dumnezeu. Ietro avea mai multe fiice și, după un timp, Moise s-a căsătorit cu una dintre ele. Ea se numea Sefora.

Așa s-a întâmplat că el a folosit următorii patruzeci de ani în serviciul socrului său, păzindu-i turmele. Acolo, în Madian, a fost locul în care Dumnezeu l-a pregătit pe Moise pentru cea mai mare lucrare din viața sa – o lucrare care avea să necesite a treia perioadă de patruzeci de ani din viața lui.

În Madian, înconjurat de munți, singur cu Dumnezeu și cu natura, Moise a venit în contact strâns cu Dumnezeu cerului. Acela a fost locul în care mândria și mulțumirea de sine ale lui Moise au fost suprimate. El a devenit răbdător, respectuos și umil. Acolo, în Madian, sub inspirația Duhului Sfânt, el a scris cartea Genesa și, se crede, cartea lui Iov. De fapt, primele cinci cărți ale Bibliei, ca și frumosul și impresionantul Psalm 90, sunt atribuite lui Moise.

A treia perioadă de patruzeci de ani

La sfârșitul celei de-a doua perioade de patruzeci de ani, Moise și-a primit chemarea direct de la Dumnezeu, la rugul aprins. El trebuia să se întoarcă în Egipt și să scoată din robie pe poporul lui Dumnezeu. Venise timpul ca Dumnezeu să acționeze. Glasul profeției era pe punctul de a schimba istoria.

Moise a ezitat la chemarea lui Dumnezeu. El avea sentimentul că nu era nici competent, nici pregătit pentru o astfel de lucrare. Aceasta dovedește faptul că, într-adevăr, el își învățase bine lecțiile în Madian. Nu exista în el mulțumire de sine; pentru ca rezultatul acestui plan să fie încununat de succes, era necesară o dependență totală de Dumnezeu.

Bizuiindu-se cu totul pe Dumnezeu, Moise s-a întors în Egipt și s-a prezentat înaintea faraonului, cerând ca israeliții să fie eliberați din robie. Când faraonul l-a luat în derâdere pentru o cerere care i se părea atât de revoltătoare, Moise și-a întins toiagul, care s-a prefăcut în șarpe, un simbol al puterii lui Dumnezeu asupra oricărei așa-zise puteri a zeilor falși din Egipt.

Faraonul își dădea cuvântul că va lăsa poporul să plece, apoi își retrăgea promisiunea, făcându-le evreilor viața și mai grea. Dumnezeu a trimis

plagă după plagă, dar, de fiecare dată, inima faraonului s-a împietrit și el a refuzat să lase poporul să plece.

În cele din urmă însă, țara Egiptului a fost pândită de moarte. A fost revărsată ultima plagă devastatoare – moartea tuturor întâilor născuți, din palat până la colibă, de la cei mai bogați până la cei mai săraci. Strigătul de moarte a existat în fiecare locuință a egiptenilor. În cele din urmă, faraonul a fost de acord să-i lase pe sclavii israeliți să plece. Numărul lor ajungea la o forță de peste un milion de persoane și au părăsit țara Egiptului cu bucurie și recunoștință pentru că puternicul Dumnezeu al cerului i-a eliberat.

Când israeliții au ajuns la Marea Roșie, faraonul s-a răzgândit și, împreună cu armatele egiptene, a pornit în plină urmărire. La porunca lui Dumnezeu, israeliții, care se îndreptaseră inițial către sud-est, pe drumul mai scurt, își schimbaseră direcția și mergeau acum spre sud-vest, pe drumul mai lung spre Marea Roșie. Dar faraonul interpretase greșit această schimbare. El credea că sunt pierduți, așa că îi urmărea în grabă, fiind sigur că îi va ajunge.

Israelii fugari au fost prinși într-un loc strâmt, fiind înconjurați de munți, iar în față având Marea Roșie. Când au văzut oastea egiptenilor, care îi urmărea, le-a fost frică. Ei s-au întors spre Moise și au început să-l mustre, întrebându-l: „De ce ne-ai adus aici ca să murim?” Ce scurtă este memoria omului! Ei uitaseră deja de robia lor, de viața lor grea și de strigătele pe care le înălțaseră către Dumnezeu pentru milă și eliberare. Moise înțelegea acum de ce a trebuit să treacă prin experiența Madianului. Înțelegea acum că vina era așezată la picioarele lui. Înțelegea acum că a conduce este o grea povară. Moise nu avea spre cine să se întoarcă, decât spre Dumnezeu. Și Dumnezeu i-a răspuns.

Moise a spus poporului: „Stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul”. Și Domnul i-a spus lui Moise: „Spune copiilor lui Israel să pornească înainte”. Și ce minuni extraordinare au avut loc chiar în fața ochilor lor, într-o ma-

nifestare grandioasă a marii puteri a lui Dumnezeu (Ex. 14,13-41).

Minuni extraordinare

Dumnezeu i-a poruncit iarăși lui Moise să folosească toiagul acela de păstor, să-l ridice deasupra apelor Mării Roșii. Când l-a ridicat, apele s-au despărțit, stând ca un zid care oprea marea ce se înălța în valuri, și un drum mare și larg s-a deschis în fața israeliților. Oștirea lui Israel a traversat marea ca pe uscat, în timp ce apele stăteau ca un stâvilor de fiecare parte a drumului lor.

Faraonul și oștirea lui au înaintat vijelios după ei, încă fiind convinși că îi vor face prizonieri pe evrei și îi vor întoarce în Egipt. Când ultimele ființe umane și animale ale lui Israel au pus piciorul de cealaltă parte pe uscat, oastea egipteană înaintase până la mijlocul mării. Din nou, la porunca lui Dumnezeu, Moise și-a întins toiagul deasupra mării și, cu urletul a mii de uragane, apele s-au revărsat înapoi cu furie. Armata egipteană, inclusiv faraonul, cu toți caii și cu toate carăle lor, au fost prinși în mijlocul mării înfuriate și nimicite. Poporul Israel a izbucnit în cântări răsunătoare – cântări de biruință și de eliberare.

S-ar părea că, după ce au văzut această manifestare extraordinară a puterii și harului salvator ale lui Dumnezeu în folosul lor, nu avea să mai existe murmurare sau îndoială din partea israeliților. Dar nu s-a întâmplat așa. Iarăși și iarăși, răbdarea lui Moise – și a lui Dumnezeu – a fost încercată la maximum. Moise a îndeplinit răbdător rolul de tată pentru popor, până într-o zi când, fiind complet epuizat și exasperat, a fost împins până acolo încât a fost ispitit să nu asculte de porunca lui Dumnezeu.

Rezerva de apă s-a terminat iarăși și cererile poporului păreau deosebit de violente. Când poporul se plânsese pentru prima dată, spunând că îi era sete, Dumnezeu i-a spus lui Moise să lovească stâncă și din ea a țâșnit apă curată, înviorătoare.

Moise lovește stâncă

Când pentru a doua oară a apărut o criză asemănătoare, Dumnezeu i-a

spus lui Moise să vorbească stâncii. Dar Moise auzise atât de multe plângeri și nemulțumiri din partea acestor oameni, atât de multă murmurare lipsită de recunoștință împotriva lui Dumnezeu, încât, mâniat pe ei, și-a ieșit din fire și a călcat porunca lui Dumnezeu. El a lovit stâncă, în loc să-i vorbească; prin aceasta, el a stricat simbolul și n-a ascultat de Dumnezeu.

Dumnezeu l-a onorat totuși pe Moise, lăsând ca apa să cadă ca o cascadă din stâncă. Dar i-a spus că, din cauză că el călcăse porunca Sa, Moise nu va putea să treacă în țara Canaan. Dumnezeu știa cu câtă disperare dorea Moise să intre în Țara Făgăduinței, dar El nu putea să lase ca neascultarea lui să treacă neobservată. Dumnezeu este exigent. „Toți cei care mărturisesc a trăi în sfințenie au cea mai sfântă datorie de a-și păzi spiritul și de a exercita stăpânirea de sine chiar și în cele mai mari provocări. Povara așezată asupra lui Moise era foarte mare; puțini oameni vor fi vreodată încercați atât de greu cum a fost el; și totuși, faptul acesta n-a constituit o scuză pentru păcatul său. Dumnezeu a luat măsuri îndestulătoare pentru poporul Său; și, dacă se va baza pe puterea Sa, el nu va deveni niciodată o jucărie a împrejurărilor. Ispita cea mai puternică nu poate scuza păcatul. Oricât de mare ar fi povara ce apasă asupra sufletului, păcatul este propria noastră faptă. Nu stă nici în puterea pământului și nici a iadului să constrângă pe cineva să făptuiască răul. Satana ne atacă în punctele noastre slabe, dar nu trebuie să ne lăsăm înfrânți. Oricât de sever și de neașteptat ar fi atacul lui, Dumnezeu Se îngrijește să ne dea ajutor și, în puterea Sa, putem birui” (*ibid.*, pag. 429, 430).

Moise a continuat să conducă poporul Israel în această perioadă de patruzeci de ani din viața lui – până la hotarele țării Canaan –, știind că nu va avea niciodată privilegiul să intre în țara aceea împreună cu el.

Ultimele avertismente și indemnuri ale lui Moise

După ce a slujit lui Dumnezeu și poporului Său cu atâta credincioșie, Moise, acum în vârstă de 120 de ani,

era apropiat de sfârșitul vieții sale. El l-a rugat stăruitor pe Dumnezeu să-l lase să treacă Iordanul în Țara Făgăduinței, dar Dumnezeu i-a spus: „Nici să nu-Mi mai vorbești despre aceasta. Nu vei intra”. Dumnezeu îl iertase pe Moise de acel singur păcat, dar a hotărât că lui Moise nu i se putea permite să intre în Țara Făgăduinței.

Astfel, Moise i-a strâns pe toți copiii lui Israel și a trecut în revistă felul în care îi conduseseră Dumnezeu. El le-a relatat iarăși istoria eliberării lui Israel din Egipt, până în momentul acela (Deut. 4-6; *Patriarhi și profeți*, pag. 475-482). El le-a reamintit israeliților că nu fuseseră aleși datorită numărului lor sau pentru că erau mai buni decât alte popoare (Deut. 7,7-9). El și-a încheiat îndemnul cu aceste cuvinte: „Iau azi cerul și pământul martor împotriva voastră că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta, iubind pe Domnul, Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui și lipindu-te de El: căci de aceasta atârnă viața ta și lungimea zilelor tale, și numai așa vei putea locui în țara pe care a jurat Domnul că o va da părinților tăi, lui Avraam, Isaac și Iacov” (Deut. 30,19,20).

Împlinirea profeției

În pofida tuturor avertizărilor și îndemnelor lăsate lor de Moise, ascultarea israeliților continua să fie sporadică și oscilantă. Cu toate acestea, Dumnezeu a continuat să lucreze în mod minunat pentru ei sub conducerea lui Iosua, a judecătorilor și a regilor care au urmat. Multe au fost îndemnul repetate ca ei să-l slujească lui Dumnezeu, să-și schimbe spiritul de răzvrătire și să nu uite poruncile, legile și învățăturile pe care le primiseră în trecut. Ori de câte ori s-au pocăit, Dumnezeu i-a binecuvântat. Când s-au îndepărtat, El a îngăduit ca ei să ajungă victime ale asupritorilor. Profeții lui Dumnezeu le-au adus solii de mustrare și de încurajare. Uneori ei au ascultat, dar de cele mai multe ori, nu.

Ștefan, primul martir creștin, a rezumat situația în aceste cuvinte: „Oameni tari la cerbice, netăiați îm-

prejur cu inima și cu urechile! Voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi. Pe care dintre prooroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorât. Voi, care ați primit Legea dată prin îngeri și n-ați păzit-o" (Fapte 7,51-53). Aceasta este o evaluare dură, directă, a situației. Ștefan și-a dat viața pentru cuvintele lui, când reacția mulțimii a devenit violentă.

Israel L-a respins pe Mesia, când El a venit la poporul Său (Mat. 27,25). Evreii L-au așteptat să vină ca un prinț puternic, care să sfărâme puterea romanilor, ca un mare cuceritor asemenea leului din seminția lui Iuda. L-au așteptat să domnească asemenea unui rege puternic al lumii și să facă din Iudea un paradis pe pământ. Mesia care a venit nu S-a potrivit ideilor lor preconceptuate.

Dar, deși evreii ca națiune L-au respins pe Mesia, o rămășiță din poporul iudeu va fi mântuită (*Faptele Apostolilor*, ed. 1994, pag. 316, 317; Ioan 1,12; Rom. 11,5,6). Astăzi, mântuirea este deschisă atât pentru iudei, cât și pentru neamuri (Fapte 18,5,6; 13,46,47), așa încât toți pot să devină copiii lui Dumnezeu, Israelul lui Dumnezeu (Gal. 3,26-29).

Avertizări date prin Moise

Avertizările date prin Moise se aplică poporului lui Dumnezeu de astăzi. Așa cum Dumnezeu l-a ales pe Moise să fie conducător profetic al mișcării Exodului din Egipt în Canaan, tot astfel credem că mișcarea adventă a fost chemată de Dumnezeu să conducă un popor din Egiptul spiritual în Canaanul ceresc. Al 17-lea principiu fundamental de credință al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, referitor la darul profeției, spune astfel: „Unul dintre darurile Duhului Sfânt este profeția. Acest dar este un semn de recunoaștere a bisericii rămășiței și s-a manifestat prin lucrarea lui Ellen White. Scrierile ei, ca sol al Domnului, sunt o sursă de adevăr, continuă și plină de autoritate, care oferă bisericii mângâiere, călăuzire, învățatură

și îndreptare. De asemenea, ele declară în mod clar că Biblia este etalonul după care trebuie să fie verificate orice învățatură și orice experiență" (Ioel 2,28,29; Fapte 2,14-21; Evr. 1,1-3; Apoc. 12,17; 19,10).

Darul profeției

Darul profeției a fost prezent în biserica Noului Testament, pentru că Domnul Hristos l-a promis (Mat. 23,34; Luca 11,49). Dumnezeu făgăduise că va revărsa Duhul Său peste orice făptură. Apostolii au acceptat această făgăduință (Fapte 2,17,18), iar în predica sa din ziua Cincizecimii, Petru a declarat că ea se împlinea chiar atunci.

Au existat profeți în biserica primară. Fapte 11,27 spune că, „în vremea aceea, s-au pogorât niște prooroci din Ierusalim la Antiohia". De asemenea, Fapte 13,1 declară că, „în biserica din Antiohia, erau niște prooroci și învățători" și îi enumeră pe unii dintre ei. Și iarăși, în Fapte 15,32, ni se pune că „Iuda și Sila, care și ei erau prooroci, au îndemnat pe frați și i-au întărit cu multe cuvinte".

Astfel, prezența profeților în biserica Noului Testament era un fapt dovedit. Darul profetic trebuia să rămână în biserică până la venirea Domnului Hristos. Pavel spune astfel în 1 Corinteni 1,6-8: „În felul acesta, mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. El vă va întări până la sfârșit, în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos".

Astfel, el este un semn de recunoaștere în biserica rămășiței și este un dar pus în legătură cu poporul care păzește poruncile lui Dumnezeu (Apoc. 12,17; 19,10).

În cartea *101 Questions*, Robert W. Olson face următoarele observații: „În Apocalipsa 19,10, sunt citate cuvintele îngerului, care i-a spus lui Ioan: 'Eu sunt un împreună slujitor... cu frații tăi, care păstrează mărturia lui Isus'. Această expresie este paralelă cu 'Eu sunt un împreună slujitor...

... cu frații tăi proorocii', din Apocalipsa 22,9. Cu alte cuvinte, cel care avea mărturia lui Isus avea darul profetic. Expresia 'duhul proorociei', așa cum este folosită în Apocalipsa 19,10, trebuie deci să se aplice la oricine avea darul profetic, inclusiv la îngerul respectiv, la Ioan și la frații lui Ioan.

Advențiștii cred că Ellen White a avut 'spiritul profeției' și ei folosesc expresia aceasta în mod obișnuit ca titlu, aplicându-l la scrierile ei. În cel mai strict sens biblic însă, expresia 'spiritul profeției' se aplică la lucrarea și învățăturile tuturor profeților, atât din vechime, cât și din perioada contemporană.

Potrivit cu Apocalipsa 12,17, biserica rămășiței trebuia să aibă 'mărturia lui Isus Hristos'. Expresia aceasta, în engleză, ca și în greacă, poate să însemne fie mărturia *despre* Hristos, fie mărturia *de la* Hristos. Pentru că toate grupările creștine vorbesc *despre* Hristos, aceasta cu greu ar putea fi o trăsătură distinctivă a adevăratei biserici a lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Dar a avea comunicări, solii divine *de la* Hristos – o înnoire a darului profetic – ar identifica foarte ușor biserica rămășiței dintre alte grupări sau biserici.

Advențiștii de ziua a șaptea susțin că expresia 'mărturia lui Isus' din Apocalipsa 12,17 este o referire la darul profeției așa cum a fost văzut în lucrarea lui Ellen White. Această interpretare este în armonie cu înțelesul expresiei în Apocalipsa 1,2 și 1,9" (*101 Questions on the Sanctuary and on Ellen White*, pag. 36, 37).

De aceea, acest dar poate să fie și un test al adevărului (Isaia 8,20).

Binecuvântările Spiritului Profeției

a. El oferă vedere spirituală, împiedicând astfel orbirea spirituală (1 Sam. 3,1,2; 28,6; Prov. 29,18).

b. Când este luat în seamă, aduce prosperitate (2 Cron. 20,20). El dă sfaturi practice pentru viețuirea creștină (Deut. 1-33 și cărțile lui Ellen White pe teme biblice).

Care a considerat Ellen White că a fost rolul ei? Iată ce spune ea: „Eu nu am de exprimat nici o pretenție,

decât că mi se face cunoscut mereu și mereu că eu sunt solul Domnului; că El m-a chemat când eram tânără ca să fiu solul Său, să primesc Cuvântul Său și să transmit o solie clară și hotărâtă în Numele Domnului Isus.

La început, în tinerețea mea, am fost întrebată de mai multe ori: Sunteți profet? Eu am răspuns întotdeauna: Eu sunt solul Domnului. Știu că mulți mă numesc profet, dar eu nu am pretins titlul acesta. Mântuitorul meu mi-a spus că eu sunt solul Său. 'Lucrarea ta', m-a învățat El, 'este să transmiți cuvântul Meu. Vor apărea lucruri bizare, și Eu te-am pus deoparte din tinerețea ta, ca să transmiți solia Mea celor care greșesc, să duci cuvântul înaintea celor necredincioși, iar prin pana ta și cu glasul tău, să muștri din Cuvânt acțiunile care nu sunt corecte. Îndeamnă din Cuvânt. Eu îți voi face descoperit Cuvântul Meu. El nu va fi ca o limbă străină. În adevărata elocvență a simplității, cu vocea și pana de scris, soliile pe care le dau vor fi auzite de la cineva care nu a învățat niciodată în școli. Spiritul Meu și puterea Mea vor fi cu tine.

Nu te teme de om, pentru că scutul Meu te va ocroti. Nu tu ești cel care vorbește. Domnul este Cel care dă solii de avertizare și de muștrare. Niciodată să nu te abați de la adevăr, în nici o împrejurare. Transmite lumina pe care Eu ți-o voi da. Soliile pentru aceste zile din urmă vor fi scrise în cărți și vor rămâne imortalizate, ca să mărturisească împotriva celor care s-au bucurat cândva de lumină, dar care au fost conduși să renunțe la ea din cauza influențelor seducătoare ale răului'.

De ce nu am pretins că sunt profet? Pentru că, în aceste zile, mulți care pretind cu îndrăzneală că sunt profeți sunt o rușine pentru cauza lui Hristos; și pentru că lucrarea mea cuprinde mult mai mult decât înseamnă cuvântul 'profet'" (*Selected Messages*, cartea 1, pag. 32).

Pe durata lungă a șaptezeci de ani, Dumnezeu a folosit-o pe Ellen White ca sol al Său pentru mișcarea adventă, așa cum l-a folosit pe Moise ca sol al Lui pentru mișcarea

exodului. În ultimă analiză, israeliții nu au ținut seamă de aceste avertizări. Noi să nu facem la fel.

Să nu uităm

„Printr-un prooroc a scos Domnul pe Israel din Egipt și printr-un prooroc a fost păzit Israel" (Osea 12,13). Ce s-ar fi întâmplat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea fără călăuzirea oferită prin Ellen White? Putem spune cu siguranță că, fără călăuzirea ei ca sol al Domnului pentru biserica rămășiței, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, așa cum o cunoaștem acum, nu ar fi existat.

În cartea lui *Messenger of the Lord*, Herbert Douglass îl citează pe dr. Jack Provonsha, care spune: „Fără Ellen White, nu ar fi existat astăzi o Biserică

Fără Ellen White, probabil că Biserica Adventistă ar fi astăzi doar o notă de subsol într-o carte de istorie despre diferite grupări religioase din secolul al nouăsprezecelea.

Adventistă de Ziua a Șaptea". Trecând în revistă mișcarea adventă de la începutul ei, Provonsha afirma: „Ei au avut Biblia. Dar au avut într-o mare măsură celălalt element pentru vitalitatea unei mișcări religioase – sentimentul că fuseseră chemați de Dumnezeu și că El era prezent în mișcarea lor! Nu binevoise El să le acorde prezența Sa, împreună cu darul călăuzirii profetice? În aceasta consta toată deosebirea. Dacă la început nu ar fi existat un astfel de sentiment, nici nu ar exista acum o Biserică Adventistă de Ziua a Șaptea, cel puțin una care să fi făcut o schimbare extraordinară pentru lume. Concluzia logică evidentă este că, dacă acest sentiment se pierde vreodată, biserica, chiar dacă va continua să existe ca instituție, probabil nu va mai avea importanța pe care trebuie să o aibă" (*Messenger of the Lord*, pag. 538).

Dr. Provonsha a scris apoi: „Eu am folosit multe citate din scrierile lui Ellen White. Nu cer scuze pentru aceasta. Ea este 'mama' mea spirituală. De asemenea, ea are un loc absolut central pentru viața și gândirea adventismului" (*ibid.*).

Douglass continuă: „Este imposibil să relatezi istoria nașterii lui Israel ca popor fără să treci în revistă lucrarea lui Moise, profetul său. Cum ar fi explicat Exodul fără Moise? Sau muntele Sinai? Sau motivul pentru care Israel a trebuit să rătăcească prin pustie timp de patruzeci de ani? Tot astfel, este imposibil să relatezi istoria mișcării adventiste de ziua a șaptea fără să împletești cu ea lucrarea lui Ellen White în confirmarea doctrinei biblice, în crearea unei organizații a bisericii destul de puternice pentru a susține o biserică mondială și în soliile asemănătoare celor ale lui Moise, de muștrare și de încurajare, care au ajutat la formarea caracterului acestei biserici. Fără ea, probabil că Biserica Adventistă ar fi astăzi doar o notă de subsol într-o carte de istorie despre diferite grupări religioase din secolul al nouăsprezecelea" (*ibid.*).

Concluzie

Așa cum Moise i-a rugat stăruitor pe copiii lui Israel să țină seamă de sfaturile și de muștrările Domnului, tot astfel rugăm și noi stăruitor pe poporul nostru – pe membrii bisericii, pe conducătorii de instituții, pe conducătorii bisericii la orice nivel – să țină seamă de Cuvântul Lui Dumnezeu și de sfaturile pe care Dumnezeu a binevoit să ni le dea prin scrierile lui Ellen White, solul Său. Mulțumim lui Dumnezeu pentru darul acesta, care caută să ne pregătească pentru venirea Domnului, pentru că „nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât de a uita drumul pe care ne-a condus Domnul și învățătura Sa din istoria noastră trecută" (*Life Sketches*, pag. 196; *Testimonies to Ministers*, pag. 31).

În prezent, Ralph Thompson lucrează ca reprezentant în câmp pentru Ellen White Estate. El a lucrat în diferite funcții în biserică, inclusiv 20 de ani ca secretar al Conferinței Generale.

O solie la timp potrivit

Timp de mulți ani, Domnul Isus le-a trimis solii copiilor Săi de aici, de pe pământ, prin Ellen White, solul Lui. Uneori, Isus a trimis solii chiar pentru copii. Odată, El i-a trimis o solie specială Ellei Mae, nepoata lui Ellen White, care avea atunci doar 14 ani.

Într-o seară, când a venit acasă de la școală, Ella era foarte obosită și descurajată. Mama ei a trebuit să folosească atât de mult timp ca să se îngrijească de frații ei gemeni nou-născuți, încât o mare parte din lucrul casei ajunsese responsabilitatea Ellei. Ca rezultat, Ella tot timpul părea obosită. Și niciodată nu avea destul timp pentru studiu.

Plângând, Ella s-a rugat: „Dragă Isuse, Te rog, ajută-mă. Te rog, îndepărtează sentimentele mele de nefericire și dă-mi pace”. Dar nu s-a simțit mai bine nici după ce s-a rugat. I se părea că Isus nu este lângă ea și nu-i aude rugăciunile. În cele din urmă, Ella a adormit, simțindu-se foarte tristă și singură.

O zi sau două mai târziu, trăsura bunicii White s-a oprit în dreptul casei Ellei. Bunica i-a spus tatălui Ellei să-i cheme pe toți membrii familiei, pentru că venise cu o solie specială chiar pentru ei. De asemenea, ea a rugat-o pe mama Ellei să cheme pe una dintre ajutoarele sale să aibă grijă de gemeni. Bunica White dorea ca Ella și sora ei Mabel să fie atente la fiecare cuvânt și să nu fie deranjate de copii. Sora White a scos din geantă solia pe care o scrisese chiar în dimineața aceea și a început să o citească.

În timpul nopții, Isus venise la sora White și îi vorbise într-o viziune. El îi spusese că în căminul lor erau prea mult zgomot și prea mult dezordine. De asemenea, îi arătase că ei au uitat să se gândească la Dumnezeu și să ceară binecuvântarea Lui atunci când studiau și când lucrau. Trebuia ca ei să-și facă mai mult timp pentru studierea Bibliei și pentru rugăciune. În timp ce își îndeplineau lucrul, trebuia ca ei să aibă în minte gândul că era ca și când l-ar fi făcut pentru Isus.

Bunica White le-a spus Ellei și lui Mabel că mama lor are nevoie de ajutorul lor și că ele trebuie să-și îndeplinească îndatoririle din cămin cu credincioșie. Ea le-a spus că ele trebuie să-și respecte mama și să o asculte atunci când le cere să facă un lucru. Copiii, băieții și fete, trebuie să învețe să-și respecte și să-și asculte părinții, pentru că aceasta îi ajută să se pregătească pentru cer.

Ellei i s-a spus că este necesar ca ea să fie asemenea Domnului Isus și astfel să-i dea un exemplu bun surioarei sale. I s-a spus că trebuie să fie dispusă să-și îndeplinească lucrările din cămin. Dacă vede un lucru care trebuie să fie făcut, să-l facă fără să i se ceară. De asemenea, i s-a spus că trebuie să păstreze atât camera ei, cât și bucătăria curate și aranjate.

Acestea erau tocmai lucrurile pe care Ellei nu-i plăcea să le facă și desigur că nu i-a plăcut să audă vorbindu-se despre ele în fața întregii familii. Întrerupând-o pe bunica ei, Ella a întrebat: „A spus îngerul toate acestea sau v-ați gândit dv. la ele în timp ce scriați?”

Cu răbdare, bunica i-a răspuns: „Îngerul a vorbit cu mine în timpul nopții; apoi m-am sculat din pat, m-am îmbrăcat și am scris soliiile care mi-au fost date pentru tine”.

Bunica White i-a mai spus Ellei că trebuie să-și pună deoparte cărțile când este timpul să se ocupe de treburile din cămin și să studieze doar după ce le-a terminat. I-a reamintit Ellei că, ascultând-o pe mama ei și făcându-și lucrul din cămin prompt și bine, ea este un misionar. În felul acesta, ea este asemenea Domnului Isus. Pentru El, chiar și treburile mărunte din bucătărie sunt importante. Biblia ne spune că, atunci când facem cu credincioșie lucrurile cele mai puțin importante, aceasta ne va ajuta să fim corecți și credincioși și în lucrurile cele mai importante.

„Ni se spune să nu fim descurajați”, a continuat bunica. „Înșerii ne privesc să vadă cum pot să ne ajute să ajungem mai asemănători cu Isus.”

Ellei nu i-a plăcut solia pe care Isus i-o dăduse bunicii White pentru ea. A alergat în camera ei, și-a îngropat fața în pernă și a plâns mult. „De ce trebuie să mătur, să fac curățenie și să spal vase?” suspina ea. „Eu am nevoie de timp pentru studiu.”

Și atunci, dintr-o dată, și-a amintit rugăciunea sa ca Domnul Isus să o ajute și să-i îndepărteze simțămintele negative. Era acesta răspunsul Lui? Auzise Isus plânsul unei tinere și trimisese un înger cu răspunsul la rugăciunea ei? Da. Isus o auzise. El o iubea! El trimisese pe îngerul Său să-i dea o solie bunicii ei, doar ca să-i spună cum putea fi mai bună, pentru că El o iubea.

Acum Ella a început iarăși să plângă, dar, de data aceasta, pentru că îi părea rău. Și-a șters lacrimile și a alergat în bucătărie. Pentru că se simțise atât de încăpățânată și nemulțumită, ascunsese o cratiță murdară în spatele aragazului. De îndată ce a fost convinsă că nu o vede nimeni, Ella a scos-o și a curățat-o bine. Niciodată nu mai strălucise cratița ca acum! Apoi Ella a privit prin bucătărie și a făcut ordine. Ba chiar și-a folosit o parte din energia nou-descoperită ca să curețe petele de pe masa de lemn. Cât de bine se simțea acum!

Ella a repetat cuvintele: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari”. De acum înainte, dorea să-și îndeplinească fiecare datorie cu tot atâta credincioșie și atenție ca și când ar fi putut să privească în sus și să-L vadă pe Isus stând acolo și privind-o iubitor cum lucrează.

Adaptată după Over My Shoulder, de Ella White Robinson

Darul profetic în biserica finală

*În fiecare moment critic din istorie, Dumnezeu Și-a trimis profeții
pentru a-i trezi pe oameni și pentru a-i îndruma pe calea mântuirii.*

Aron Moldovan

Lui Dumnezeu Îi place să comunice cu noi, oamenii. La început, El vorbea direct, fără opreliști. După înstrăinarea omului prin păcătuire, El a comunicat prin persoane alese și înzestrate cu capacitatea de a primi și de a transmite soliile Sale fără să le denatureze. Acești oameni au fost numiți văzători sau profeți; ei nu erau doar prezicători, ci Îl reprezentau pe Dumnezeu, ale cărui gânduri, planuri și voință erau comunicate. Printre aceștia se numără Enoh, Noe, Avraam, Moise, Samuel, Isaia și mulți alții, bărbați sau femei. Biblia spune că „femeile aducătoare de vești bune sunt o mare oștire” (Ps. 68,11). În Biblie sunt amintite mai puține femei profetese: Maria, sora lui Moise (Ex. 15,20), Debora, care era și judecătoare (Jud. 4,4), Hulda (2 Cron. 34,22,23), Ana (Luca 2,34), cele patru fete ale evanghelistului Filip (Fapte 21,8,9) și altele neamintite pe nume (1 Cor. 11,5).

Dintre profeți, unii doar au vorbit, alții au și scris. Scrierile unora dintre aceștia au fost incluse în Biblie (și sunt numite scrieri canonice), altele aveau un interes mai limitat și de aceea nu fac parte din Biblie. Deși profeții erau diferiți ca nivel de instruire, ocupație, înzestrare intelectuală și temperament, ei posedau același grad de inspirație și aveau aceeași autoritate divină, fie că erau profeți canonici, fie că au slujit doar pentru cei din vremea lor. De aceea, sfatul regelui Iosafat, adresat lui Israel într-un moment critic, se potrivește și astăzi: „Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeuul vostru și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui și veți izbuti” (2 Cron. 20,20).

Considerații generale despre profeți

Profeții erau oameni ca noi, cu limite și greșeli. Dumnezeu nu a exercitat asupra lor un control absolut, nu le-a anulat personalitatea și nu i-a îmbrăcat într-o „cămașă de forță”. Ei puteau greși în sfaturile lor personale sau chiar în scris. Natan, spre exemplu, a greșit când i-a dat lui David sfatul să construiască templul (vezi 2 Sam. 7,1-5). Dar Dumnezeu i-a cerut lui Natan să-și corecteze greșeala. Apostolul Pavel a greșit când le-a scris corintenilor că „n-am botezat pe nici unul dintre voi, afară de Crisp și Gaiu”, dar s-a corectat imediat, amintindu-și că „am mai botezat și casa lui Stefana” (1 Cor. 1,14-16). Însă important este faptul că greșelile nu decurg din inspirație și că Dumnezeu nu a permis ca, în scrierile profeților, să se strecoare erori care să pună în pericol mântuirea cuiva sau să denatureze adevărul mântuirii. Tot ce

este necesar pentru mântuire este limpede ca lumina zilei. Eventualele greșeli ale profeților nu constituie temeiuri pentru a nesocoti mesajul dat de Dumnezeu prin ei.

Profeții au avut și limite în înțelegerea unor lucruri. Ei nu erau atotștiutori, ci cunoșteau doar ceea ce le comunica Duhul Sfânt și ceea ce puteau ei asimila cu mintea lor mărginită și, de multe ori, afectată de prejudecăți. Spre exemplu, Daniel n-a înțeles pe deplin însemnătatea descoperirilor care i-au fost făcute. El însuși mărturisește aceasta (vezi Dan. 12,8,9). Apostolul Petru, abia după ani de zile de la coborârea Duhului Sfânt, a înțeles că „Dumnezeu nu este părtinitor, ci... în orice neam, cine se teme de El și lucrează neprihănire este primit de El” (Fapte 10,34,35).

Chiar și din punct de vedere moral, profeții erau vulnerabili. Ei puteau să greșească, să păcătuiască și chiar să Îl părăsească pe Dumnezeu în mod definitiv. David, profetul și regele lui Israel, a făcut multe greșeli și a comis păcate grave, pentru care a plătit scump. Dar el nu L-a părăsit pe Dumnezeu, ci s-a întors spre El cu adânc regret, cu mărturisire și cu profundă căință. Psalmii 32 și 51, scriși de el, sunt o mărturie elocventă despre sinceritatea pocăinței sale. Nu tot așa s-a întâmplat însă cu Balaam, care, orbit de lăcomie, a încercat să blesteme ceea ce Dumnezeu a binecuvântat și, în cele din urmă, s-a despărțit de Cel care l-a împiedicat să blesteme pe poporul Său (vezi Num. 23; 24; Apoc. 2,14).

Dumnezeu le-a comunicat soliile Sale profeților prin vise și vedenii (Num. 12,6), înfățișându-le scene din trecut și evenimente de viitor. În anumite cazuri, ei au fost îndrumați să adune documente din cronicile vremii și să le consemneze în cărțile pe care le scriau. Alteori, în timp ce contemplau minunile creației sau cugetau la evenimentele istorice, Duhul Sfânt le lumina mintea și le impresiona inima, pregătindu-i astfel pe profeți să transmită, verbal sau în scris, idei de origine divină în limbaj omenesc (vezi, de exemplu, Psalmii 19 și 23).

Deși ideile erau de la Dumnezeu, de cele mai multe ori profeții foloseau propriile lor cuvinte, potrivite cu nivelul de instruire al fiecăruia și cu tiparele de gândire ale timpului și locurilor în care trăiau. Se înțelege că limbile omenești, oricât ar fi de bogate și evoluat, nu pot exprima în mod perfect realitățile divine. Cu toate acestea, Sfintele Scripturi conțin comoara adevărului mântuitor, pusă „în niște vase de lut”, cum se exprimă apostolul Pavel (2 Cor. 4,7), suficientă pentru ca cei oșești să-și cunoască datoria și, prin harul divin, să devină destoinici „pentru

orice lucrare bună” (2 Tim. 3,17).

Prin revelație, Dumnezeu a descoperit dragostea Sa față de lume, principiile Legii Sale, planul Său de răscumpărare, responsabilitatea omului, viața sau moartea puse în fața fiecăruia și libertatea omului de a-și alege destinul. Dar mesajul esențial al profetilor este mântuirea prin har, prin credință în jertfa înlocuitoare a lui Isus Hristos, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1,29). „Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor” (Fapte 10,43). Aceștia priveau cu toții spre „vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor” (Fapte 3,21) și îi îndemneau pe oameni să se pregătească pentru viața veșnică și fericită din Paradisul recăștigat.

În fiecare moment critic din istorie, Dumnezeu Și-a trimis profetii pentru a-i trezi pe oameni și pentru a-i îndruma pe calea mântuirii. Înainte de a distruge lumea prin potop, la eliberarea din robia egipteană, înaintea robiei asiriene și a celei babiloniene sau după întoarcerea din captivitate, de fiecare dată Dumnezeu S-a folosit de profetii. Când Mesia era pe punctul de a-Și face apariția, un mare profet și-a făcut auzit glasul în pustie: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările” (Mat. 3,3).

Darul profetic pentru timpul sfârșitului

În cartea profetului Ioel, s-a promis o abundență a darului profetic (Ioel 2,28-32). La Cincizecime, apostolul Petru le-a explicat mulțimilor că ceea ce se întâmpla atunci era o împlinire a acestei profetii (Fapte 2,14-21). Dar profetia din Ioel nu și-a găsit o împlinire completă în Ziua Cincizecimii. „Ziua cea mare și înfricoșată” nu a avut loc atunci. Soarele și luna nu s-au întunecat și nu s-au consumat toate evenimentele cuprinse în profetie. Profetia respectivă are în vedere și evenimente care urmau să aibă loc la încheierea istoriei lumii.

Apostolul Pavel construiește o întregă doctrină pe tema darurilor spirituale, între care darul profetic deține un loc privilegiat (vezi Rom. 12,6-8; 1 Cor. 12,4-11.28; Efes.

4,11-16). El sugerează că biserica nu trebuie să ducă lipsă de nici un fel de dar, deci nici de darul profetiei, „în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos” (1 Cor. 1,7.8).

Nu a fost intenția lui Dumnezeu ca darul profetic să înceteze aproape total la încheierea primului secol creștin. Scopul darurilor se întinde până la sfârșitul timpului de har, pentru că ele au menirea să ducă la „desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire”, și să conducă trupul lui Hristos, biserica, la unitate și la perfecțiune creștină (vezi Efes. 4,11-16). Deci și darul proorociei ar fi trebuit să continue. Dar, întrucât biserica și-a părăsit „dragostea dintâi” (Apoc. 2,4), și darul profetic s-a restrâns și aproape a dispărut.

Darul profetic devine deosebit de necesar în perioada în care „balaurul [Satana], mâniat pe femeie [biserica], s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei [cu credincioșii din ultima parte a marii lupte dintre bine și rău], care păzesc poruncile lui Dumnezeu [inclusiv porunca a patra] și țin mărturia lui Isus Hristos [’duhul proorociei’, adică darul profetic]” (Apoc. 12,17; 19,10). Deci, biserica finală trebuie să dețină darul profetic.

Darul profetic în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

Există multe grupări religioase care pretind că au profetii în mijlocul lor, dar n-ar fi deloc ușor de identificat persoane care să poată corespunde descrierii făcute profetilor în Biblie și despre care să se considere că au slujit în viață ca profetii autentici.

Biserica Adventistă, cu toate slăbiciunile ei pe care și le recunoaște, îndrăznește să afirme că, din mila lui Dumnezeu, în mijlocul ei a existat un profet adevărat și chiar mai mult decât un profet obișnuit, fiindcă lucrarea la care a fost chemat a avut o sferă de preocupări mai largă decât a unui profet: este vorba de Ellen Gould White, născută Harmon, care a trăit în SUA între anii 1827 și 1915.

După cât se cunoaște, Ellen White este cel mai tradus scriitor dintre toți autorii de cărți din Statele Unite (bărbați sau femei) și al treilea dintre cei mai traduși scriitori ai lumii. Cele cca

25 de milioane de cuvinte scrise cu mâna ei (peste 100.000 de pagini de manuscris), în perioada de 70 de ani de activitate ca scriitor, ar trebui să trezească interesul iubitorilor de lectură, deși cantitatea nu constituie în sine un criteriu de evaluare. În calitate de cofondator al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, ca orator de excepție, ca o creștină exemplară și participantă activă la toate evenimentele importante ale bisericii, dar mai ales ca mesager special al lui Dumnezeu, înzestrat cu darul profetic, Ellen White merită o atenție deosebită din partea noastră.

S-a născut la 26 noiembrie 1827, la Gorham, statul Main din SUA, lângă orașul Portland, din părinții Robert și Eunice Harmon, de origine britanică. Împreună cu sora ei geamănă, Elisabeta, a completat numărul de opt copii ai familiei, doi băieți și șase fete. Părinții ei erau metodști, oameni simpli, cinstiți și credincioși, tatăl fiind pălărier, iar mama casnică.

La vârsta de nouă ani, Ellen a suferit un accident care avea s-o marcheze pentru tot restul vieții. Fiind lovită cu o piatră la rădăcina nasului, a pierdut mult sânge, a fost în comă trei săptămâni, mult timp nu a putut să respire pe nas și, după câteva încercări nereușite de a-și relua școala, a fost nevoită să rămână pentru toată viața cu o educație școlară de numai trei clase. După accident, aproape toți cei din jur considerau că speranțele de viață pentru Ellen erau doar de câteva săptămâni. Doar mama ei spera că se va vindeca și se ruga stăruitor pentru aceasta.

Convertirea lui Ellen a avut loc la 12 ani, iar la 14 ani a fost botezată în Biserica Metodistă. Experiențele ei de copil sunt ieșite din comun. Din motive de spațiu, nu pot fi prezentate aici. Cei care doresc să le cunoască le pot găsi în lucrarea *Schițe din viața lui Ellen White*, care va apărea în curând, într-o nouă traducere, la Casa de Editură „Viață și Sănătate”. Dezamăgirea de la 22 octombrie 1844 a afectat-o profund pe tânăra Ellen Harmon. În luna decembrie a aceluiași an, ea a avut experiența primei viziuni, în timp ce participa la o grupă de rugăciune cu câteva femei. După puține zile, a urmat a doua viziune. În prima viziune,

i s-a arătat călătoria poporului credincios spre cetatea cerească, având în spate lumina experienței dinaintea de marea dezamăgire millerită, iar în față, pe Isus, Mântuitorul, care îl conducea. În a doua viziune, i s-au înfățișat greutățile călătoriei pentru ajungerea la destinație.

Tânăra de 17 ani a primit de la Dumnezeu dispoziția să meargă să povestească ceea ce văzuse. Dar ea era încă foarte bolnavă; nu putea să vorbească decât în șoaptă și, pentru a putea să respire, trebuia să doarmă în poziție aproape verticală. După ce s-a cam târgruit cu Dumnezeu asemenea lui Moise și după multe frământări sufletești, a acceptat această chemare și a plecat să relateze ceea ce Dumnezeu i-a descoperit, înfruntând piedici, sărăcie, dispreț, bârfe și mari greutăți materiale. Când a început să relateze, în șoaptă, primele viziuni, în primăvara anului 1845, puterea vocii i-a sporit treptat până la intensitatea normală și, timp de două ore, Ellen a vorbit fără greutate.

În vara aceluiași an, 1845, la porunca îngerului ei însoțitor, a pus mâna pe toc și a început să scrie. Până atunci, mâna îi tremura atât de tare, încât nu putea să scrie deloc. Dar, din clipa în care a ascultat de porunca primită, mâna nu i-a mai tremurat. Timp de 70 de ani, până la încheierea vieții, a scris mereu și cu ușurință, ziua și noaptea, acasă și în multe ei călătorii, unor persoane particulare, familii, pastori, biserici locale, administratori și la toate celelalte categorii din biserică. Scrierile, articolele și cărțile ei sunt pline de învățături spirituale, de îndemnuri, avertismente, muștrări, încurajări și asigurări dătătoare de speranță. Isus Hristos este centrul acestor scrieri, iar speranța apropiatei Sale reveniri este mereu prezentă.

În cele cca 2000 de viziuni din timpul vieții sale, Ellen White a primit informații privitoare la momentele de seamă ale trecutului și viitorului, în perspectiva marii lupte dintre bine și rău. Tema luptei milenare dintre Hristos și Satana este înfățișată într-un mod elocvent în cele cinci cărți din seria „Conflictul veacurilor”. Descrierea acestui conflict începe cu *Patri-*

arhi și profeti și se încheie cu *Tragedia veacurilor*. Ea a scris cărți de sănătate, cărți pentru educație adresate părinților, profesorilor, elevilor și pastorilor. În scrierile ei, a abordat toate domeniile esențiale ale vieții și a promovat toate departamentele bisericii, vibrând la toate bucuriile și necazurile acesteia.

Greutățile și sărăcia au fost partea ei și a soțului ei, James White, cu care și-a unit viața în vara anului 1846. În următorul an, li s-a născut primul copil, Henry, în 1849, al doilea, Edson, în 1854, al treilea, William, iar în 1860, al patrulea, Herbert. Primul fiu le-a murit la vârsta de 16 ani, iar al patrulea nu a trăit nici trei luni. Au umblat cu haine cârpite și uneori au dus lipsă de hrană. Au locuit pe unde au putut, mutându-se din loc în loc, folosind mobilă împrumutată sau foarte uzată. Nu aveau bani pentru călătoriile pe care erau solicitați să le facă și sufereau adesea de boală și de epuizare fizică și psihică. În anul 1854, locuind în condiții de mizerie la Rochester, New York, când nu aveau bani nici să-și cumpere cartofi de mâncare și Ellen era gravidă cu al treilea copil, medicul i-a descoperit un cancer care se dezvoltă rapid, la pleoapă, în timp ce un plămân era grav afectat de tuberculoză. Cancerul, i-a spus medicul, nu va avea timp suficient să se dezvolte, până va surveni moartea prin tuberculoză. Însă n-a fost după voia lui Satana, care de multe ori a încercat s-oucidă. William s-a născut normal și a trăit 81 de ani, iar, la rugăciunile fraților, bolile amintite, ambele fatale pentru vremea de atunci, au fost vindecate în mod miraculos.

Nici soțul ei nu o ducea bine cu sănătatea. În 1865, el s-a îmbolnăvit grav. Timp de 15 luni, n-a putut să-și reia activitatea în mod normal. La vârsta de 54 de ani (1881), Ellen White a rămas văduvă, după ce „curajosul războinic”, cum îi plăcea ei să-și numească soțul, a depus armele. Încă 34 de ani, mesagerul lui Dumnezeu a trebuit să-și poarte poverile singură. Vizitând Europa (între 1885 și 1887) și Australia (între 1891 și 1900), încurajând lucrarea de editare, de educație și promovând misi-

unea bisericii în lume, Ellen White a constituit, pretutindeni unde mergea, un factor pozitiv de încurajare, de speranță, de curaj în lupta cu greutățile și de implicare în misiune.

Între anii 1900 și 1915, Ellen White și-a stabilit domiciliul la Elmhaven, în nordul Californiei, unde și-a găsit liniștea atât de necesară și de meritată. Tot aici și-a încheiat viața în credința neștrămutată a înălțării pe curând cu Mântuitorul ei, pe care L-a iubit și L-a înălțat toată viața în ochii omenirii. La 16 iulie 1915, după cinci luni de viață în căruciorul cu roțile, din cauza picio-rului fracturat, inima ei caldă a încetat să mai bată. Cei care au cunoscut-o au vorbit despre ea cu cel mai adânc respect. A fost o mamă adevărată, o soție loială și iubitoare, o bună gospodină, o vecină de care oricine își amintea cu plăcere, o femeie nobilă și de o rară modestie, o scriitoare de excepție și o creștină remarcabilă. Vestirea iubirii lui Dumnezeu pentru oameni se afla în centrul preocupărilor ei. Vecinii din California o numeau „doamna în vârstă, cu părul alb, care vorbea întotdeauna așa de frumos despre Isus”. A fost înmormântată pe 24 iulie 1915 la Battle Creek, în cimitirul familiei sale, în prezența a peste 3.500 de persoane. Viața ei a lăsat urme de neșters în conștiința bisericii pe care a slujit-o cu atâta devotament.

Ellen White – un profet adevărat

Deși ei îi plăcea mai mult să fie privită ca sol, mesager al lui Dumnezeu, decât ca profet, Ellen White întrunește caracteristicile unui profet adevărat. În susținerea acestei idei, există temeiuri suficiente. Printre acestea, enumerăm următoarele:

- 1) Biblia arată că biserica din timpul sfârșitului trebuie să aibă darul profetic, după cum s-a argumentat.
- 2) Ellen White a dat pe față semnele unui profet biblic: în timpul viziunilor, care durau între zece minute și patru ore, ea nu respira deloc, deși inima îi bătea normal.
- 3) La o examinare obiectivă, scrierile ei se dovedesc a fi în deplină armonie de principii cu scriitorii

Continuare la pagina 54

FILOSOFIA EDUCAȚIEI

în scrierile lui Ellen White

Beniamin N. Roșca

Cu siguranță, cuvântul filosofie nu s-a născut în lumea biblică. Biblia, în traducere românească, vorbește despre înțelepciune, știință, învățatură. De aceea, pare stranie alăturarea acestui termen cu numele lui Ellen White. Cuvântul are o certă origine grecească, dar, cu siguranță, nu numai grecii se instruiău în iubirea de înțelepciune, ci și oamenii Bibliei.

Cu ajutorul unei lucrări de excepție intitulată *Principii de educație în scrierile lui Ellen White**, de E. M. Cadwallader, aflate în curs de editare la CARD, vom încerca să prezentăm cum se reflectă înțelepciunea, filosofia cu privire la educație în Spiritul Profetic. Sigur, va fi un tablou succint, pe care îl propun într-o ordine diferită de cea a autorului amintit, pentru a răspunde unor probleme care ni se par actuale.

Să definim termenii

Ce este **educația**? Este un proces care durează cât viața și se extinde în veșnicie. Educația presupune acumularea de cunoștințe, cultivarea capacităților, a personalității și a caracterului, care se realizează prin instruire, formare, descoperire, disciplinare, călăuzire. Educația este viața. Este sinonimă cu religia. Ea coincide cu procesul răscumpărării, care îl aduce pe om înapoi, la starea originară de om, după chipul lui Dumnezeu, restaurând relația cu Creatorul. „În cel mai înalt sens, lucrarea de educație și lucrarea de răscumpărare sunt unul și același lucru” (Ed. 30). 74

Cum, în general, filosofia creștină este știința mântuirii, iar filosofia este știința de a pune întrebări, putem stabili că întrebarea esențială căreia îi dă răspuns înțelepciunea creștină este: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” „Marele Învățător cheamă pe fiecare tânăr să învețe adevărata filosofie a educației – ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” (S. T., 240). 72

Filosofia educației este acel domeniu al cunoașterii care ne ajută să înțelegem ce filosofie stă în spatele unui anumit sistem educațional. Ea arată modul în care diferitele curente de gândire influențează, singure sau concertat, sistemele educaționale pe care le-a cunoscut societatea umană. Ea pune în evidență ce anume influențează fiecare dintre actele vieții, deoarece educația, prin extensie, este viața însăși. În cazul nostru, ea evidențiază influența gândirii lui Dumnezeu ilustrată în Biblie, în dreptul existenței umane.

Educația creștină. Ellen White are o filosofie creștină cu privire la educație. Principiile enunțate se pot aplica și unor școli seculare, ca și celor creștine, dar ea are în vedere, în principal, educația ca mijloc de formare a caracterului,

de instruire religioasă și de pregătire pentru a sluji în societate și în cămin.

În ansamblu, educația nu este privită ca mijloc de realizare personală în sens egoist, ci de dezvoltare personală pentru a sluji.

Fiind astfel orientat, discursul lui Ellen White nu este construit în stil academic, pentru a acoperi sistematic

marile felii ale filosofiei – metafizica (natura realității), epistemologia (natura cunoașterii), axiologia (domeniul valorilor etice și estetice) –, deși, prin inspirație, ea a scris despre toate acestea. Mai mult decât atât, ea a pus în evidență o informație care nu este la îndemâna muritorilor, ci este știința lui Dumnezeu.

Ce scrie deci Ellen White despre educație?

Despre importanța educației

„Nu există lucrare mai importantă decât educarea tinerilor noștri” (CT 46). 79

„Acela care cooperează cu scopul divin, împărțind tinerilor cunoașterea de Dumnezeu și modelând caracterul pentru a fi asemenea caracterului Său, face o lucrare nobilă și înaltă” (Ed. 19). 78

„Cea mai frumoasă lucrare care le-a fost încredințată oamenilor este aceea de a se ocupa de mințile tinerilor” (FE 15). 79 Această lucrare este frumoasă în sensul că ea cere discernământ și delicatețe.

„Aceasta este cea mai nobilă lucrare misionară pe care o poate face vreun om” (CT 168). 79

O datorie și o necesitate

„Prima noastră datorie față de Dumnezeu și față de semenii este dezvoltarea personală. Fiecare capacitate pe care ne-a dăruit-o Creatorul trebuie să fie cultivată până la cel mai înalt grad de perfecțiune, pentru a face binele în cea mai mare măsură posibilă” (CH.T. 41). 77

„Părinții care permit copiilor lor să trăiască în ignoranță săvârșesc un păcat” (1T 399). 77

„Dar nici una dintre responsabilitățile așezate asupra voastră, nici măcar responsabilitatea de a intra în câmpuri misionare noi, nu este așa de importantă ca educarea copiilor voștri” (FE 204). 77

„Cei care doresc să se consacre lucrării lui Dumnezeu trebuie să primească o educație pentru lucrarea pe care vor să o facă, deoarece trebuie să se angajeze în mod inteligent în înfăptuirea ei” (GW II 282). 72

„Este nevoie de mulți lucrători educați care să se pregătească pentru poziții de încredere” (CT 204). 78

„Lucrătorii educați... pot sluji în mai multe feluri și pot îndeplini o lucrare mult mai mare decât cei care nu au fost educați” (MH 150). 78

„Atâta timp cât va mai fi har, avem nevoie de școli. Totdeauna va fi nevoie de educație...” (CT 417). 72

Educație pentru toți

„Toți tinerii ar trebui să aibă binecuvântarea și privi-

legiul de a fi educați în școlile noastre și poate că atunci ei vor fi îndrumați să devină lucrători împreună cu Dumnezeu” (6T 197). 79

„Ei [părinții] fac aproape orice sacrificiu ca să-i asigure cele mai bune condiții unui copil care este ager la minte. Dar aceste condiții nu sunt oferite și celor care promit mai puțin” (Ed. 265). 79

„Practica de a oferi doar câtorva persoane condiții speciale pentru perfecționarea educației... este greșită”. 79

Educație holistică

„Adevărata educație este pregătirea profesorilor fizice, mintale și morale pentru îndeplinirea fiecărei datorii, este instruirea trupului, a minții și a sufletului pentru slujire” (MYP 168).

„Ea [educația] cuprinde practicarea cumpătării, bunătatea frățească și evlavie; aceasta este datoria noastră față de noi înșine și față de semenii noștri, dar și față de Dumnezeu” (FE 57). 75

„Educația îi învață pe tineri să iubească datoriile vieții” (CT 64). 75

„Mintea trebuie să fie disciplinată în așa fel, încât toate aspectele ei să fie dezvoltate simetric” (MYP 271). 76

Educație distinctă, specifică

„Ne apropiem cu mare grabă de crizele finale ale istoriei acestei lumi și este important să înțelegem că posibilitățile educaționale oferite de școlile noastre trebuie să fie diferite de cele oferite de școlile lumii” (CT 56). 83

„Profesorii trebuie să-i îndrume pe elevi în lucrurile spirituale, ca să pregătească un popor care să stea în picioare în timpul crizelor care ne stau în față” (FE 221). 82

„Elementul religios trebuie să fie o putere dominantă” (5T 14). 83

„Școlile noastre au fost înființate... ca să-i învețe pe elevi știința, să ofere instruire în principiile cuvântului lui Dumnezeu și în datoriile practice ale vieții de fiecare zi” (CT 88). 83

„[În școli]... să existe o astfel de atmosferă, încât îngerii Săi [lui Dumnezeu] să se poată plimba prin clase, să fie promovate ordinea și principiile de guvernare ale cerului” (C.Sch 78). 83

„... o influență care... nu încurajează satisfacerea apetitului și a gusturilor egoiste, nici mândria,

ambția sau plăcerea de a te îmbrăca pentru etalare, dorința de a fi laudat... sau lupta pentru răsplată și pentru onoare...” (FE 286). 84

„În vorbire, în îmbrăcăminte, în dietă și prin influența exercitată, trebuie să se vadă simplitatea adevăratei evlavii” (CT 56). 83

„Nu trebuie permisă nici o fărâma de infidelitate” (FE 231). 87

„Mulți... [le-au înlesnit] elevilor distracții lumesti” (6T 143). 87

„Ar fi imposibil să se evite astfel de lucruri, dacă i-am trimite la școlile publice, unde vin zilnic în contact cu aceia care le contamenează principiile morale” (FE 286). 87

Departate de a ne sfătui să-i aruncăm pe copii în oceanul lumii, Spiritul Profetic ne îndeamnă să le asigurăm o educație net diferită de oricare alt sistem educațional.

Educația, o colaborare cu divinul

Adevărata educație își are centrul în Isus Hristos. A spune că „omul trebuie să dezvolte doar ceea ce se află în el” înseamnă să-l desparti de „sursa adevăratei cunoașteri și puteri” (Ed. 230). 73

Când domeniul uman este atât de mult accentuat, încât „dragostea de Dumnezeu descrește în inimă, rugăciunea este neglijată, iar cultivarea valorilor spirituale devine un eșec”, este bine să ne oprim și „să se urmărească refacerea sufletului din moleșeala lui” mai degrabă decât să ne pregătim să obținem cea mai „bună educație” seculară, în dauna avantajelor veșnice (5T 125). 72

Cei șase factori

Pentru a defini un anumit sistem educațional, referindu-ne acum la segmentul școlar al educației, în general, se abordează cinci factori, și anume: natura elevului, rolul profesorului, conținutul programei școlare (curriculum), metodologia și rolul social al școlii. Vom adăuga și un al șaselea, disciplina. Din rațiuni de spațiu, vom extrage doar ideile reflectate în citatele Spiritului Profetic.

1. Natura elevului. Prin natura sa, omul este asemănător lui Dumnezeu și deține: individualitate, putere de a gândi

și de a face (Ed. 17). El poate crește în capacitate și vigoare, ca să reflecte mai mult chipul Creatorului (Ed. 15). Prin păcat, capacitățile omului au fost diminuate, puterea morală a fost coruptă, viziunea spirituală, îngustată (Ed. 15). Refacerea chipului divin „este obiectivul educației și marele scop al vieții” (Ed. 15, 16). 74, 97, 98

Omul este un agent moral liber. Nu se va atenta la libertatea, individualitatea și independența sa, prin încercarea de a-i controla mintea. El nu trebuie să fie „dresat”, ci să i se respecte calitatea de om.

Copilul are nevoie în primii ani de o bună dezvoltare fizică. De aceea, nu va fi supus unor eforturi intelectuale oboșitoare. Până la vârsta de 8-10 ani, căminul ar trebui să-i fie școala, sub îndrumarea unor părinți competenți.

Prin răscumpărare, omul muritor poate atinge nemurirea.

Din definirea naturii elevului, derivă stabilirea nevoilor cărora trebuie să le răspundă educația.

2. Rolul profesorului. Profesori înțelepți, care se simt responsabili față de Dumnezeu și care Îl cunosc pe Isus ca Mântuitor personal, sunt chemați ca, prin eforturi personale, cu o grijă specială pentru mântuirea elevilor, să îndrume pașii celor tineri „pe cărări sigure” (6T 152-153). 83

Ei sunt modele. Elevii trebuie să vadă că profesorilor le pasă de sufletul lor, iar deciziile pe care le iau au în vedere bunăstarea lor spirituală, fizică și intelectuală.

Educatorii trebuie să fie la curent cu cele mai noi cunoștințe, cu cele mai folositoare metode, capabili de adaptare, neînchistați în vechile obiceiuri (WE 29). 72 De asemenea, să fie vizionari și credincioși, îndrumători și tovarăși, împreună descoperitori cu elevii ai lui Dumnezeu și ai universului Său.

3. Conținutul programei. „Adevărata cunoaștere și dezvoltare își are sursa în cunoașterea de Dumnezeu. În orice domeniu, adevărul poate fi cunoscut, dacă intrăm în legătură cu Cel Infinit.” „Efectul unei asemenea comuniuni asupra trupului, minții și sufletului este dincolo de orice închipuire” (Ed. 14). 81 De aceea, Biblia este principala sursă de cunoaștere. Toate celelalte informații

trebuie raportate la adevărul cuprins în ea. Cunoașterea umană este limitată și distorsionată.

Știința filosofică și naturală va fi adusă deci în armonie cu Biblia. Programa va mai cuprinde: sfaturi și instruire practică pentru viața zilnică, principii pentru formarea și dezvoltarea caracterului, educație fizică sub formă de muncă și exercițiu fizic, de asemenea, tot ce este necesar pentru slujire și pentru înțelegerea relației naturalului cu spiritualul.

Să se evite introducerea în programă a falsei științe, a falselor interpretări, precum și cultivarea simțămintelor și stărilor păcatoase.

Programa nu va înălța naturalul deasupra Autorului naturii și nici filosofia omenească deasupra Înțelepciunii infinite.

4. *Metodologie.* Și metodele folosite trebuie să fie diferite, chiar și atunci când sunt folosite metode pedagogice seculare. În locul stimulării competiției, va fi cultivată dragostea pentru evlavie, adevăr și frumos. Va fi încurajată conformarea cu legile divine, naturale și morale; se va evita orice îndepărtare de la principiile creștine; se va elimina orice practică seculară; se va manifesta deschidere față de metodele noi care nu contravin celor enumerate anterior. Metodele folosite vor contribui la dezvoltarea întregii ființe, la achiziționarea de cunoștințe, de îndemânări și dexterități practice, la dezvoltarea capacității de a stabili, de a cultiva relații și de a sluji. 85

5. *Rolul social al școlii.* „În întreaga lume, societatea este în haos și este necesară o transformare radicală. Educația dată tinerilor trebuie să modeleze întreaga societate” (MH 406). 94

Prin educație creștină, tinerii care sunt tentați să alerge după distracții și să disprețuiască munca vor fi formați să aibă curajul nobil de a renunța la ei înșiși, să răspundă cerințelor datoriei, să-și controleze dorințele, să lucreze după principii și să-și respecte conștiința. Fantezia va fi disciplinată, viciul, înlăturat, totul va fi adus sub controlul rațiunii. Un astfel de tânăr va fi de folos societății.

Grija pentru dezvoltarea personală, pentru sănătate și pentru o înaltă moralitate va oferi societății oameni capabili să o modeleze și să o înobileze, și nu niște sclavi ai împrejurărilor.

Rolul familiei, în special cel al mamei, este esențial.

„Mamele din ziua de azi fac societatea viitorului” (GE 159). 96

Educația pentru adulți, educația continuă va susține efortul general de ridicare a societății.

„Lumea nu are așa de multă nevoie de oameni inteligenți cât de oameni cu un caracter nobil.”

6. *Disciplina.* „Pentru atingerea celor mai înalte scopuri ale educației, se va cultiva o disciplină strictă și corectă” (PP 594). 86

Nu mulțimea regulilor, ci ținta ei va genera eficiența acestei discipline, și anume calitatea de a fi o disciplină răscumpărătoare.

Formarea deprinderilor corecte în ce privește studiul, munca, purtarea, hrana, odihna, folosirea timpului liber, precum și stăpânirea de sine, consecvența și tenacitatea fac din om ceea ce îi va asigura fericirea acum și în veșnicie.

În loc de concluzie

Lecturând lista școlilor disponibile absolvenților de gimnaziu, poți descoperi, cu o oarecare surprindere, Seminariile liceale de la Mănăstirea Pasărea, de la Cernica, de la Căldărușani. Ar fi posibil ca alții să fi înțeles înaintea noastră faptul că tinerii au nevoie de o școală separată, distinctă, unde citirea cărților să se împletească armonios cu munca fizică, cu evlavia practică și cu dezvoltarea capacității de a sluji? Un loc în care Dumnezeu și chipul Său refăcut în om să constituie scopul întregii educații?

Lejeritatea pe care ne-o permitem uneori în a pierde tineri nu este doar condamnată, ci, prin efectul ei veșnic, atrage o pagubă mult prea mare față de orice preț pe care ar trebui să-l plătim pentru ca din căminele, școlile și bisericile noastre să iasă formați, pentru acum și pentru veșnicie, oamenii de care Dumnezeu are nevoie în lumea de azi – lumea sfârșitului de lume. Oameni gata să stea la principii, chiar dacă ar trebui să plătească cu viața. Oamenii Lui, pentru mântuirea oamenilor.

* Cifrele indicate la sfârșitul citatelor, în afara parantezelor, reprezintă numărul paginii din lucrarea lui E. M. Cadwallader.

Benjamin N. Roșca este directorul Centrului Adventist de Resurse și Documentare.

Darul profetic în biserică finală / Urmare de la pagina 51

Bibliei. Respectul ei față de Sfintele Scripturi era nelimitat. Ea a susținut că scrierile ei nu înlocuiesc Biblia, nici nu sunt un adaos la aceasta, ci constituie „o lumină mai mică” pentru a-i îndruma pe oameni spre „o lumină mai mare” – Biblia, „singura regulă de credință și de purtare”.

4) Isus Hristos Se află în centrul tuturor scrierilor ei.

5) Profețiile ei s-au împlinit și se împlinesc, cu excepția aceloră pentru a căror realizare biserică n-a îndeplinit condițiile necesare.

6) Prin ea au fost făcute descoperiri supranaturale și au fost dezvăluite fapte ascunse, pe care nu ar fi avut cum să le știe fără să-i fi fost revelate de Dumnezeu.

7) În vremuri de criză pentru biserică, Domnul a intervenit prin Ellen White cu mesaje oportune, pentru ca să ajute pe poporul Său să facă față primejdiilor. Așa s-a întâmplat atunci când Kellogg și adepții săi au susținut panteismul.

8) Ea a prevăzut cutremurul din San Francisco, din 18 aprilie 1906, în două viziuni, dintre care ultima fusese primită cu două zile înainte de cutremur.

9) Caracterul ei creștin exemplar și onestitatea sa verificată prin întreaga ei viață constituie un test al credibilității ei.

10) Poate că argumentul cel mai puternic în favoarea calității de profet a lui Ellen White îl reprezintă rezultatele vieții și scrierile ei, atât în viața personală a celor care cred și ascultă de sfaturile ei, cât și în viața bisericii, care a fost binecuvântată sau a avut de suferit, în funcție de ascultarea sau de neascultarea față de lumina primită prin scrierile acestui sol al lui Dumnezeu.

Orice om onest este invitat să decidă pentru el însuși, în funcție de argumentele prezentate și pe propria sa răspundere, dacă Ellen White a fost un profet adevărat sau o înșelătoare. Personal, eu nu pot opta decât pentru prima posibilitate.

Aron Moldovan este redactorul-șef al revistei Curierul Adventist.

„Transformând slujirea, misiunea și voluntariatul într-un stil de viață al tinerilor adventiști”

Interviu cu directorul Departamentului Tineret al Conferinței Generale

BARAKA MUGANDA

Cristian Modan

Între 17 și 23 iunie, ne-a vizitat fratele Baraka Muganda, Director de Tineret la Conferința Generală, care a participat la două Convenții ale Liderilor de Tineret, organizate la Cluj și București. Pastorul Muganda, originar din Tanzania, a slujit Departamentul Tineret în ultimii 27 de ani la toate nivelurile, fiind chemat la Conferința Generală în urmă cu șase ani, pe când răspundea de lucrarea de tineret în Diviziunea Africa de Est. Dumnealui a obținut un doctorat în educație la Universitatea Andrews. Cu ocazia vizitei în România, ne-a oferit următorul interviu:

Cristian Modan: Care sunt cele mai mari provocări cărora trebuie să le faci față tinerii de astăzi. Sunt ele mai numeroase decât cele ale tinerilor din generațiile precedente?

Baraka Muganda: Cele mai mari provocări ale tinerilor de astăzi sunt: secularismul, postmodernismul, drogurile, alcoolul, presiunile sexuale și Internetul, pentru a menționa doar câteva dintre ele. Aceasta nu înseamnă că ele sunt mai numeroase decât cele din trecut, dar sunt de o altă natură. Fiecare generație a avut propriile provocări. O dată cu globalizarea lumii, aceste provocări au devenit și ele globale. Noi, liderii de tineret, suntem chemați, la rândul nostru, să îi echipăm pe tineri și să le oferim călăuzire, pentru ca ei să facă față cu succes acestor provocări în fiecare zi.

C. M.: Cum i-ați putea descrie pe tinerii Bisericii Adventiste de astăzi?

B. M.: Tinerii adventiști de ziua a șaptea sunt gata să participe la misiunea bisericii. Călătorind pretutindeni în lume, văd mii de tineri adventiști consacrați, care Îl iubesc pe Domnul, în ciuda condițiilor în care trăiesc. Tinerii se confruntă cu aceleași provocări ca și ceilalți tineri din societate, cu excepția faptului că ei au pe cineva la care pot merge, la Isus Hristos. Tinerii noștri sunt deopotrivă afectați de postmodernism, iar acest lucru cere o lucrare de tineret viguroasă, care să îi echipeze să reziste tuturor „vânturilor” care le anenință credința. Aceasta nu înseamnă că toate lucrurile sunt bune în ceea ce îi privește pe tinerii noștri. În unele părți ale lumii, pierdem pe unii dintre ei, de aceea trebuie să concepem strategii care să-i ajute să rămână în biserică. În general aș dori să accentuez faptul că segmentul cel mai numeros al tinerilor noștri ridică sus

steagul lui Hristos în mijlocul problemelor care îi afectează și sunt foarte credincioși lui Dumnezeu și bisericii Lui. Mulți dintre ei sunt implicați activ în evanghelizare.

C. M.: Reușesc programele de tineret să-i atragă pe colegii lor neadventiști?

B. M.: Trebuie să ne amintim că programele pe care le desfășurăm (Licurici, Exploratori etc.) sunt structurate în primul rând pentru tinerii adventiști, deși ușile nu sunt închise pentru ceilalți tineri. În unele țări ale lumii, vedem cum aceste programe atrag de asemenea copii și tineri neadventiști care doresc să participe și să învețe mai mult. În prezent, căutăm posibilități de a dezvolta un program de tineret pentru tinerii neadventiști. Ne bucurăm pentru grupele care invită pe astfel de tineri și prin prezența lor la programele bisericii realizează un proiect misionar eficient.

C. M.: Ce credeți despre tinerii adventiști din România și despre liderii de tineret pe care i-ați întâlnit la cele două Convenții?

B. M.: Am fost foarte impresionat de lucrarea de tineret din România. Aveți tineri foarte credincioși, spirituali și consacrați, care acceptă chemarea Cuvântului lui Dumnezeu de a fi ceea ce El dorește ca ei să devină. Tinerii voștri își iubesc biserica și se bucură de învățăturile ei. Ca și ceilalți tineri din lumea întreagă, ei tânjesc să fie implicați în misiunea bisericii în toate aspectele și la toate nivelurile. Cei mai mulți dintre tinerii voștri formează ceea ce eu numesc „prima generație de adventiști”, datorită entuziasmului pe care îl au pentru Domnul. Voi, conducătorii de aici, trebuie să mențineți acest foc arzând.

Liderii de tineret din România știu încotro trebuie să îi îndrepte pe tineri. Ei doresc să îi slujească și să le adreseze chemarea de a fi creștini consacrați și de a participa la misiunea bisericii. Am observat că cei care au fost prezenți la seminare erau foarte atenți la prezentările care aveau loc. Cu asemenea lideri de tineret și cu ajutorul lui Dumnezeu, aveți în față un viitor luminos.

Lucrarea de tineret din România este conformă cu programul bisericii mondiale. Sunt foarte bucuroși că am avut privilegiul să vă vizitez, misiunea mea fiind aceea de a întări ceea ce aveți deja.

Continuare la pagina 60

Acoperită cu pene

Chris VanDenburgh

„Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic zice despre Domnul: 'El este locul meu de scăpare și cetățuia mea,

Dumnezeu meu în care mă încred!'

Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciură și de pustiirile ei.

El te va acoperi cu penele Lui, căci scut și pavăză este credințioșia Lui!"

(Ps. 91,1-4)

În Psalmul 91, Domnul este descris ca fiind scutul nostru, protecția noastră și siguranța noastră. Versetul 4 a găsit rezonanță într-o coardă sensibilă din inima mea: „El te va acoperi cu penele Lui și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credințioșia Lui”.

Ca una care am ciudățenia atracției spre ceea ce este moale, întotdeauna mi-au plăcut plăpumile de puf și cuverturile plușate. Aproape toată mobila care înlocuiește ceea ce s-a pierdut în incendiul care a avut loc recent la noi acasă este catifelată, ca puful. Patul nostru mare are o saltea

și, peste ea, o plapumă, ambele de puf. Este locul în care mă simt la adăpost, în siguranță și confortabil. Pot să mă urc în pat, să mă afund în el, să-mi trag plapuma peste cap și sunt complet pierdută și ascunsă.

Vara trecută, fiul nostru Jonathan a făcut fotografii cu noua noastră locuință. Când a intrat în dormitorul nostru, eu eram deja în pat. Pentru că dorea să aibă o fotografie a camerei cu patul frumos făcut, el m-a acoperit, a pus pernele decorative deasupra și a făcut fotografia. Nu există nici o dovadă că era cineva în dormitor.

Când era mic, lui Jonathan îi plăceau lucrurile moi. Când vedea ceva moale, își întindea mânuța dolofană și striga: „Mami, vreau să o ating”. Orice bucată de material moale pe care putea să pună mâna era frecată între degetele lui mici și dolofane. Nu o singură dată, mâna lui a pătruns în mod nevinovat în jacheta persoanei care stătea lângă noi, în biserică, și care nu bănuia nimic. El dorea să poată atinge căptușeala hainei.

Scriitorul Psalmului 91 trebuie să fi avut aceleași sentimente față de lucrurile moi, pe care le avem eu și Jonathan. Imaginea vizuală, tactilă de a fi acoperit de

penele lui Dumnezeu este mai mult decât o mângâiere suficientă care să mă însotească de-a lungul zilei. Și, la fel ca atunci când îmi acopăr capul cu plapuma, sub aripile Lui pot să gădesc refugiu de toate necazurile și temerile mele.

Cu mulți ani în urmă, căptușeala moale a hainei tatălui meu și brațele lui puternice m-au ajutat să trec cu bine printr-un moment foarte dificil. Crescând în California, în cea mai mare parte a timpului umblam desculță. Mă încălțam doar atunci când mergeam la școală și la biserică. A fost inevitabil ca într-o zi să calc pe un cui ruginit. Tatăl meu, care era foarte prudent, a hotărât să mă ducă la doctor și, când am aflat că tratamentul va consta într-un vaccin contra tetanosului, am încercat să fug, pentru că îmi era frică de injecții ca de moarte. Dar tatăl meu era un bărbat puternic și m-a ținut bine. Chiar dacă dădeam din picioare, țipam și eram plină de groază, nu am putut să fug. El și-a desfăcut haina, m-a acoperit protector și m-a lăsat să mă ascund sub ea.

Cu fața udă de lacrimi și cu fața strânsă la pieptul lui, mă simțeam în deplină siguranță. Injecția a fost făcută și am fost scutită de amenințarea tetanosului.

După ce descrie partea mai sensibilă a lui Dumnezeu, scriitorul Psalmului 91 se ocupă cu latura tare, dură. În a doua jumătate a versetului 4, limbajul este puternic și protectiv în sens militar: „Căci scut și pavăză este credințioșia Lui”. Când psalmistul scrie despre credințioșia lui Dumnezeu, ea nu este moale și catifelată. Este puternică. Putem să contăm pe ea. Ne putem bizui pe ea. Nu se schimbă.

În ultimele câteva luni, au existat câteva ocazii în care a trebuit să vin la Dumnezeu cu fața scăldată de lacrimi și El m-a acoperit. Am găsit adăpost. El mi-a dovedit în așa de multe feluri că „scut și pavăză este credințioșia Lui”. Dacă nu ai descoperit aceeași siguranță în grija Lui, aș vrea să ți-o recomand.

Chris VanDenburgh este asistentă medicală pentru Biserica Adventistă și Centrul Medical Kettering și soția pastorului Bisericii Adventiste Kettering. Adventist Review, 17 mai 2001

**La fel ca atunci când
îmi acopăr capul cu
plapuma, sub aripile
Lui pot să gădesc refu-
giu de toate necazurile
și temerile mele.**

Primul Sabat din luna septembrie marchează, în calendarul mondial al Bisericii Adventiste, debutul Săptămânii Sănătății. Aceasta reflectă, pe de o parte, interesul deosebit pe care biserica noastră îl acordă sănătății, ca o premisă a unei vieți și slujiri creștine de calitate, iar pe de

SĂPTĂMÂNĂ SĂNĂTĂȚII

altă parte, necesitatea unui popas în călătoria vieții, a unui timp pus deoparte, în care ne preocupăm în mod deosebit de sănătatea noastră.

Pagina de sănătate a *Curierului* – în variantă extinsă de data aceasta – vă propune câteva articole, pe care vă încurajăm să le studiați în cursul Săptămânii Sănătății, fie individual, fie în comunitate, cu ocazia unor ore de sănătate. Veți afla informații importante, practice, despre alerggia la praful de casă, diabet, implantul dentar și bolile de inimă.

Săptămâna Sănătății este și o ocazie foarte potrivită pentru a începe studiarea cărților Spiritului Profetic cu tematică sanitară – *Divina vindecare, Dietă și hrană, Lucrarea misionară medicală* etc. Ce-i care vor investi timp în acest studiu vor fi foarte generos răsplățiți.

Să fiți sănătoși!

Dr. Gily Ionescu, directorul Departamentului Sănătate al Uniunii de Conferințe

Alergia la praful de casă

Valentin Nădășan

Alergia la praful de casă se poate manifesta prin rinită alergică (strănut, nas înfundat, mâncărimi la nas, rinoree etc), prin conjunctivită alergică (senzația de usturime a ochilor, lăcrimare excesivă) și prin astm alergic.

Cea mai frecventă cauză a alergiei la praful de casă sunt acarienii, niște viețuitoare microscopice din familia păianjenilor. Într-un gram de praf pot să existe cca 20.000 de acarieni. În compoziția prafului de casă mai intră: peri de animale de casă, fibre din țesături, microbi, fragmente de insecte, spori de mucegai, resturi alimentare etc.

Cum se poate identifica alerggia la acarieni

Primele simptome care arată posibilitatea unei afecțiuni alergice sunt cele ale rinitei și conjunctivitei alergice (amintite mai sus). În cazul unor astfel de simptome, trebuie să vă adresați medicului alergolog. Acesta vă va pune o serie de întrebări cu privire la locuința dvs., la microclimatul de la locul de muncă, la prezența unor animale de casă etc. Un alt pas important pentru confirmarea și precizarea diagnosticului este efectuarea testelor cutanate, pentru aprecierea sensibilității la diferiți alergeni. O reacție pozitivă la aceste teste va arăta că sunteți alergic la unul sau mai mulți alergeni.

Alergiile și curățenia

Alergia la praful de casă nu este legată obligatoriu de lipsa de igienă sau curățenie. De fapt, unii specialiști consideră că, în general, alergiile sunt semnul bunăstării. Oricum, metodele obișnuite de curățenie, cum sunt măturatul sau scuturatul, pot agrava simptomele.

Măsurile de combatere

Primul și cel mai important pas este *evicția*, care include toate acele măsuri ce au ca obiectiv reducerea contactului cu alergenii. Deși acarienii nu pot fi îndepărtați pe deplin din locuință, există o serie de tehnici sigure care, dacă sunt aplicate consecvent, vor diminua concentrația de praf alergic din apartamentul dvs. Iată principalele recomandări:

- Eliminați sursele de umezeală;
- Spălați așternuturile la interval de 10 zile în apă fierbinte (80-90°C) și asigurați o uscare completă a acestora;
- Folosiți păături și cuverturi care pot fi spălate;
- Îneliți pernele, plăpumile și saltelele în huse impermeabile la particule alergice;
- Pe cât posibil, pacientul trebuie să părăsească locuința pe durata cât se face curățenia; dacă pacientul este nevoit să facă el însuși curățenia, va purta obligatoriu o mască de tip chirurgical;
- Folosiți obligatoriu aspiratorul, cel puțin o dată pe săptămână;
- Renunțați, în măsura posibilului, la covoare, draperii sau opțiuni pentru cele confecționate din materiale ușor de spălat;
- Îndepărtați din casă obiectele care rețin praful (bibelouri, mileuri etc); cărțile nu vor fi păstrate în dormitor;
- În completare la măsurile de mai sus, se poate folosi periodic o substanță cu efect acaricid (pulberea de benzil benzoat).

În afară de măsurile de evicție, tratamentul poate include – dar numai la prescripția și sub supravegherea alergologului – administrarea de medicamente antialergice și a imunoterapiei specifice cu vaccinuri alergice („desensibilizarea”).

Dr. Valentin Nădășan este directorul Departamentului Sănătate în Conferința Transilvania de Sud.

Implantul dentar – quo vadis?

Nicu Tutunaru

Beneficiind de o tehnică de vârf extrem de precisă și laborioasă, implantul dentar încearcă să rezolve un vis vechi al stomatologiei clasice: înlocuirea protezelor dentare mobile cu punți dentare fixe. Aceasta înseamnă un confort sporit pentru pacient, datorită fixității și al volumului mic al restaurării dentare. Se exclude de la acest tratament pacienții în vârstă, cei cu boli grave, situațiile când suportul osos depistat radiologic nu este destul de compact și nu are o lungime și o grosime satisfăcătoare. În plus, după înșurubarea implantului în maxilar, se așteaptă 6-9 luni până la aplicarea lucrării protetice finale. Totul cu multă suferință, cu măsuri de igienă individuală excepționale, un preț extrem de ridicat și fără ca cineva să poată garanta cât timp va sta lucrarea în gură: câteva luni sau câțiva ani?

Implantul dentar devine în țările avansate una dintre

principalele surse de conflict dintre medici și pacienți. De ce nu rămâne un implant fixat în gură pentru tot restul vieții pacientului? Răspunsul este că dinții pe care îi avem de la Dumnezeu funcționează altfel decât dinții confecționați de om: primii stimulează dezvoltarea osului maxilar, ceilalți produc atrofia acestuia și sunt eliminați la scurt timp.

Morala este limpede: îngrijiți-vă dinții pe care i-ați primit în dar de la Marele Creator, prin periaj sistematic de două ori pe zi, câte două minute, mâncați fructe și legume proaspete, evitați dulciurile între mese și, așa, ca să fiți siguri că nu veți ajunge la implant dentar, prezentați-vă la un control stomatologic periodic la fiecare șase luni.

Dr. Nicu Tutunaru este directorul Departamentului Sănătate în Conferința Oltenia.

Diabetul zaharat

Magdalena Ionescu

Studiile epidemiologice efectuate în diverse țări au evidențiat creșterea continuă a incidenței diabetului zaharat. Acest fenomen a fost paralel cu creșterea standardului de viață.

Diabetul zaharat (DZ) reunește un grup heterogen de tulburări, care pot avea cauze diferite, dar care au în comun hiperglicemia (creșterea glucozei în sânge). De asemenea, apar modificări importante și în metabolismul lipidelor și proteinelor. Toate aceste dereglări sunt consecința unei insuficiențe absolute (DZ de tip I) sau relative (DZ de tip II) a secreției de insulină (hormon secretat de către pancreas, în absența căruia glucoza din sânge nu poate pătrunde în celule pentru a fi utilizată).

Există două clase majore de diabet zaharat:

- **DZ de tip I** (insulino-dependent), cunoscut cândva ca *diabet juvenil*, apare frecvent sub 30 de ani, are debut brusc, tendință la dezechilibre metabolice grave și se întâlnește în procent de 10-15% printre bolnavii de diabet din țara noastră.

- **DZ de tip II** (non-insulino-dependent), denumit cândva *diabet de tip adult*, apare frecvent la persoane peste 40 de ani, oboze, debutează mai lent și este întâlnit în procent de 85% în populația diabetică din țara noastră.

Depistarea activă a bolii se poate face prin determinarea glicemiei (glucoza în sânge) și glicozuriei (glucoza în urină), iar în situații neclare, prin efectuarea testului de toleranță orală la glucoză. O glicemie de 126 mg/dl dimineața, pe nemâncate, sau de 200 mg/dl la două ore după masă pune diagnosticul de DZ.

Simptomele de DZ de tip I (ingestie crescută de apă

cu eliminarea consecutivă a unui volum mare de urină, scădere în greutate, iritabilitate, crampe musculare etc.) apar numai când peste 90% din țesutul pancreatic este distrus. Cauza primară a autoagresiunii rămâne o provocare pentru cercetători. Pe fondul unei predispoziții genetice, intervin anumiți factori de mediu (virali, toxici, alimentari) care, prin modificarea proteinelor celulelor pancreatice ce secretă insulina, determină producerea de anticorpi capabili să distrugă progresiv aceste celule.

În cazul DZ tip II, produs printr-o rezistență a celulelor periferice la acțiunea insulinei, ereditatea este mai bine exprimată. În acest context, acțiunea factorilor de mediu poate determina apariția DZ clinic manifest. Dintre aceștia, cei mai importanți sunt:

- **Sedentarismul** scade sensibilitatea celulelor la insulină;
- **Obezitatea abdominală** se corelează pozitiv cu DZ de tip II, putând agrava un diabet deja existent;
- **Nutriția.** Produsele rafinate, cu multe calorii, prin conținutul crescut în grăsimi și scăzut în fibre alimentare (glucide complexe din legume și cereale), produc în timp creșterea greutateii, suprasolicitarea funcției pancreatice și scăderea sensibilității celulelor la acțiunea insulinei.
- **Substanțele chimice și medicamentele.** O serie de substanțe chimice utilizate în conservarea și prelucrarea industrială a alimentelor, în agricultură (pesticide) și numeroase medicamente (diuretice, corticoizice, unele medicamente antiinflamatorii, unele preparate hormonale) au efect diabetogen.
- **Urbanizarea și stresul** pot contribui, de asemenea,

la apariția diabetului zaharat la o persoană predispusă genetic.

Indiferent de tipul diabetului, în evoluția sa apar complicații acute și cronice, unele deosebit de grave (angiopatia, retinopatia, neuropatia etc.).

Toate aceste complicații, expresii ale alterării biologice progresive a organismului, pot fi prevenite printr-un control metabolic bun al bolii, menținând valorile glicemiei cât mai aproape de normal. Pentru realizarea acestui obiectiv, pacienții dispun, în ordine, de următoarele **resurse terapeutice**:

- Insulina, dieta și efortul fizic în DZ de tip I
- Dieta, efortul fizic și medicația orală în DZ de tip II.

Dieta este indispensabilă tuturor formelor de boală, iar pentru unii pacienți reprezintă singurul tratament. Mai mult de o treime din pacienții cu DZ de tip II nou-descoperiți pot fi echilibrați inițial numai prin dietă.

Recomandările nutriționale pentru pacienții diabetici sunt:

- creșterea consumului de fibre (legume, cereale),
- limitarea consumului de grăsimi, în special colesterol,

• limitarea consumului de proteine animale și proteine vegetale concentrate,

- reducerea consumului de sare,
- excluderea din alimentație a dulciurilor concentrate (zahăr, miere).

Ca și dieta, efortul fizic este un factor terapeutic important pentru ambele forme de boală. Efectul lui este dublu: scade glicemia, ca urmare a consumului crescut de glucoză în țesutul muscular, și scade greutatea, ca urmare a arderii acizilor grași proveniți din țesutul adipos.

În DZ de tip I, efortul fizic este recomandat tuturor tinerilor fără complicații cronice majore, prevenind instalarea acestora.

În DZ de tip II, rolul său este extrem de important, 80% dintre bolnavi prezentând exces ponderal. Chiar și vârstnicilor cu complicații cronice li se recomandă efort fizic moderat (plimbări zilnice în aer liber).

După cum se poate observa, toți diabeticii pot beneficia de pe urma schimbării stilului de viață. Dieta total vegetariană, cu evitarea alimentelor rafinate, exercițiul fizic efectuat sistematic și un program regulat de masă și odihnă vor îmbunătăți lent, dar sigur calitatea vieții acestora.

Dr. Magdalena Ionescu este director al Departamentului Sănătate în Conferința Muntenia

Ce risc de diabet aveți?

Gily Ionescu

Aproape un milion de români suferă de diabet zaharat de tip II, însă doar jumătate dintre ei știu acest lucru. Explicația acestui fapt este că semnele și simptomele diabetului de tip II apar treptat și nu sunt recunoscute decât după câțiva ani de la debutul bolii.

Puteți afla totuși dacă aveți diabet, chiar dacă nu ne supărați nimic? Măsurarea nivelului glucozei în sânge este singura modalitate de a afla cu certitudine. Testul de mai jos, adaptat după recomandările *Asociației americane de diabet*, vă ajută să vedeți dacă ar trebui să faceți acest test.

Testul ia în studiu factorii de risc care pot duce la apariția diabetului. Dacă obțineți un risc crescut, cel mai bun lucru este să vă prezentați la medic pentru a efectua testele de sânge, chiar dacă nu aveți nici un simptom sugestiv de diabet.

		Puncte
1. Greutatea mea corporală este egală sau mai mare decât valorile din tabelul alăturat.	DA	5
	NU	0
2. Am sub 65 de ani și fac foarte puțină mișcare fizică într-o zi obișnuită.	DA	5
	NU	0
3. Am între 45 și 64 de ani.	DA	5
	NU	0
4. Am 65 de ani sau mai mult.	DA	9
	NU	0
5. Sunt femeie și am născut un copil cu mai mult de 4 kg la naștere.	DA	1
	NU	0
6. Am o soră sau un frate de corp care suferă de diabet.	DA	1
	NU	0
7. Am un părinte care suferă de diabet.	DA	1
	NU	0

TABEL 2

Înălțime* (în cm)	Greutate (kg)**	
	Femei	Bărbați
145	61	71
147	62	68
150	63	73
152	65	75
155	66	76
157	68	78
160	70	79
162	71	81
165	73	82
168	74	84
170	76	86
172	78	88
175	79	90
178	80	92
180	82	95
183		
185		
188		
190		

* fără încălțăminte
** persoană de constituție medie, fără încălțăminte

Instrucțiuni: Încercuiți răspunsul care vi se potrivește pentru fiecare întrebare din tabelul alăturat. Calculați apoi punctajul total prin însumarea punctelor din dreptul răspunsului ales de dvs. la fiecare întrebare. Citiți apoi interpretarea.

Interpretare

Dacă ați abținut un punctaj total între 0 și 9 puncte: După toate probabilitățile, riscul dvs. de a avea diabet acum sau în viitorul apropiat este mic. Nu uitați însă că, în viitor, lucrurile se pot schimba. De aceea, vă sfătuim să adoptați un program regulat de exerciții fizice și să vă păstrați greutatea corporală în limite normale, pentru că aceasta vă ajută mult la prevenirea diabetului.

Dacă ați abținut un punctaj total peste 10 puncte: Aveți un risc crescut de diabet. Discutați rezultatele acestui test cu medicul dvs. de familie și sugerați-i să vă recomande efectuarea unor analize de depistare a diabetului (glicemie etc.).

Notă: O versiune interactivă a acestui test se poate găsi pe Internet, la pagina de sănătate de la adresa <http://sanatate.virtualave.net>.

Traducere și adaptare dr. Gily Ionescu

Interviu / Urmare de la pagina 55

C. M.: Care este mesajul dv. pentru membrii bisericilor locale și pentru conducătorii acestora (pastori, prezbiteri, comitetele comunităților) cu privire la lucrarea pentru tineri?

B. M.: Membrii bisericii și conducătorii trebuie să creeze toate condițiile pentru ca tinerii să participe la fiecare aspect al vieții comunității și să simtă că au un rol vital în realizarea misiunii acesteia. Tinerii trebuie să simtă că biserica îi iubește și apreciază darurile și prezența lor în biserică locală. Valoarea lor nu trebuie recunoscută doar în mod simbolic, ci ei trebuie să fie implicați pe deplin în finalizarea misiunii bisericii. În bugetul său, biserică locală trebuie să pună deoparte suficienți bani pentru susținerea proiectelor tinerilor ei și pentru împlinirea nevoilor lor. Trebuie să fie chemați mai mulți tineri să slujească în comitetul bisericii. Să se creeze multe ocazii misionare pentru a asigura implicarea tinerilor în câștigarea de suflete.

C. M.: Care este viziunea dv. pentru lucrarea de tineret din Biserica Adventistă?

B. M.: Viziunea mea pentru lucrarea de tineret este aceea de a susține o lucrare pentru tineri care să îi hrănească corespun-

„Dă-Mi inima ta”

Daniel Turturică

De unde ies gândurile rele, uciderile, lăcomiile, ochiul rău, trufia, infarctele, fibrilația, palpitațiile, durerile, neliniștile, lipsa de aer, neputințele, spamele morții? Prea mulți dintre noi trăiesc dureros în acest univers definit de o inimă nespus de înșelătoare și un sistem vascular pe cât de complex, pe atât de primejdios. Prea mulți își joacă inima la ruleta rusească, refuzând să cunoască lucrurile care ar fi putut să le dea pacea. Noțiunea de *factor de risc* este fie necunoscută, fie privită cu detașare ca o știre de fapt divers.

Specialiștii francezi, și nu numai ei, au identificat drept principali vinovați de starea „de avarie” la care poate ajunge sistemul cardio-vascular o serie de cauze, dintre care amintim: stresul, diabetul, obezitatea, hipertensiunea arterială, fumatul, dislipidemiile (termenul definește un raport necorespunzător între diferitele tipuri de grăsimi din sânge). Lăsând la o parte fumatul – pe care ne place să-l credem o problemă rezolvată chiar și în rândul tinerilor adventiști – toate celelalte surse de risc sunt încă potențial periculoase pentru inima laodiceanului, nepregătit să stea la masă cu Martorul credincios și adevărat.

„Fiule, dă-Mi inima ta, și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele” (Prov. 23,26) – iată soluția cerului pentru toate ispitirile celui rău. Problema nu constă în necunoașterea căilor, ci în atitudinea față de oferta de sănătate a lui Dumnezeu. Fiindcă atât de mult l-a iubit Dumnezeu pe om, încât i-a descoperit tot ceea ce îi era necesar pentru a trăi sănătos. Datele științifice nu fac decât să confirme adevărurile care puteau să ne dea viața. O problemă identificată concret a ultimei generații de creștini este cea a autorității – nu ne mai mulțumim cu textul Sfintei Scripturi, ci dorim să-l „vedem” afirmat și de o somitate contemporană. Nu dorim să sugerăm că ar trebui să ne rupem de lumea experimentului și a eprubetei și nici să trăim ca acum o sută de ani, ci faptul că ar trebui să studiem cu seriozitate soluțiile propuse de Cel care ne-a întocmit.

Un prieten îmi mărturisea cu bucurie că a fost deosebit de mișcat de o predică, în care se amintea că nu le este îngăduit oamenilor să consume grăsimea animalelor. Acolo unde locuiește el, slăbina de găscă era foarte căutată. Câți dintre noi mai avem sentimentul „noului” și al „necesarului” atunci când citim și recitim recomandări sau porunci biblice care au legătură cu stilul nostru de viață?

Urarea bătrânului apostol – de sporire a sănătății proporțional cu cea a sufletului (vezi 3 Ioan 2) – are parcă o mai mare rezonanță pe inima plină de neliniști, în simfonia gândurilor care se învinovățesc sau se dezvinovățesc, în durerea unui atac de cord sau trăirile neliniștitoare ale unei conștiințe încărcate.

Dincolo de considerente de ordin științific, rămâne această provocare (poate ultima!) pentru orice experiență existențială – „Dă-Mi inima ta”.

Dr. Daniel Turturică este directorul Departamentului Sănătate în Conferința Transilvania de Nord.

zător, astfel încât aceștia să devină membri de bază în Biserica Adventistă și să îi implice în misiunea acesteia, la fiecare nivel, pe măsură ce ne pregătim pentru revenirea lui Hristos, transformând slujirea, misiunea și voluntariatul într-un stil de viață al tinerilor adventiști.

Aceasta este viziunea mea pentru

biserica mea și pentru tinerii ei, prin Departamentul Tineret. Salvarea și slujirea trebuie să fie fundamentul fiecărui program, proiect și activitate de tineret. Resurse și fonduri trebuie să fie direcționate pentru realizarea acestei viziuni.

Cristian Modan este directorul Departamentului Tineret al Uniunii de Conferințe.

A XIII-a reuniune a Asociației Foștilor Deținuți pe Motiv de Conștiință din România va avea loc pe 25 august a.c., în comunitatea București-Labirint.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea București-Labirint (str. Labirint 116) va găzdui anul acesta cea de-a XIII-a reuniune a Asociației Foștilor Deținuți pe Motiv de Conștiință din România.

Toți membrii asociației sunt invitați să participe la acest program, care va avea loc pe data de 25 august a.c.

Vom vorbi și cu această ocazie despre anii de groază și de cruntă persecuție prin care au trecut biserica și tinerii anilor 1950, dar vom spune și cum brațul Celui Atotputernic ne-a salvat.

Deoarece conducerea bisericii intenționează să tipărească o carte, *Pagini din istoria adventă, lumini după gratii*, membrii asociației, cei care doresc sunt rugați să scrie detalii experiențele din armată și din detenție și să le aducă la București sau să le trimită la sediul asociației. Materialul să fie însoțit de o fotografie.

Participanții la reuniunea de la București sunt invitați să vină pregătiți pentru a-și achita cazarea, masa și transportul. Este posibil să fie găzduiți la Cernica.

Toți cei care doresc să participe sunt rugați să-și anunțe prezența în perioada 1-10 august, la sediul asociației, pe adresa: Vasile Lupu, B-dul Șt. Cel Mare, bl. B2 parter, Tg. Neamț 5675, județul Neamț, sau la numărul de telefon 033/790007, între orele 9 și 13.

Vasile Lupu, președinte

Școală biblică de vacanță la Bacău.

La invitația fratelui Ernest Szász, un grup de opt voluntari americani a organizat la Bacău, între 15 și 24 iunie, o Școală biblică de vacanță. Cu această ocazie, în perioada 19-23 iunie, au participat pentru instruire aproximativ 30 de persoane de la toate conferințele.

Ocazia a fost binecuvântată din toate punctele de vedere. Participarea copiilor a fost peste așteptări (aproximativ 200, zilnic). Au fost copii cu vârste între 4 și 16 ani, mulți dintre ei neadventiști.

Voluntarii s-au dovedit a fi oameni consacrați, conștiințoși, muncitori, modești și cu dragoste pentru copii.

Instruirea delegaților de la conferințe a fost eficientă, în stil practic, bazată pe o programă bine construită. Câștigul cel mai mare poate fi socotit a fi dorința tuturor delegaților de a organiza, în fiecare conferință, în această vară,

Sfârșit de an universitar la Institutul Teologic Adventist

Festivitatea de absolvire a anului V a Facultății de Teologie Pastorală, cursuri de zi, din 23 iunie 2001, a marcat încheierea unui nou an universitar la Cernica.

Clasa de absolvire din acest an a avut o istorie interesantă. Din cei 24 de studenți care au pornit la drum în anul I (1996-1997), au rămas să atingă împreună linia de sosire a acestui an doar 17 studenți. Ceilalți fie au absolvit cu un an mai devreme, fie s-au transferat la alte facultăți de teologie din străinătate, fie au fost în imposibilitatea de a-și finaliza studiile.

La apelul clasei, au răspuns prezent următorii studenți: Burcea Nelu, Duciu Gabriel Beniamin, Fifița Gabriel, Gonja Alexei, Gavrilă Marius, Gheorghită Bogdan, Halmagyi Josef Attila, Mercea Lucian, Niculescu Daniel Emilian, Otlacan Cristian Laurențiu, Petreacă Adrian, State Artemis, Stănescu Liviu Viorel, Șerban Cornel, Szász Karoly Zsolt, Tudor Flavius Alin și Zaharia Adrian Marius.

A urmat apoi o scurtă caracterizare a fiecărui absolvent, poezia și cântarea clasei. Partea muzicală a fost susținută de formația Adverum a Institutului și de câțiva instrumentiști ai clasei. Așteptăm să reînvie tradiția marelui cor al Institutului, cu atât mai mult acum, când, pe lângă corul bărbătesc, ar putea să funcționeze și un cor mixt.

Pentru prezentarea Cuvântului lui Dumnezeu în cadrul programului de absolvire, a fost invitat pastorul Valentin Dănaiață, care a fost profesor și diriginte al acestei clase până în anul IV. A urmat apoi un cuvânt scurt de motivare și încurajare din partea unui oaspete de seamă al festivității de absolvire, fratele Baraka Muganda, directorul Departamentului de Tineret de la Conferința Generală. Cuvântul de trimitere a fost rostit de președintele Uniunii de Conferințe, fratele Adrian Bocăneanu, iar rugăciunea de consacrare, de către fratele Muganda.

Absolvenții din acest an au ales pentru programul lor mai multă simplitate și spiritualitate și mai puțină festivitate, ceea ce este demn de apreciat, dacă aceste trăsături pozitive își au corespondent deplin în sufletul lor.

Festivitatea s-a încheiat cu prezentarea de către președintele Uniunii a noului rector al Institutului Teologic Adventist, conf. dr. Silviu Szenteși. Cuvântul rostit de dânsul cu această ocazie a descoperit orientarea sa profund spirituală, atașamentul său față de Dumnezeu și valorile Bibliei, așa cum se așteaptă din partea unui conducător al celei mai importante instituții creștine a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Anul acesta a fost doar festivitatea de absolvire a clasei de Teologie Pastorală. Anul viitor, dacă vom fi tot aici, va avea loc, în premieră, o dublă festivitate de absolvire. Vor absolvi două clase: cea de la Teologie Pastorală și prima promoție a Facultății de Teologie Litere.

Vă invităm încă de pe acum la această festivitate deosebită!

Gheorghe Modoran, decanul Facultății de Teologie Pastorală

câte o Școală biblică de vacanță, urmând ca anul viitor să se organizeze astfel de școli în cât mai multe locuri.

Acest gen de activitate are un caracter educativ, dar și evanghelistic. De aceea, se așteaptă ca toate departamentele interesate (în special Tineret, Educație, Asociația Pastorală) să sprijine derularea școlilor biblice de vacanță.

O Școală biblică de vacanță este o săptămână în care, zilnic, două ore, sunt predate copiilor teme biblice, într-o manieră practică, atractivă și activă. Participanții sunt copii adventiști și neadventiști. Locul de desfășurare este biserica locală. Participanții sunt recrutați prin invitații personale și prin publicitate.

Școala biblică de vacanță are următoarele scopuri: a) cunoașterea Bibliei, b) atragerea copiilor neadventiști, c) implicarea bisericii locale în evanghelizare, d) mobilizarea resurselor umane și materiale ale bisericii locale, e) dezamorsarea prejudecăților, f) recrutarea copiilor neadventiști pentru Cercul explo, pentru companioni, pentru Școala de Sabat etc., g) invitarea părinților copiilor neadventiști la activitățile și programele bisericii.

Noua adresă de e-mail a Departamentului Școala de Sabat și Activități Laice al Uniunii de Conferințe este: laic@fx.ro.

Valeriu Petrescu, directorul Departamentului Școala de Sabat și Activități Laice al Uniunii de Conferințe.

Mwanza, Tanzania. Program de evanghelizare „Africa for Christ”

Pe 16 iunie, în orașul Mwanza din Tanzania, a început programul de evanghelizare „Africa for Christ 2001” (Africa pentru Hristos), cu o durată de trei săptămâni. Vorbitorul este Jere Patzer, președintele Uniunii Pacificul de Nord, din Statele Unite. Tanzania și întreaga Africă s-au mobilizat cu o vigoare și o însuflețire extraordinară. Obiectivul misionar al Tanzaniei este ca numai în acest program să atingă 150.000 de persoane botezate! În Tanzania, la o populație de 32 milioane de locuitori, Biserica Adventistă are 160.000 de membri. Sunt conștienți că avem foarte multe de învățat din această ocazie, în mod special cu privire la angajamentul laicilor în misiune.

La fața locului, se află doi traducători din România, și anume fratele Roland Paraschiv, pastor la Constanța, pentru limba română, și fratele Barna Magyarosi, pastor asistent în apropiere de Tg. Mureș, pentru limba maghiară. Programul urmează să fie retransmis pe un satelit european în luna noiembrie, în special pentru canalele de limba română și maghiară. Sunt în curs discuții ca fratele Jere Patzer să ne viziteze în luna septembrie sau octombrie.

Vă invit să ne rugăm din toată inima pentru programul în sine și pentru pregătirea noastră în vederea retransmiterii din noiembrie. Domnul să facă din acest program, atât acum, cât și în noiembrie, o manifestare a harului Său salvator! Iar spiritul înflăcărat al fraților și surorilor din Africa, ah, cât de mult doresc să ne molipsească și pe noi!

Din Buletinul președintelui Uniunii, 14 iunie 2001

Strasbourg, Franța. Consiliul Europei recomandă insistent respectul pentru cei care refuză să presteze serviciul militar din motive de conștiință

Potrivit unei recomandări votate de Adunarea Consiliului Europei, dreptul unei persoane de a refuza să presteze serviciul militar activ din motive de conștiință este un „aspect fundamental al dreptului la libertate de gândire, conștiință și religie”. Recomandarea, adoptată la sfârșitul lunii mai, pregătește calea pentru ca acest consiliu să le ceară statelor membre să introducă legi care protejează drepturile celor care refuză să satisfacă serviciul militar din motive de conștiință.

Aceasta este o „recomandare importantă”, spune Maurice Verfaillie, secretar general al Asociației Internaționale pentru Apărarea Libertății Religioase, din Berna, Elveția. El spune că documentul conține secțiuni „cuprinzătoare”, care descriu în linii generale dreptul unei persoane de a opta pentru refuzul satisfacerii serviciului militar din motive de conștiință atât înaintea și în timpul recrutării, cât și după recrutare. Recomandarea afirmă, de asemenea, dreptul tuturor recruților de a „primi informații cu privire la statutul persoanei care refuză satisfacerea serviciului militar din motive de conștiință și la mijloacele de a-l obține”, precum și „un serviciu alternativ autentic, de natură în mod clar civilă”, adică „nu de natură punitivă”.

„În trecut, mulți adventiști de ziua a șaptea și martori ai lui Iehova din Spania, Italia și Belgia au întâmpinat mari dificultăți la recrutarea în armată”, spune Verfaillie, care este și director pentru relații publice și libertate religioasă în Diviziunea Euro-Africa a Bisericii Adventiste. Dar, chiar în țări în care dreptul de a refuza satisfacerea serviciului militar din motive de conștiință este inclus în lege, uneori el este aplicat în mod nesatisfăcător, adaugă el. În Elveția, persoanele care refuză satisfacerea serviciului militar din motive de conștiință nu doar că trebuie să efectueze un serviciu cu un termen dublu față de cel al serviciului militar activ, dar ajung, de asemenea, să nu poată fi alese pentru a lucra ca funcționari publici.

„Eu susțin cu tărie Recomandarea 1518 a Adunării Consiliului Europei”, spune Verfaillie. „Să sperăm că dreptul celor care refuză satisfacerea serviciului militar din motive de conștiință de a fi egali cu alți cetățeni va fi promovat cu stăruință în statele europene.” Consiliul Ministrilor va ține seamă acum de recomandarea adunării și poate să invite cele cinci state membre care nu au protecție pentru persoanele care refuză satisfacerea serviciului militar din motive de conștiință să introducă legislația corespunzătoare.

Consiliul Europei este un organism interguvernamental cu sediul la Strasbourg, Franța. El ajută la stabilirea de convenții europene și lucrează pentru realizarea de acorduri între cele 43 de state membre ale sale cu privire la probleme sociale majore, cum sunt drepturile omului, educația, sănătatea și mediul.

ANN Bulletin, 26 iunie 2001

Seminar de imnologie cu participare internațională

Facultatea de Muzică din cadrul Universității de Vest din Timișoara, Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Timiș, Centrul Cultural Francez Timișoara, Radio „Vocea Speranței” și Galeria Orchideea au organizat, în perioada 30 mai-1 iunie, un seminar de imnologie cu participare internațională. Programul a fost realizat cu sprijin acordat de Mitropolia Ortodoxă a Banatului, Episcopia Romano-Catolică, Vicariatul Ortodox Sârbesc, Biserica Evanghelică și Conferința Banat a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. O parte din lucrările seminarului s-au desfășurat la Biserica Adventistă „Betania”, din Timișoara, unde, în seara zilei de 30 mai, a avut loc și un concert de muzică religioasă.

Cu această ocazie, a fost adoptată o „Declarație finală”, în care se afirmă că rolul muzicii sacre nu este „să distreze, ci să purifice sufletul ascultătorilor”. Deși recunoaște că „înnoirea este necesară”, declarația subliniază valoarea vechilor „imnuri din patrimoniul sacru”, a căror actualitate „se bazează pe aceleași nevoi spirituale care nu se schimbă de la o generație la alta”. În declarație se afirmă, de asemenea, importanța însușirii unei culturi temeinice (muzicale și generale), precum și responsabilitatea editorilor de cărți de imnuri sau de repertorii corale, a editorilor de CD-uri și de casete audio, a instituțiilor de educație muzicală, a corpului pastoral și a altor factori responsabili din sectorul muzical în ce privește promovarea unei muzici de bună calitate și educația muzicală religioasă.

Cezar Geantă, profesor de muzică

Statele Unite. ADRA, Agenția umanitară a Bisericii Adventiste, a fost inclusă în numărul primelor zece organizații similare. MinistryWatch, un grup independent care monitorizează organizații cu afiliere religioasă din SUA, a inclus Agenția Adventistă Internațională pentru Refacere și Dezvoltare (ADRA) între primele zece agenții din sectorul de refacere și dezvoltare. Organizațiile din această categorie satisfac trebuințele de hrană, îmbrăcăminte, adăpost și de ordin medical ale oamenilor din lumea întreagă. MinistryWatch, o organizație nonprofit, a inclus ADRA Internațional într-o categorie de cinci stele, având în vedere că, în clasamentul general, ea

Aveți poftă de o felie de carne astă-seară?

Ella Rydzewski, asistent de redacție, *Adventist Review*

Un reportaj recent din ziarul *Washington Post* le-a dezvăluit cititorilor săi activitatea de o cruzime neînchipuită față de animale din abatoarele actuale. Reporterul a luat un interviu unei persoane care lucrează la un abator din Pasco, Washington. „Trebuie 25 de minute pentru ca un juncan viu să fie transformat în bucăți de carne servite la masă”, a spus persoana respectivă. Ani de zile, acest bărbat a avut slujba de a tăia bucăți din cadavrele animalelor, în timp ce ele treceau prin dreptul lui. Există însă o problemă: animalele nu totdeauna sunt moarte. Multe se află încă în viață. „Ele mor bucată cu bucată”, i-a spus el reporterului.

Acest lucru se întâmplă zilnic pe tot cuprinsul Statelor Unite, potrivit celor spuse de un fost inspector al cărnii. După ce animalele sunt forțate să treacă printr-un pasaj îngust, doi muncitori într-o sală împrescătă cu sânge trebuie să le „amețească”. Dar, când ele ies de acolo, „ametearea” nu întotdeauna și-a făcut efectul, în aceste abatoare care au foarte mult de lucru. Unele intră în sala de ciopârțire fiind pe deplin conștiente.

se află pe locul 13 din totalul de peste 400 de organizații.

„În activitatea noastră, ne străduim să administrăm resursele financiare ale agenției cât mai bine, așa încât să fie transformate un număr maxim de vieți, în lumea întreagă”, spune Byron Scheuneman, vicepreședinte al ADRA International. „Suntem bucuroși pentru că ADRA a fost evaluată de către MinistryWatch, ca sursă independentă.”

MinistryWatch oferă o bază de date, pe internet, schițând un profil a mai mult de 400 dintre cele mai mari organizații cu afiliere religioasă din Statele Unite. Scopul său este să furnizeze o cercetare de înaltă calitate și evaluări pe care posibili donatori să le poată înțelege ușor. Potrivit cu pagina sa de web, MinistryWatch nu strânge fonduri și „nu promovează, nu susține, nu recomandă și nu reprezintă nici o organizație, instituție de binefacere sau asociație nonprofit”.

ADRA, o organizație neguvernamentală recunoscută pe plan internațional, este activă în mai mult de 120 de țări. Ca agenție umanitară independentă, ADRA oferă ajutor la nivel individual și social pentru dezvoltare și pentru refacere în urma dezastrelor, indiferent de vârstă, naționalitate sau asociere politică sau religioasă. Informații suplimentare despre ADRA International pot fi găsite la pagina sa de web, la www.adra.org, iar pentru ADRA România, la emiladra@fx.ro.

ANN Bulletin, 20 iunie 2001

Bernard Kinman

Bernard Kinman, un pastor pensionar din Marea Britanie, și-a primit recent titlul de Doctor of Ministry (doctor în pastorație) de la Colegiul Baptist Trinity, din Indiana, care este afiliat cu Universitatea Liverpool din Anglia. Kinman are vârsta de 90 de ani. Nimit cu afecțiune dl Temperanță, Kinman a primit o diplomă de master de la Universitatea Brunel la vârsta de 83 de ani și a devenit unul dintre cei mai în vârstă studenți la cursuri postuniversitare din Marea Britanie, după cum spune Bronwen Atkinson, secretar adjunct pentru comunicații al Bisericii Adventiste de Ziua

În unele locuri din Europa, în hrana vitelor și a altor animale, au fost incluse pastile conținând produse provenind de la alte animale de felul lor, într-un canibalism forțat, și astfel boala vacii nebune a fost răspândită la animale și la oameni.

Observația următoare, făcută de Ellen White în 1905, pare și mai adevărată astăzi: „Și chiar unele dintre metodele de îngrășare a lor [animalelor] pentru piață produc boala. Închise, lipsite de lumină și de aer curat... îngrășându-se probabil cu hrană degradată, întregul corp se contaminează curând cu materia stricată” (*Divina vindecare*, ed. 1997, pag. 295).

De asemenea, ea spune să ne gândim la cruzimea față de animale pe care o presupune mănecarea de carne și la efectul ei asupra celor care produc suferința, ca și asupra celor care trebuie să o privească. „Cum distruge aceasta duioșia cu care ar trebui să primim aceste făpturi ale lui Dumnezeu!” (*ibid.*, pag. 296).

Dacă vă străduiți să renunțați la folosirea cărnii în alimentație, descrierea de mai sus v-ar putea ajuta.

Adventist Review, 24 mai 2001

STIRI COMENTATE

Pentru sănătatea dv.

Produsele fast food pot face ca excursiile de vacanță să pară mai lungi.

Indiferent dacă mergeți în concediu cu mașina sau cu avionul, evitați produsele fast food pe drum. Foarte mulți oameni știu că cititul în timpul călătoriei poate declanșa boala mișcării (senzații de greață și de amețală, uneori însoțite de vomă, ca rezultat al stimulării prin mișcare a canalelor semicirculare ale urechii, în timpul călătoriei cu mașina, cu avionul etc.). Dar alcoolul și alimentele condimentate sau cu un conținut bogat în grăsimi pot, de asemenea, să provoace senzații de greață. Odihniți-vă bine în noaptea dinaintea unei călătorii lungi și luați-vă la pachet câteva alimente ușoare, dar sănătoase, care vă vor astâmpăra foamea până când ajungeți la destinație. – University of Texas Southwestern Medical Center.

Nu fiți supărați; fiți veseli

Cercetătorii de la Universitatea statului Maryland, SUA, au descoperit că persoanele care suferă de boli de inimă răd cu 40 la sută mai puțin în situații amuzante decât cele de aceeași vârstă care nu suferă de boli de inimă. Ei lansează ipoteza că râsul reduce impactul pe care stresul mental îl are asupra vaselor de sânge. În timp ce stresul este provocat de sentimente de urgență (existența unei situații presante) și de ostilitate, râsul din inimă aduce un sentiment de bine. În definitiv, râsul poate fi cel mai bun medicament. – American Heart Association, (*Adventist Review*, 7 iunie 2001)

a Șaptea Stanborough Park, din Watford, Anglia.

Arheologul adventist Siegfried Horn a fost numit unul dintre cei 25 de „Uriași din trecutul recent”, de către *Biblical Archaeology Review*. Cu mai mult de 300.000 de cititori, *Biblical Archaeology Review* este considerată o voce importantă în domeniul arheologiei.

Adventist Review, 7 iunie 2001

Mai este astăzi posibil să credem din toată inima și cu entuziasm în ceea ce Biblia numește „fericita speranță”, revenirea în glorie, în mod vizibil, personal și literal a Celui ce a răscumpărat lumea prin sacrificiul de pe Golgota? Mai este Biblia o carte actuală?

Mai sunt promisiunile ei demne de a fi crezute? Este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea moștenitoare a darului profetic și putem crede cu temei că Ellen White a exercitat darul profeției?

Numărul de față al *Curierului* încearcă să răspundă la întrebările de mai sus și la altele care ne preocupă. Conținutul acestui număr este foarte bogat în materiale care se ocupă de două teme centrale: Biblia și Spiritul Profetic.

Articolele conținute în acest număr pot fi de mare folos pentru pregătirea Zilei Spiritului Profetic, din 13 octombrie a.c. Recomandăm cu căldură tuturor bisericilor locale din țară să pregătească un program pentru ziua menționată, în vederea actualizării moștenirii noastre istorice și a înprospătării încrederii în darul Spiritului Profetic.

Numărul viitor al revistei va conține, printre altele, un grupaj de articole pe tema exodului.